

**Urząd Miasta Poznania
Wydział Rozwoju Miasta**

POZNAŃ 2004
Raport o stanie miasta

Poznań, sierpień 2005

Informację opracował zespół pracowników Oddziału Statystyki, Analiz i Sprawozdawczości w składzie:
Agnieszka Borejko, Leszek Łodyga, Ewa Majewska, Jrzy Skrzypczak, Andrzej Stachowiak,
Grażyna Sworek, Halina Żabierek
pod kierownictwem Zastępcy Dyrektora Wydziału Janusza Meissnera

Decernent Wydziału Rozwoju Miasta
Zastępca Prezydenta Miasta Poznania Tomasz J. Kayser

Opracowanie redakcyjne
Janusz Meissner

Opracowanie dostępne na stronie internetowej Urzędu Miasta Poznania www.city.poznan.pl/fakty_liczby

Przy opracowaniu informacji korzystano z materiałów: wydziałów i jednostek Urzędu Miasta Poznania, Głównego Urzędu Statystycznego, Urzędu Statystycznego w Poznaniu oraz jednostek pozasamorządowych, dotyczących lat 2001-2003 i w niektórych przypadkach roku 2004

Spis treści

1. POŁOŻENIE I POWIERZCHNIA.....	4
2. STRUKTURA FUNKCJONALNO-PRZESTRZENNA.....	4
3. LOKALNY RYNEK PRACY	7
3.1. ZASOBY RYNKU PRACY	7
3.1.1. Demografia.....	7
3.1.2. Edukacja.....	11
3.1.2.1. Szkolnictwo podstawowe, gimnazjalne i średnie.....	11
3.1.2.2. Szkolnictwo wyższe.....	14
3.2. PRACUJĄCY.....	15
3.3. BEZROBOCIE	18
4. GOSPODARKA.....	20
4.1. PODMIOTY GOSPODARCZE.....	23
4.2. INWESTYCJE.....	26
4.3. SEKTOR BADAWCZO-ROZWOJOWY I INNOWACYJNOŚĆ.....	28
4.4. PRZEMYSŁ.....	29
4.5. BUDOWNICTWO	30
4.6. HANDEL	30
4.7. TRANSPORT.....	31
4.8. USŁUGI BANKOWE	34
4.9. TURYSTYKA	34
5. INFRASTRUKTURA DLA ROZWOJU SPOŁECZNO-GOSPODARCZEGO.....	36
5.1. TRANSPORT WEWNĘTRZNY	36
5.1.1. Infrastruktura drogowa.....	36
5.1.2. System komunikacji publicznej.....	38
5.2. ZAOPATRZENIE W WODĘ	39
5.3. KANALIZACJA MIEJSKA I OCZYSZCZANIE ŚCIEKÓW	39
5.4. ENERGIA	40
5.4.1. Elektroenergetyka	40
5.4.2. Gazownictwo	41
5.4.3. Ciepłownictwo	41
5.5. USŁUGI INFORMACYJNE	42
5.5.1. Telekomunikacja.....	42
5.5.2. Usługi informatyczne.....	42
5.6. KULTURA I DZIEDZICTWO KULTUROWE	43
5.7. SPORT I REKREACJA.....	46
5.8. ZDROWIE.....	47
5.8.1. Szpitale i leczenie ambulatoryjne.....	47
5.8.2. Pomoc społeczna i osoby niepełnosprawne.....	48
6. WARUNKI ŻYCIA LUDNOŚCI	51
6.1. DOCHODY I WYDATKI LUDNOŚCI	51
6.1.1. Dochody ze świadczenia pracy	51
6.1.2. Przeciętna emerytura i renta	52
6.1.3. Dochody osób fizycznych	52
6.2. MIESZKALNICTWO	52
6.3. ŚRODOWISKO	55
6.3.1. Tereny zielone.....	55
6.3.2. Powietrze atmosferyczne.....	57
6.3.3. Wody powierzchniowe.....	57
6.3.4. Klimat akustyczny.....	57
6.3.5. Odpady.....	58
6.4. BEZPIECZEŃSTWO	59
7. AKTYWNOŚĆ OBYWATELSKA	61

1. Położenie i powierzchnia

Miasto Poznań, stolica województwa wielkopolskiego, leży na Pojezierzu Wielkopolskim. Współrzędne określające położenie geograficzne miasta to: 52°17'34" do 52°30'27" szerokości geograficznej północnej i 16°44'08" do 17°04'28" długości geograficznej wschodniej. Na tej samej mniej więcej szerokości geograficznej położone są Amsterdam i Berlin. Granice Poznania można wpisać w okrąg o średnicy ok. 27 km. Największa odległość w linii prostej w granicach miasta osiąga wartość 26 km NW-SE (Kiekrz – Sypniewo), a najmniejsza - 10,9 km na kierunku NE-SW (Luboń – Koziegłowy).

Odległość Poznania do wschodniej granicy Polski wynosi 454 km, do granicy zachodniej 161 km oraz południowej 236 km. Poznań wraz ze Szczecinem i Wrocławiem należy do największych polskich ośrodków miejskich leżących najbliżej granicy niemieckiej. Położenie Poznania względem Berlina, jednej z większych aglomeracji w Europie, jest istotnym czynnikiem w rozwijających się wzajemnych kontaktach, ważnych w wielu aspektach dla rozwoju miasta.

Geograficzne i komunikacyjne położenie zarówno na kontynencie europejskim, jak i w granicach kraju sytuuje miasto na pozycji uprzywilejowanej. W Poznaniu krzyżują się szlaki komunikacyjne z zachodu na wschód i z północy na południe. Poznań leży na trasie jednego z czterech przebiegających przez Polskę, należących do europejskiej sieci transportu lądowego, paneuropejskich korytarzy transportowych¹, korytarza nr 2 (Berlin – Poznań – Warszawa – Mińsk – Moskwa) i na odgałęzieniu korytarza nr VI A (Grudziądz – Świecie – Poznań), biegnącego od Gdańska/Gdyni do Zwardonia (granica polsko-słowacka). Ważne znaczenie tranzytowe posiadają międzynarodowe linie kolejowe E-20 (Bruksela – Berlin – Poznań – Warszawa – Terespol) oraz E-59 (Świnoujście – Poznań – Wrocław – Ostrawa). Dobrze rozwinięta w województwie wielkopolskim sieć dróg kołowych i linii kolejowych sprzyja dobrej dostępności komunikacyjnej miasta. Najistotniejsze znaczenie mają drogi krajowe: nr 2 Świecko - Poznań - Warszawa, nr 5 Wrocław - Poznań – Bydgoszcz i nr 11 Kołobrzeg – Poznań – Kępno – Kluczbork. Szczególne znaczenie będzie miało zakończenie w 2007 r. budowy zachodniego odcinka autostrady A2 z Nowego Tomyśla do Świecka². Poznań posiada także regionalny port lotniczy, który zapewnia regularne połączenia z miastami europejskimi.

Szczególnie ważna dla rozwoju Poznania jest rozbudowa i usprawnienie połączeń kolejowych, autobusowych i lotniczych. Istnieje również możliwość wykorzystania połączeń Poznania drogą wodną poprzez rzekę Wartę, która wpadając do Odry łączy miasto z portami morskimi w Szczecinie i Świnoujściu, a poprzez system kanałów i Łabę może stanowić alternatywne połączenie z Niemcami i pozostałymi krajami Unii.

Powierzchnia miasta wynosi 261,3 km². Poznań zajmuje 6. pozycję wśród dużych polskich miast pod względem powierzchni (po Warszawie, Łodzi, Krakowie, Wrocławiu i Gdańsku).

2. Struktura funkcjonalno-przestrzenna

Poznań zaliczany jest do miast o wysokim stopniu zurbanizowania. Tereny zabudowane stanowią 10.669 ha, tj. 41 % ogółu powierzchni miasta. Większość gruntów miejskich w 2004 r. to grunty komunalne (35%), Skarbu Państwa (29%) i tereny prywatne (27%). W strukturze własnościowej gruntów zachodzą niewielkie zmiany, wynikające z prowadzonego procesu uwłaszczeń na gruntach miejskich oraz komunalizacji mienia.

Miasto posiada duże możliwości rozwojowe. Rezerw pod dalszy rozwój miasta można szukać na terenach stanowiących aktualnie tereny użytków rolnych, położonych na niezbyt urodzajnych gruntach nie w pełni użytkowanych rolniczo. Większość tych terenów posiada IV – VI klasę bonitacyjną gleb.

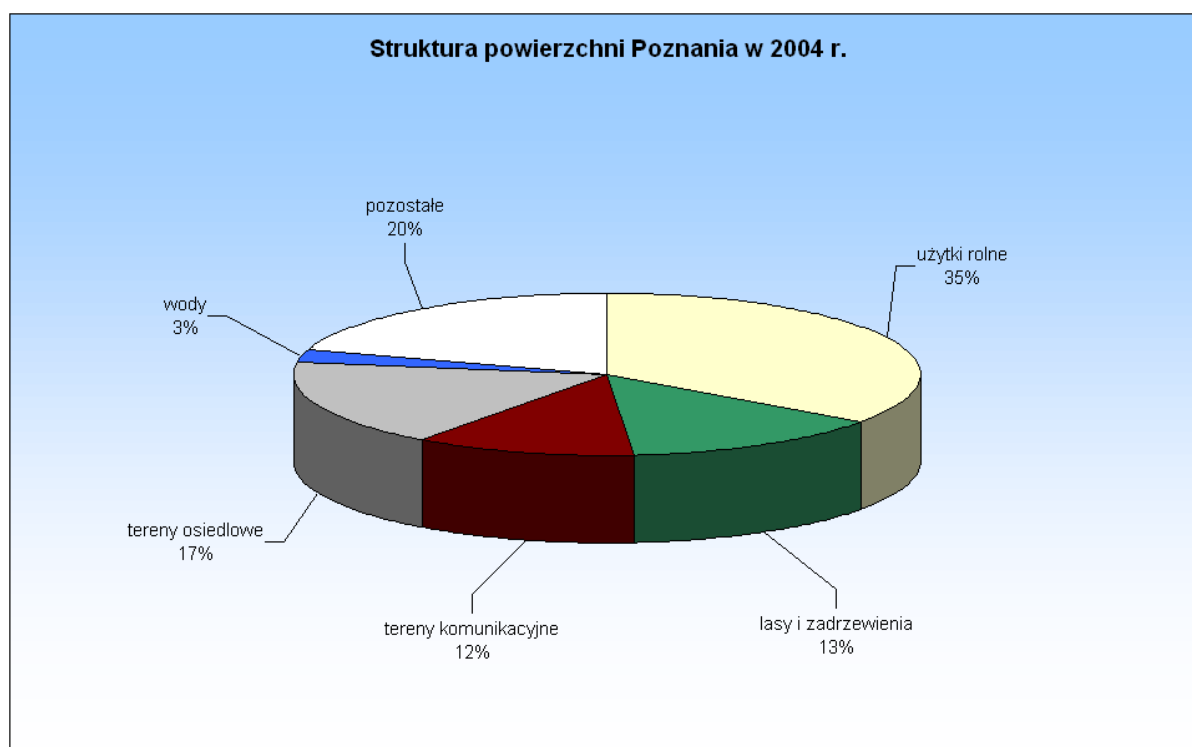
¹ sieć TINA (Transport Infrastructure Needs Assessment)

² w 2003 r. oddano do użytku 2 odcinki: Września – Poznań i obwodnicę autostradową Poznania, a w 2004 r. kolejny odcinek z Komornik do Nowego Tomyśla

Łącznie użytki rolne, tereny leśne oraz tereny zielone stanowią 48,6 % powierzchni całego miasta.

Struktura funkcjonalno-przestrzenna miasta ukształtowała się w nawiązaniu do naturalnych warunków dolin rzek: Warty i Cybiny. Pierwotnie Poznań jako warowny gród książęcy znajdował się na Ostrowiu Tumskim. Lokacja Poznania w 1253 r. przesunęła gospodarczy punkt ciężkości z prawego na lewy brzeg Warty. Obecnie, na tym obszarze zlokalizowane jest około 60% potencjału współczesnego miasta wraz ze średniowiecznym Starym Miastem oraz XIX-wiecznym Śródmieściem. Część prawobrzeżna, w większości włączona została do miasta po 1900 r. Obie części rozdziela dolina Warty. Od północy, wschodu i południa Poznań sąsiaduje z kompleksami leśnymi, które – wraz z Jeziorem Kierskim z zachodu i od wschodu sąsiadującym Jeziorem Swarzędzkim - stanowią naturalne zakończenie struktur urbanistycznych i cenne tereny rekreacyjne. Struktura przestrzenno- funkcjonalna Poznania charakteryzuje się obecnie:

- przewagą lokalizacji ośrodków administracji i instytucji otoczenia biznesu w części lewobrzeżnej
- lokalizacją w centrum miasta, największego w kraju ośrodka targowego (Międzynarodowych Targów Poznańskich) oraz (na obrzeżach lub tuż przy granicach miasta) nowoczesnych obiektów handlowo – usługowych: Franowo, Komorniki, Sady i Swarzędz
- koncentracją szczególnie w śródmieściu funkcji ośrodka akademickiego, naukowego i kulturalnego (siedziba wyższych uczelni i instytutów naukowo-badawczych oraz instytucji kultury)
- równomiernym rozmieszczeniem funkcji mieszkalnych - w rejonie prawobrzeżnym: Rataje, Żegrze i lewobrzeżnym: Piątkowo, Winogrody, Grunwald
- koncentracją potencjału przemysłowego, głównie w paśmie południowym i północno-wschodnim obszaru miasta.

Miasto podzielone jest na 5 dzielnic: Grunwald, Jeżyce, Stare Miasto, Wilda (część lewobrzeżna) oraz

w części prawobrzeżnej Nowe Miasto. Dzielnice nie posiadają odrębności administracyjnej.

W przestrzeni Poznania wyróżnia się trzy podstawowe strefy: śródmiejską, pośrednią i peryferyjną:

- strefa śródmiejska (intensywnego zagospodarowania usługowego) jako funkcjonalne centrum miasta pełni funkcję usługową i mieszkaniową ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju usług o zasięgu regionalnym, krajowym i międzynarodowym. Dotyczy to przede wszystkim Międzynarodowych Targów Poznańskich, siedzib administracji wojewódzkiej i samorządowej, sfery instytucjonalnej otoczenia biznesu, instytucji naukowo-badawczych i kulturalnych
- strefa pośrednia (intensywnego zagospodarowania mieszkaniowego i produkcyjnego) jest obszarem, w którym przewiduje się największy przyrost mieszkań w wyniku realizacji budownictwa wielorodzinnego, poprzez zabudowę istniejących rezerw terenowych i uzupełnianie zabudowy zarówno dużych osiedli mieszkaniowych (Rataje, Winogrody, Piątkowo, Grunwald), jak i jednorodzinnego, zwłaszcza na: Podolanach, Strzeszynie, Smochowicach, Ławicy i Junikowie
- strefa peryferyjna jest strefą ekstensywnego zagospodarowania rolniczego i mieszkaniowego, głównie jednorodzinnego, oraz rekreacyjnego. Jest ona również obszarem, na którym występują rejony aktywności gospodarczej. W strefie trzeciej wydzielone są obszary, na których lokalizowana jest działalność usługowo-produkcyjna. Przykładem tego jest największy w Poznaniu kompleks handlowo-usługowy funkcjonujący w rejonie Franowa.

W ostatnich latach atrakcyjność centrum miasta zmniejsza się. Funkcje handlowe przejęły w dużym stopniu nowe duże centra handlowe położone w rejonach peryferyjnych lub poza Poznaniem. Także coraz więcej usług rekreacyjno-kulturalnych oferują ośrodki zlokalizowane poza centrum. Chcąc zapobiec tendencjom przenoszenia się funkcji miastotwórczych z obszaru śródmieścia do strefy peryferyjnej miasta podjęto działania na rzecz rewitalizacji strefy śródmiejskiej, szczególnie w ciągu ulic o funkcjach handlowych. Pod koniec lat 90. władze lokalne wspólnie z przedstawicielami środowiska samorządu gospodarczego handlowców, podjęły dyskusję nad projektem ożywienia rejonu położonego na zachód i południe od Starego Rynku (tj. obszaru wyznaczonego ulicami: Półwiejską, Ogrodową, Św. Marcin, Gwarną, 27 Grudnia do placu Wolności i Alei Marcinkowskiego), celem stworzenia atrakcyjnego dla mieszkańców klimatu i charakteru tej części miasta, zachęcającego do korzystania z ofert handlowych, gastronomicznych i usługowych, stanowiących konkurencję dla dużych centrów handlowych zlokalizowanych na peryferiach miasta. I etapem była zakończona w 2004 r. rewitalizacja ul. Półwiejskiej. Od 2000 r. prywatni krajowi inwestorzy zbudowali w rejonie tej ulicy 2 wielkopowierzchniowe wielofunkcyjne obiekty handlowo-biurowo-usługowe: Kupiec Poznański oraz Centrum Biznesu, Handlu i Sztuki Stary Browar³, a także budynek handlowo-usługowo-mieszkalny firmy Wechta. W 2004 r. przebudowana została sama ulica wraz z infrastrukturą podziemną.

W mieście znajdują się niezagospodarowane zabytkowe tereny przemysłowe. Przykład byłego browaru Huggera przy ul. Krakowskiej, w którym powstało Centrum Handlu, Kultury i Sztuki Stary Browar o powierzchni 66 tys. m² pokazuje, że obiekty te mogą być z powodzeniem wykorzystane. Nadal pozostają nie w pełni zagospodarowane obiekty byłej rzeźni miejskiej przy ul. Garbary⁴ i gazowni przy ul. Grobla. Spektakularny sukces poznańskich teatrów alternatywnych w przestrzeni Starej Rzeźni (projekt pt. „Miasto”) w 2003 r. potwierdził, iż realizacja koncepcji utworzenia centrum kultury akademickiej Stara Rzeźnia doprowadziłaby do wzbogacenia oferty kulturalnej i ożywiłaby ten rejon miasta.

W ostatnim dziesięcioleciu nastąpił dynamiczny rozwój zarówno miasta Poznania, jak i gmin sąsiadujących. Celem planowania przestrzeni aglomeracji poznańskiej poza podziałami administracyjnymi oraz skoordynowania rozwoju Poznania i gmin ościennych, pracami planistycznymi objęto większy obszar wzajemnych związków funkcjonalno-przestrzennych, tzw. Poznański Obszar Metropolitalny. W skład Poznańskiego Obszaru Metropolitalnego wchodzi miasto Poznań oraz gminy

³ w 2005 r. rozpoczęto budowę II etapu Centrum Stary Browar

⁴ część obiektów jest dzierżawiona i przeznaczona na giełdę staroci oraz lokale gastronomiczne

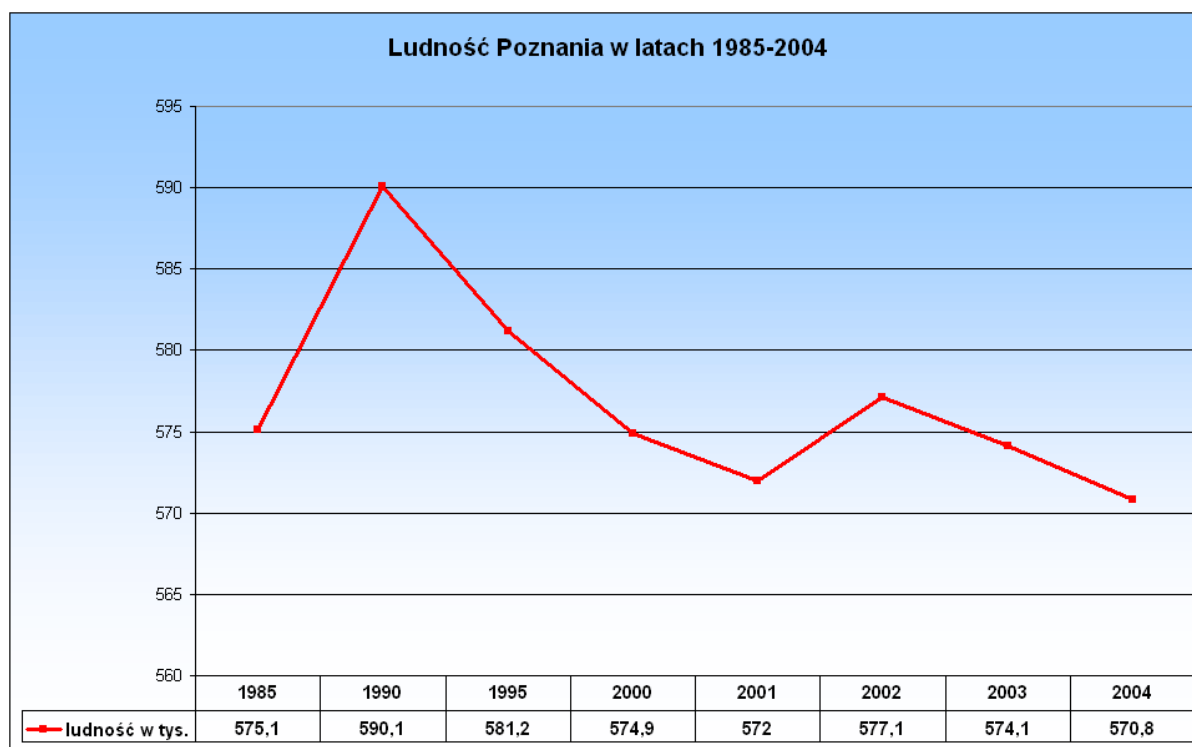
z nim sąsiadujące, tj. Czerwonak, Dopiewo, Kleszczewo, Komorniki, Kórnik, Luboń, Mosina, Rokietnica, Suchy Las, Swarzędz, Tarnowo Podgórne oraz Puszczykowo. Skutki prognoz demograficznych wskazujących w perspektywie do 2030 roku na ponad 90 tysięczne „przesunięcie się” liczby mieszkańców Poznania na teren gmin powiatu poznańskiego nakazują spojrzeć na rozwój funkcji miasta w aspekcie całego obszaru metropolitalnego.

3. Lokalny rynek pracy

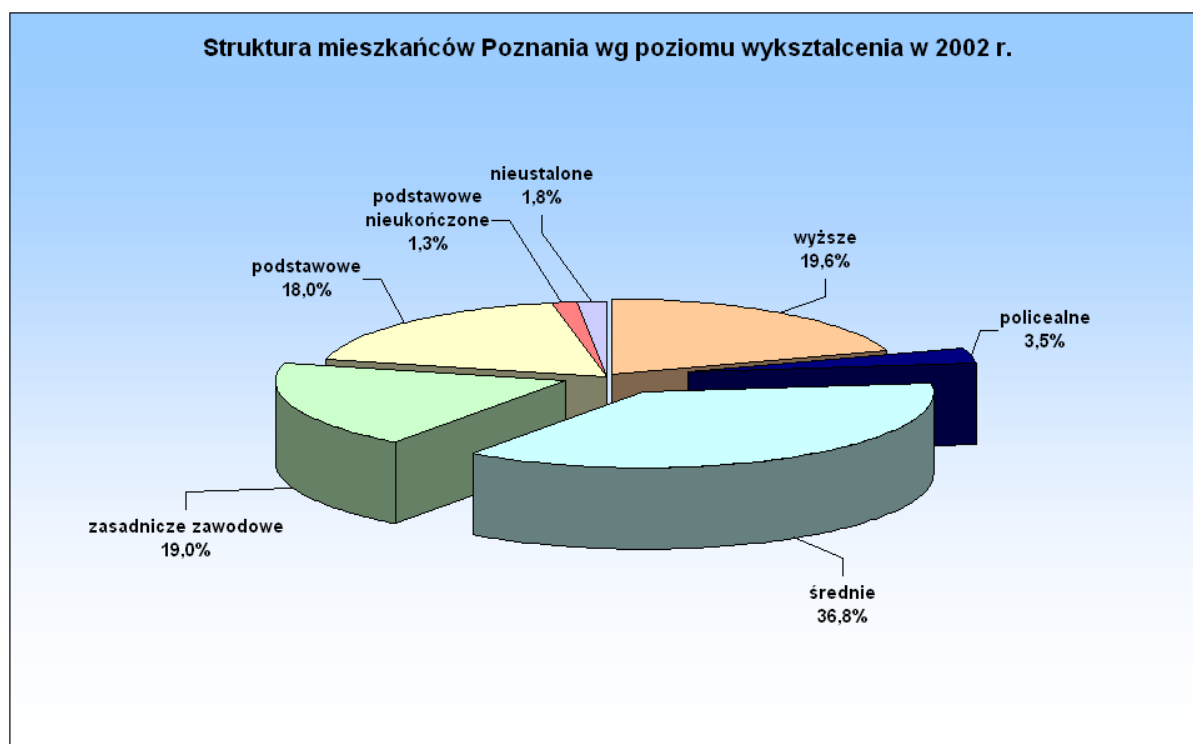
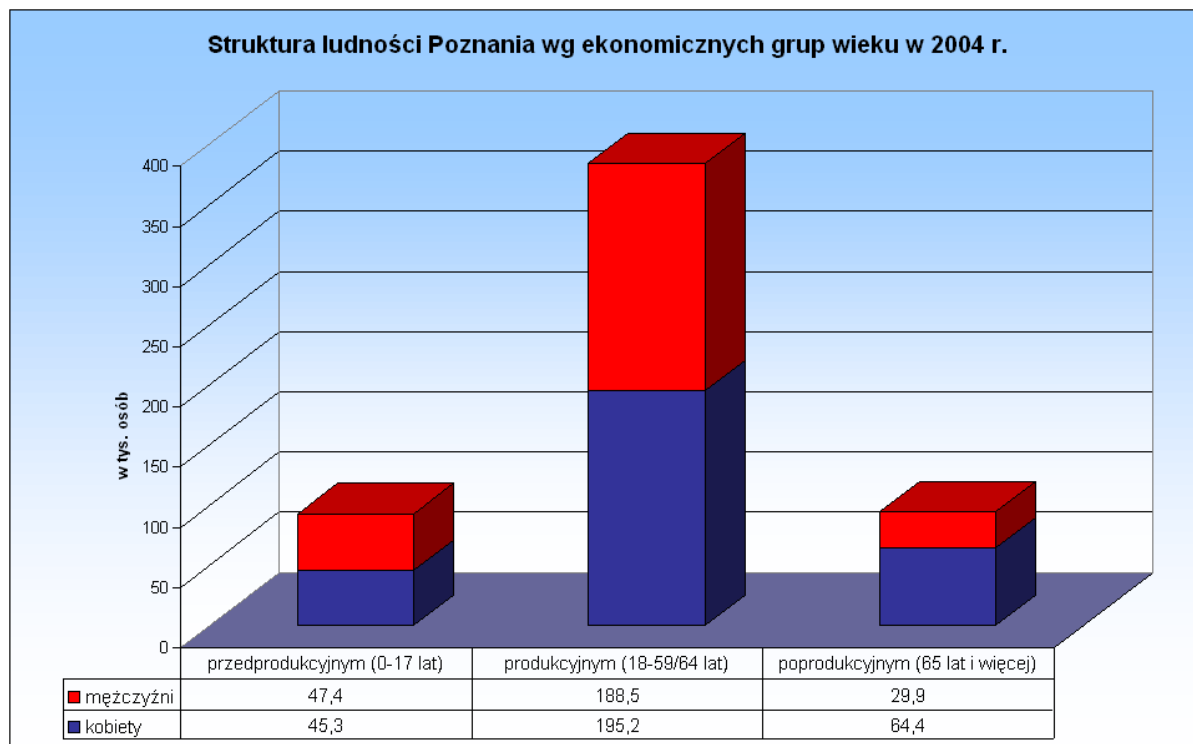
3.1. Zasoby rynku pracy

3.1.1. Demografia

Poznań zajmuje 5. pozycję wśród miast w Polsce pod względem liczby mieszkańców (po Warszawie, Łodzi, Krakowie i Wrocławiu). Poznaniacy stanowią 1,5% ludności kraju oraz 17,0% mieszkańców woj. wielkopolskiego. Poznań, jako największe miasto i stolica regionu, skupia największy potencjał demograficzny województwa. W końcu 2004 roku w Poznaniu mieszkało 570.778 osób, w tym 304.893 kobiet. Wskaźnik feminizacji wynosił 115 i od 1999 r. utrzymuje się na niezmiennym poziomie. Gęstość zaludnienia na 1 km² wynosi 2.184 osób.

Od początku lat 90. w mieście utrzymuje się, zgodny z tendencją charakterystyczną dla większości dużych miast w Polsce, spadek liczby ludności, spowodowany ujemnym przyrostem naturalnym i ujemnym saldem migracji. W 2004 r. w przeliczeniu na 1000 mieszkańców wskaźniki te wyniosły odpowiednio: –1,3 i –3,6. Na niski przyrost naturalny rzutuje przede wszystkim malejąca liczba urodzeń. Wskaźnik dzietności wynosi 1,0 i nie gwarantuje prostej zastępowalności pokoleń (2,1). Od 12 lat w Poznaniu notuje się stały wzrost średniej długości trwania życia. W 2003 roku średnie dalsze trwanie życia mężczyzn wyniosło 71,8 lat, a kobiet – 78,3 lat. Oznacza to, iż poznaniacy żyją dłużej niż mężczyźni przeciętnie w kraju (70,5 lat), a poznaniarki nieznacznie krócej (78,9 lat). W Poznaniu rocznie umiera około 5,5 tys. osób. Do głównych przyczyn zgonów od wielu lat należą choroby układu krążenia, a w drugiej kolejności nowotwory.

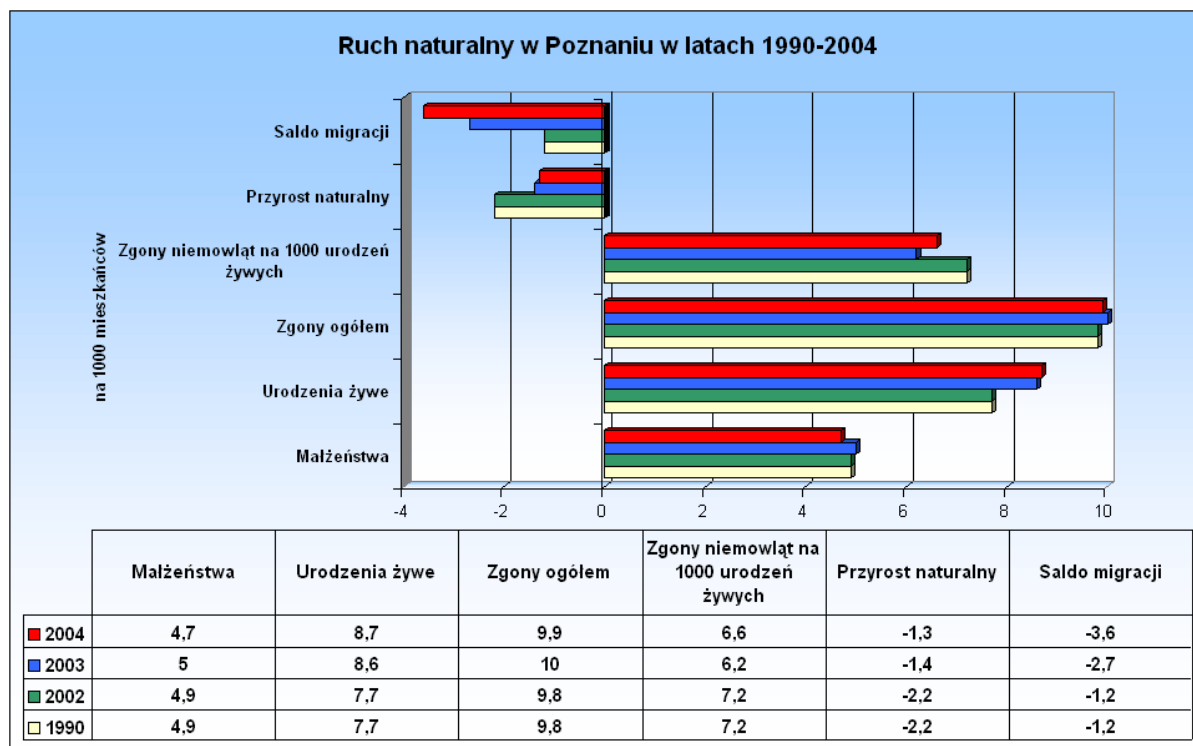

Ponad $\frac{2}{3}$ mieszkańców Poznania to ludność w wieku produkcyjnym (18-59/64 lat). W ostatnich latach następowało zwiększenie się tej grupy ludności oraz grupy poprodukcyjnej przy jednoczesnym spadku udziału grupy przedprodukcyjnej. Struktura ta jest podobna do występującej w woj. wielkopolskim i

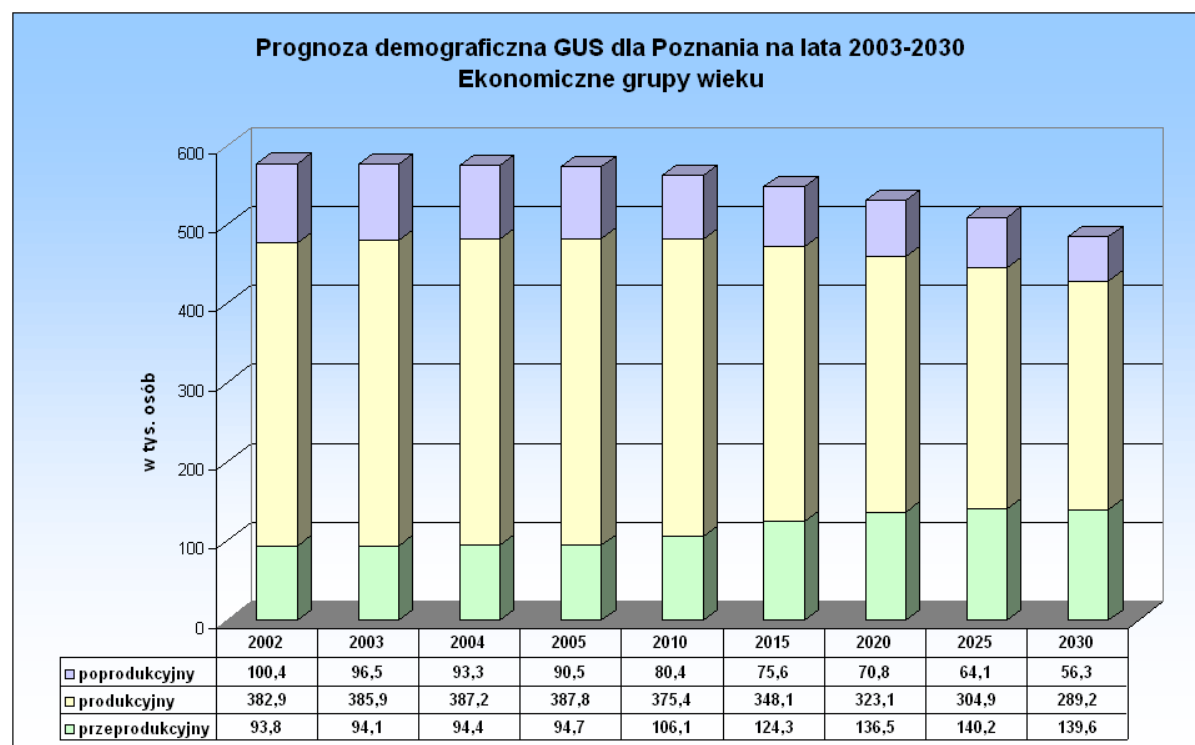
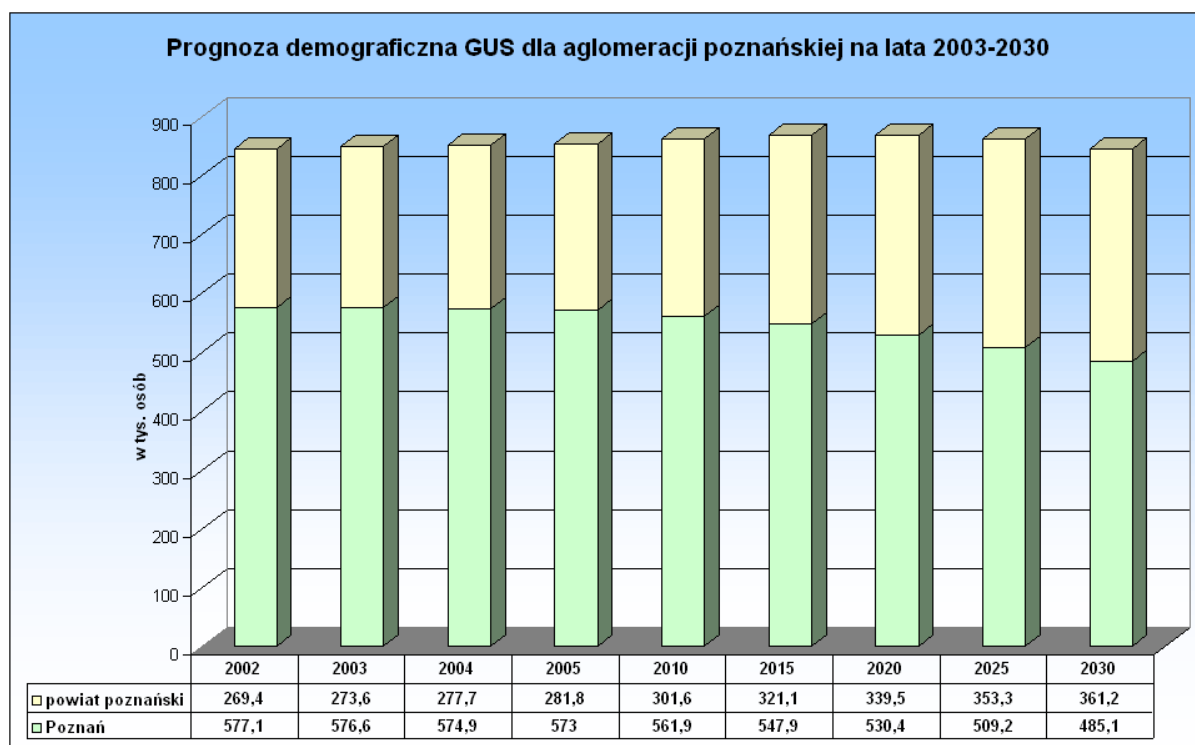
kraju. Niekorzystna sytuacja występuje w grupie ludności w wieku nieprodukcyjnym – niski udział ludności w wieku przedprodukcyjnym i stosunkowo wysoki w wieku poprodukcyjnym. Jest to spowodowane wydłużeniem życia ludności przy równoczesnym spadku liczby urodzeń. Do 2005 r. prognozy przewidują jedynie nieznaczny wzrost osób w wieku poprodukcyjnym, co będzie spowodowane mniejszą liczebnością roczników wojennych. Niepokojąca, podobnie jak w skali całego kraju, jest natomiast tendencja do stałego zmniejszania się grupy dzieci i młodzieży poniżej 17 roku życia.

Według wyników Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań 2002 Poznań zamieszkują osoby o wysokich kwalifikacjach zawodowych. Co piąty poznanianin posiada wykształcenie wyższe, a ponad 40% średnie lub policealne. Wskaźniki te znacznie przewyższają wartości ogólnopolskie, gdzie wykształceniem wyższym pochwalić może się co 10 osoba, a średnim lub policealnym co trzecia. Relatywnie wśród osób z wykształceniem wyższym więcej jest mężczyzn, a wykształceniem średnim - kobiet. Stosunkowo znaczna grupa ludności w wieku produkcyjnym w powiązaniu z wysokim poziomem wykształcenia stanowi doskonały atut w obliczu konieczności sprostania konkurencji na uniijnym rynku pracy.

Od 2000 r. notuje się ujemne saldo migracji. W 2004 r. wyniosło ono aż $-3,6\text{‰}$ i po raz kolejny osiągnęło większy udział w ubytku ludnościowym miasta niż przyrost naturalny. Większość osób emigrujących z miasta wybiera jako swoje nowe miejsce zamieszkania obszar powiatu poznańskiego, z uwagi na niższe ceny nieruchomości oraz bardziej korzystne warunki zamieszkania⁵. Utrzymanie powyższych tendencji grozi w przyszłości szybkim wyludnianiem się Poznania.

⁵ przykładowo cena najmu mieszkania na terenie powiatu poznańskiego jest średnio o 30% niższa niż w Poznaniu

Według opublikowanej w marcu 2004 r. prognozy demograficznej⁶ Głównego Urzędu Statystycznego liczba ludności Poznania w najbliższych latach ulegać będzie systematycznemu zmniejszeniu, by w 2030 r. osiągnąć 485,1 tys. osób, tj. o 16% mniej w stosunku do roku 2002. Największy spadek nastąpi w grupie ludności w wieku produkcyjnym (o 93,7 tys. osób). Zmniejszy się także ludność w wieku przedprodukcyjnym (o 44,1 tys. osób). Jedyna grupa, w której nastąpi wzrost liczebności (o 45,8 tys.) to ludność w wieku poprodukcyjnym.

Zmiany demograficzne wywierać będą silny wpływ na rynek pracy (spadek liczby osób w wieku produkcyjnym po 2005 r.), szkolnictwo (stały i szybki ubytek dzieci i młodzieży uczącej się) oraz popyt na usługi dla osób starszych (wzrost liczebności grupy w wieku powyżej 65 lat, szczególnie po 2010 r.). Problemem może także być znaczące zmniejszenie liczby podatników, co spowoduje mniejsze wpływy do budżetu Miasta.

W przeciwieństwie do Poznania, dynamicznie rozwijają się gminy sąsiednie (powiat poznański), na terenie których w końcu 2003 roku zamieszkiwało 274,7 tys. osób (w tym 140,5 tys. kobiet). Obszar ten cechuje stały wzrost liczby mieszkańców, który w ostatnim roku wyniósł ok. 2,5 tys. osób. W rezultacie zaludnienie aglomeracji poznańskiej, obejmującej Poznań i powiat poznański, powiększa się, osiągając obecnie około 850 tys. osób (w tym 447,1 tys. kobiet). Prognoza demograficzna GUS dla powiatu poznańskiego jest optymistyczna i zakłada zwiększenie do 2030 r. ludności o 91,8 tys. osób. Także i tutaj zmniejszy się ludność w wieku przedprodukcyjnym (o 10,3 tys.) i znacząco zwiększy się ludność w wieku poprodukcyjnym (o 54,4 tys.). Odwrotnie niż w Poznaniu będzie kształtować się wielkość ludności w wieku produkcyjnym, która wzrośnie o 47,7 tys. osób⁷. W 2030 roku ludność zamieszkująca obszar aglomeracji poznańskiej, obejmującej Poznań i powiat poznański, pozostanie na poziomie 2002 roku (spadek o 162 osoby). Znacząco zmieni się natomiast udział Poznania w ludności aglomeracji, zmniejszając się z 68% w 2002 roku do 57% w 2030 roku. Zmniejszy się także udział wszystkich ekonomicznych grup wieku (przedprodukcyjna – z 60,3% do 50,2%, produkcyjna – z 69% do 56,8% i poprodukcyjna – z 75,1% do 62%).

3.1.2. Edukacja

3.1.2.1. Szkolnictwo podstawowe, gimnazjalne i średnie

System edukacji szkolnej w Poznaniu obejmuje 343 szkoły na poziomie podstawowym, gimnazjalnym i średnim, do których uczęszcza 91,1 tys. dzieci, młodzieży i dorosłych. Większość osób (42,2 tys.) kształci się na poziomie podstawowym. W szkołach przeciętnie na 1 oddział przypada od 22 (szkoły podstawowe i średnie) do 24 uczniów (gimnazja), a na 1 pomieszczenie szkolne od 19 (szkoły podstawowe) do 20 uczniów (gimnazja). Na poziomie ponadgimnazjalnym⁸ największym zainteresowaniem młodzieży cieszyły się licea ogólnokształcące, do których uczęszczało 60% uczniów. W Poznaniu na poziomie ogólnokształcącym kształci się więcej dziewcząt niż chłopców. Spośród ogólnej liczby uczniów liceów ogólnokształcących 53% to dziewczęta. W szkolnictwie zawodowym liczba dziewcząt stanowi 38% ogólnej liczby uczniów. Osoby dorosłe uzupełniają wykształcenie w 105 szkołach na poziomie ponadgimnazjalnym i w gimnazjum działającym przy Centrum Kształcenia Ustawicznego. W roku szkolnym 2003/2004 uczyło się w nich 9,4 tys. osób. Wśród osób dorosłych największą popularnością cieszą się szkoły zawodowe, w których kształci się 62% uczniów dorosłych.

Trendy demograficzne w grupie do 17 lat powodują, że systematycznie zmniejsza się liczba dzieci i młodzieży objętych nauczaniem na poziomie podstawowym. W ciągu ostatnich 5 lat liczba uczniów szkół⁹ sukcesywnie spada (od 2000 roku liczba uczniów zmniejszyła się o 7,6 tys.).

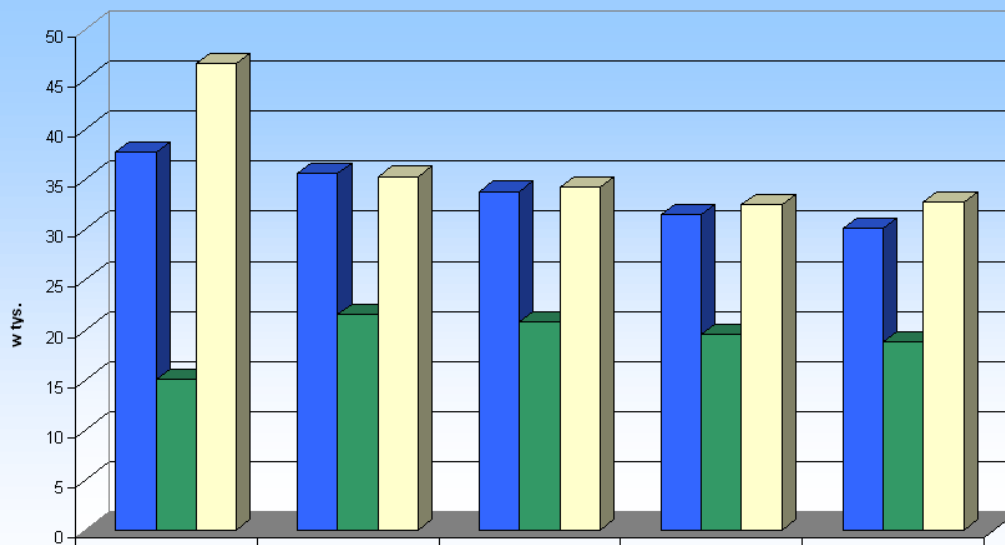
⁶prognoza została opracowana przy założeniu: powolnego spadku dzietności kobiet, postępującego zwiększania się odpływu migracyjnego ludności, głównie na wieś oraz utrzymania się dotychczasowego spadku umieralności

⁷zakłada się, że osoby te zasilą poznański rynek pracy

⁸szkolnictwo ponadgimnazjalne obejmuje licea ogólnokształcące, zasadnicze szkoły zawodowe, licea profilowane i szkoły średnie techniczne i zawodowe

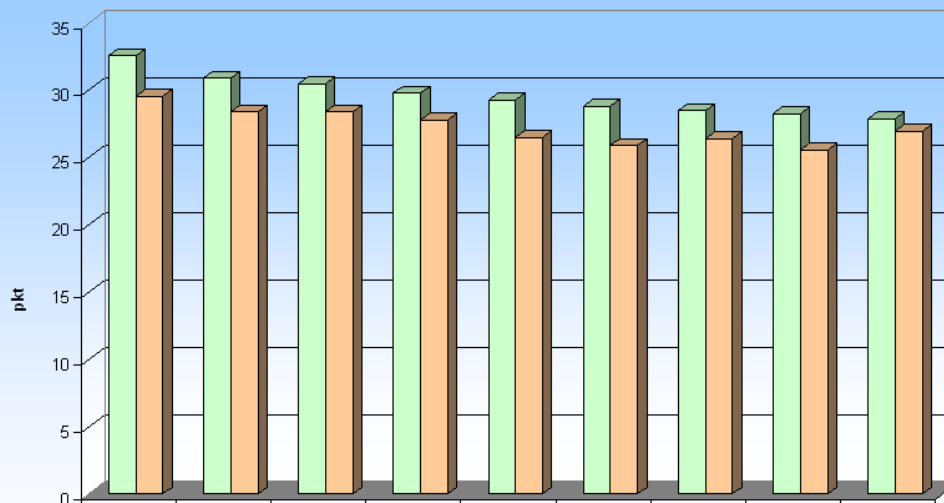
⁹ na 1 szkołę podstawową przypada przeciętnie 350 uczniów

Uczniowie w szkołach dla dzieci i młodzieży w Poznaniu w 2004 r.

podstawowe	37,7	35,6	33,8	31,5	30,1
gimnazja	15,0	21,5	20,8	19,5	18,8
ponadgimnazjalne	46,6	35,3	34,2	32,5	32,7

**Średnie wyniki testów końcowych w poznańskich gimnazjach w 2004 r.
na tle dużych polskich miast**

test humanistyczny	32,6	30,9	30,5	29,8	29,3	28,8	28,5	28,3	27,9
test matematyczno-przyrodniczy	29,8	28,4	28,4	27,8	26,5	25,9	26,4	25,6	27

W przeciętnej poznańskiej szkole dla młodzieży¹⁰ znajduje się 16 pomieszczeń szkolnych, wśród których przeważają sale lekcyjne (74,8%). Pracownie szkolne stanowią 19% pomieszczeń, wśród nich jedynie 1/3 to pracownie komputerowe. Wyposażenie placówek oświatowych w komputery jest niezadowalające. W poznańskich szkołach ponadpodstawowych na 1 komputer przypada około 25 uczniów. Nie wszystkie szkoły dysponują pomieszczeniami do ogólnorozwojowych zajęć sportowych. Sale gimnastyczne posiada 92,5% szkół, a jedynie jedna szkoła pływalnię.

W kształceniu młodzieży dużą wagę przykładą się do znajomości języków obcych. W Poznaniu języka angielskiego uczy się 82%, a niemieckiego – 70% uczniów szkół ponadgimnazjalnych. W mieście działa 7 szkół dwujęzycznych z językami wykładowym: francuskim, niemieckim i angielskim; w 46 liceach ogólnokształcących prowadzone są klasy językowe z poszerzonym programem nauki języków obcych (głównie: angielskiego, niemieckiego, francuskiego). Międzynarodową maturę młodzież może zdawać w 2 poznańskich liceach ogólnokształcących. Badania Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Poznaniu wykazały, że poziom kompetencji językowej osiąganey przez absolwentów szkół średnich wskazuje na zadowalającą znajomość języków obcych nowożytnych i odpowiada wymaganiom stawianym uczniom w innych krajach Unii Europejskiej.

Jakość kształcenia w poznańskich placówkach szkolnych jest zróżnicowana. Podstawowym miernikiem są tutaj wyniki egzaminów końcowych w szkołach podstawowych i gimnazjalnych, egzaminu dojrzałości oraz wyniki egzaminów wstępnych na uczelnie wyższe. Wyniki przeprowadzonych w 2004 r. testów wśród uczniów kończących szkoły podstawowe i gimnazjalne¹¹ wykazały, że poziom nauczania w poznańskich szkołach, podobnie jak w całej Polsce, obniża się od 2000 r., szczególnie w przedmiotach matematyczno-przyrodniczych. Świadczy to o konieczności weryfikacji programów nauczania i sposobu przekazywania wiedzy przez kadrę nauczycielską.

Ważnym problemem w kształceniu, głównie zawodowym, jest brak elastyczności w dostosowaniu kierunków kształcenia do zmian na rynku pracy (patrz także rozdział 3.5), pomimo iż poznańskie szkoły zawodowe kształcą młodzież wielostronnie (w ponad 25 zawodach). Wyniki badań Powiatowego Urzędu Pracy wskazują, że największe trudności ze znalezieniem zatrudnienia mają absolwenci Liceum Zawodowego Renowacji Zabytków Architektury, Technikum Chemicznego i Technikum Elektryczno-Elektronicznego. Problemem jest także przygotowanie młodzieży do wejścia na rynek pracy oraz poruszanie się na nim. W poprawie tej sytuacji ważną rolę powinno odegrać Centrum Doradztwa Zawodowego dla Młodzieży, placówka informacyjno-szkoleniowa dla uczniów kończących szkoły zawodowe i średnie oraz nauczycieli zajmujących się problematyką rynku pracy utworzona przez Miasto Poznań w ramach projektu Unii Europejskiej Ecos-Ouverture Youthemploy, dotyczącego przeciwdziałania bezrobociu wśród młodzieży. Uczniowie szkół średnich mają możliwość skorzystania z indywidualnych konsultacji u psychologa, zbadania predyspozycji osobowościowych i zawodowych, udziału w szkoleniach dot. wejścia na rynek pracy i możliwości edukacyjnych w Polsce i w krajach UE.

Rosnący popyt na usługi edukacyjne dla dorosłych (w poznańskich szkołach dla dorosłych, które stanowią 38% wszystkich szkół ponadgimnazjalnych kształci się około 30% uczniów) powoduje konieczność poprawy jakości i dostępności ustawicznego kształcenia i szkolenia zawodowego umożliwiającego zdobywanie kwalifikacji przez całe życie, wypracowania nowych metod nauczania w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego, koncentrujących się na opracowaniu metod samokształcenia, uwzględniających konkretne potrzeby uczących się poza formalnym systemem kształcenia.

Sytuacja na rynku edukacji stawia nowe wyzwania przed kadrą nauczycielską. Dla poszerzenia ich kwalifikacji działają na terenie Poznania 24 placówki doskonalenia zawodowego dla nauczycieli, w tym jedyna placówka publiczna - Ośrodek Doskonalenia Zawodowego Nauczycieli. Kształcą one nauczycieli na kursach z zakresu metodyki nauczania, pedagogiki, bibliotekoznawstwa, przyrody, wychowania do życia w rodzinie, zarządzania oświatą, informatyki¹².

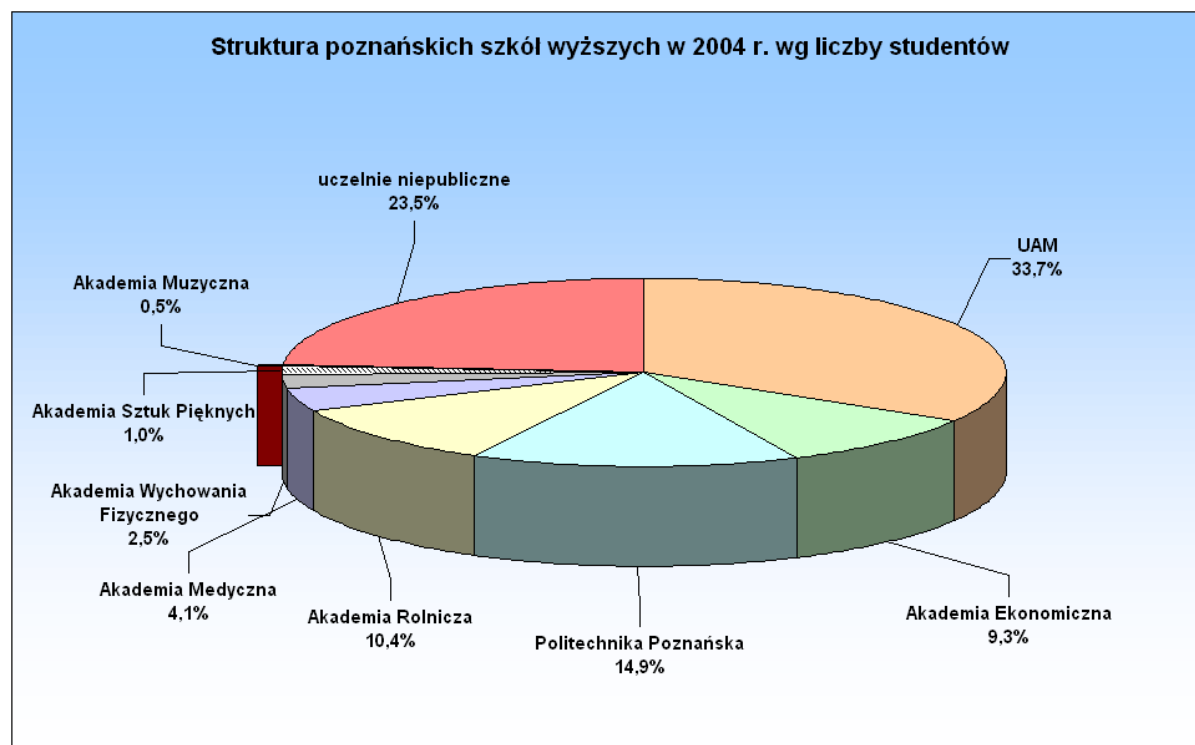
¹⁰ bez szkół zawodowych

¹¹ w miesiącach kwiecień - czerwiec 2005 r. przeprowadzono po raz pierwszy egzaminy maturalne w nowej formule. Wśród zdających wyniki pozytywne uzyskało 95,2% absolwentów LO i 84% absolwentów techników. W trakcie pisania tekstu nie ogłoszono jeszcze wyników egzaminów wstępnych na wyższe uczelnie

¹² w Poznaniu działa Ogólnopolska Fundacja Edukacji Komputerowej, która dokształca nauczycieli w ramach realizacji

3.1.2.2. Szkolnictwo wyższe

Poznań jest jednym z głównych ośrodków szkolnictwa wyższego w Polsce. Na 23 uczelniach¹³ (w tym 8 państwowych) studiuje ponad 122 tys. studentów¹⁴, w tym blisko 700 cudzoziemców (ponad połowa na Akademii Medycznej). Liczba studentów przewyższa liczbę młodych mieszkańców Poznania w wieku od 19 do 25 lat (o 80%), co oznacza że prawie $\frac{3}{5}$ studentów to osoby spoza miasta. Na 1000 mieszkańców przypada 214 studentów (wśród dużych polskich miast Poznań zajmuje pod tym względem 1. miejsce). Kadra akademicka poznańskich uczelni liczy 7,6 tys. osób, w tym blisko 0,9 tys. to naukowcy z tytułem profesora. Na 1 nauczyciela akademickiego przypada 15,8 studentów (w woj. wielkopolskim 17,4, a w kraju – 20,6). Corocznie poznańskie szkoły wyższe opuszcza ponad 20 tys. absolwentów.

Ponad połowa uczelni (13) prowadzi studia na poziomie magisterskim. Wśród szkół wyższych Poznania dominuje profil ekonomiczny, który umożliwia zdobywanie wiedzy niezbędnej w zarządzaniu, bankowości i biznesie. W ostatnich latach poszerza się oferta kształcenia o nowe kierunki i specjalizacje, m.in. zarządzanie i marketing, finanse i bankowość, turystykę i rekreację, informatykę, międzynarodowe stosunki gospodarcze i polityczne. Sytuacja na poznańskim rynku pracy wśród absolwentów szkół wyższych wymaga jednak weryfikacji limitów przyjęć na niektóre kierunki (patrz rozdział 3.5). Niezbędna jest także profesjonalna pomoc w przygotowaniu młodych osób do wejścia na rynek pracy, w tym pomoc w odbyciu praktyk studenckich i stażu podyplomowego. Poradnictwo w tym zakresie ukierunkowane na absolwentów wyższych uczelni prowadzi Biuro Promocji Zawodowej Studentów i Absolwentów UAM (Biuro Karier). Studenci mogą także korzystać z ogólnodostępnych placówek dla osób poszukujących pracy prowadzonych przez Wojewódzki oraz Powiatowy Urząd Pracy, Poznańskiego Ośrodka Wspierania Przedsiębiorczości oraz z prywatnych biur pośrednictwa pracy i doradztwa personalnego.

Aż 10 poznańskich uczelni prowadzi zajęcia w 27 filiach i oddziałach zamiejscowych. Naukę w nich pobiera ponad 23 tys. studentów. Większość placówek zamiejscowych uruchomiono w Wielkopolsce

ogólnopolskich projektów Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu: „Pracownia internetowa w każdym gimnazjum”, „Pracownia internetowa w każdej szkole” oraz „Pracownia internetowa w szkole podstawowej”

¹³ dane na koniec 2004 r. Obecnie w Poznaniu działa 26 szkół wyższych

¹⁴ dla porównania w 1990 r. na 9 uczelniach – w tym jednej niepaństwowej – naukę pobierało ok. 34 tys. osób

(m.in. w Kaliszu, Koninie, Lesznie, Pile), część z nich działa także w innych regionach kraju (w Zielonej Górze, Bydgoszczy, Szczecinie, Wrocławiu, Chorzowie, Gnieźnie). Unikalną w skali kraju placówką jest Collegium Polonicum¹⁵ w Słubicach - wspólna placówka naukowo-badawcza Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Uniwersytetu Europejskiego Viadrina we Frankfurcie n. Odrą.

Wysoka jakość kształcenia poznańskich uczelni jest potwierdzana akredytacją państwową (przyznawana przez Państwową Komisję Akredytacyjną) i środowiskową, przyznawaną poszczególnym kierunkom kształcenia przez komisje akredytacyjne skupiające przedstawicieli tej samej kategorii uczelni wyższych¹⁶. Akredytacja umożliwiła określenie wysokich jakościowo standardów edukacyjnych dla każdego z kierunków studiów w skali ogólnopolskiej oraz zapewnia ciągłą ocenę jakości kształcenia prowadzonego przez akredytowane wydziały i instytuty. Obecnie akredytację środowiskową, pozytywną lub wyróżniającą, przyznano na okres 5 lat, posiadają kierunki na wszystkich poznańskich uczelniach publicznych (najwięcej, 18 akredytowanych kierunków posiada UAM oraz Akademia Rolnicza i Politechnika Poznańska – po 7) oraz 6 kierunków na uczelniach prywatnych.

Od kilku lat poznańskie uczelnie zajmują wysokie miejsca w badaniach porównawczych¹⁷. W rankingu przeprowadzonym przez redakcję tygodnika „Polityka” dot. roku akademickiego 2003/2004, spośród 297 uczelni w kraju Uniwersytet im. A. Mickiewicza został 5-krotnie sklasyfikowany w pierwszej piątce (w kategoriach: pedagogika – 1. pozycja, politologia i psychologia – 2. pozycja, socjologia – 4. pozycja, prawo – 5. pozycja). Czołowe lokaty w swoich kategoriach zajęły także: Akademia Ekonomiczna (2. pozycja w kategorii ekonomia i zarządzanie) oraz Politechnika Poznańska (3. pozycja w kategorii informatyka).

Barierami w rozwoju uczelni wyższych jest niedostateczna i rozproszona baza lokalowa oraz braki w wyposażeniu w nowoczesny sprzęt niezbędny do pracy naukowej i dydaktycznej. Problemem jest także dostęp studentów niepełnosprawnych do niektórych starszych budynków. Sytuacja ta zmienia się, w ostatnich latach intensywnie rozwija się nowoczesna uczelniana baza dydaktyczno-naukowa. Największym inwestorem jest Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, który buduje nowy kampus na Morasku i gmach biblioteki Filologicznej. Znaczące inwestycje prowadzą także inne poznańskie uczelnie: Akademia Wychowania Fizycznego, Akademia Medyczna, Akademia Rolnicza, Politechnika Poznańska, Akademia Muzyczna i Wyższa Szkoła Hotelarstwa i Gastronomii. W 2003 r. całkowicie od podstaw siedzibę wybudowała prywatna Wyższa Szkoła Nauk Humanistycznych i Dziennikarstwa.

3.2. Pracujący¹⁸

W 2003 r. w Poznaniu pracowało 213,7 tys. osób (w tym 104,4 tys. kobiet – 48,8%). Na 1000 mieszkańców przypadało 372 pracujących. Po okresie zmian strukturalnych udział sektora prywatnego ustabilizował się na poziomie ok. 60%. W sektorze usług pracuje, podobnie jak w miastach Europy Zachodniej, 70% mieszkańców Poznania. Dominują usługi rynkowe (44% pracujących). W przemyśle i budownictwie pracuje 30% ogółu pracujących.

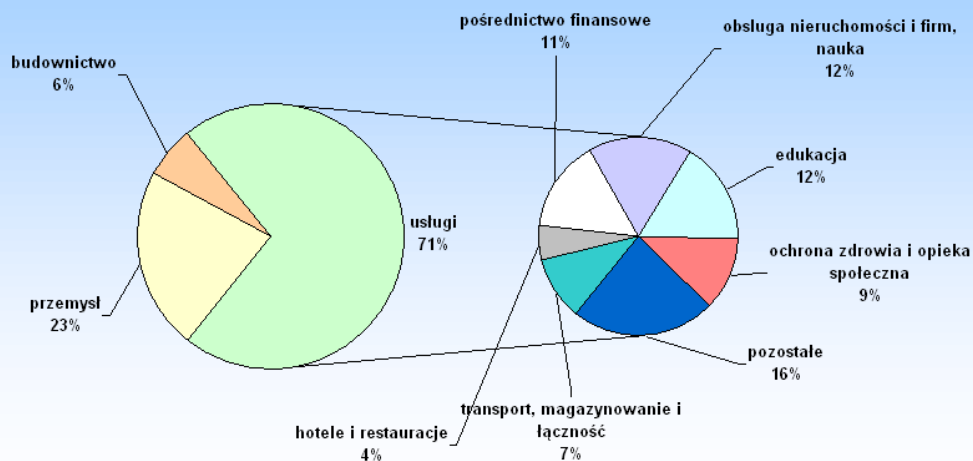
¹⁵Collegium prowadzi wspólną działalność naukową i dydaktyczną, oferując kierunki studiów pod patronatem jednego lub obydwu uniwersytetów, kierunki studiów podyplomowych oraz zajęcia dydaktyczne będące ofertą uzupełniającą UEV lub UAM. Collegium Polonicum rozwija także ożywioną działalność badawczą i informacyjną, popularno-naukową i kulturalną

¹⁶przykładowo: Komisja Akredytacyjna Uczelni Technicznych, Komisja Akredytacyjna Uczelni Medycznych, Komisja Akredytacyjna Uczelni Rolniczych, Uniwersytecka Komisja Akredytacyjna, Fundacja Promocji i Akredytacji Kierunków Ekonomicznych, Stowarzyszenie Edukacji Menadżerskiej Forum

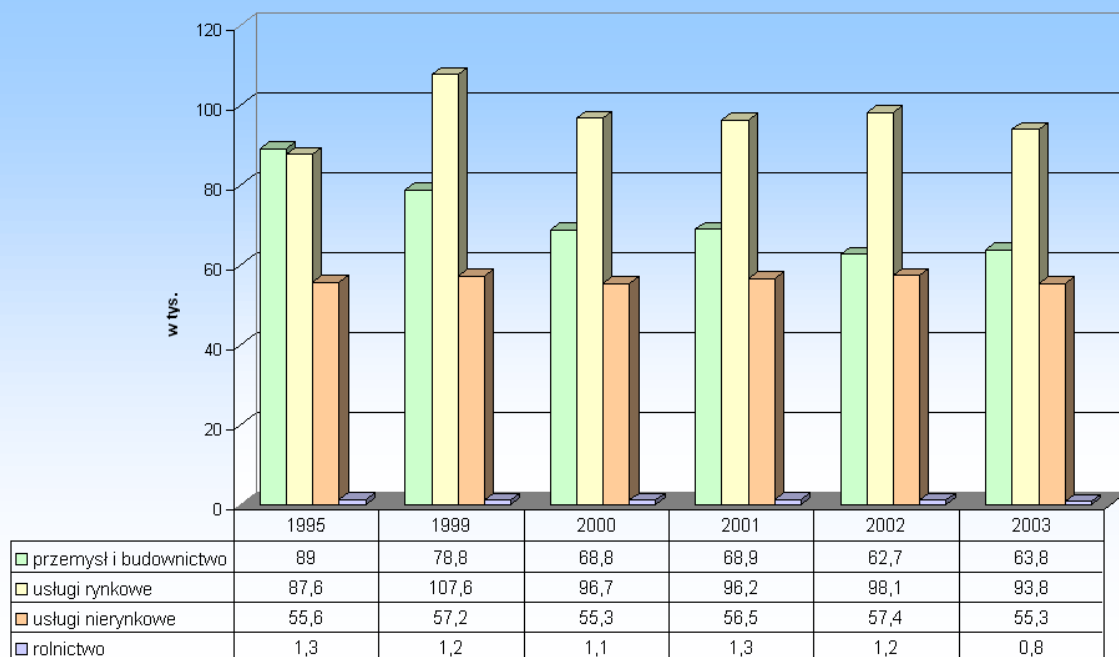
¹⁷ do tej pory żaden kierunek nie został oceniony negatywnie

¹⁸ dane o pracujących w 2004 r. będą dostępne w III kwartale 2005 r.

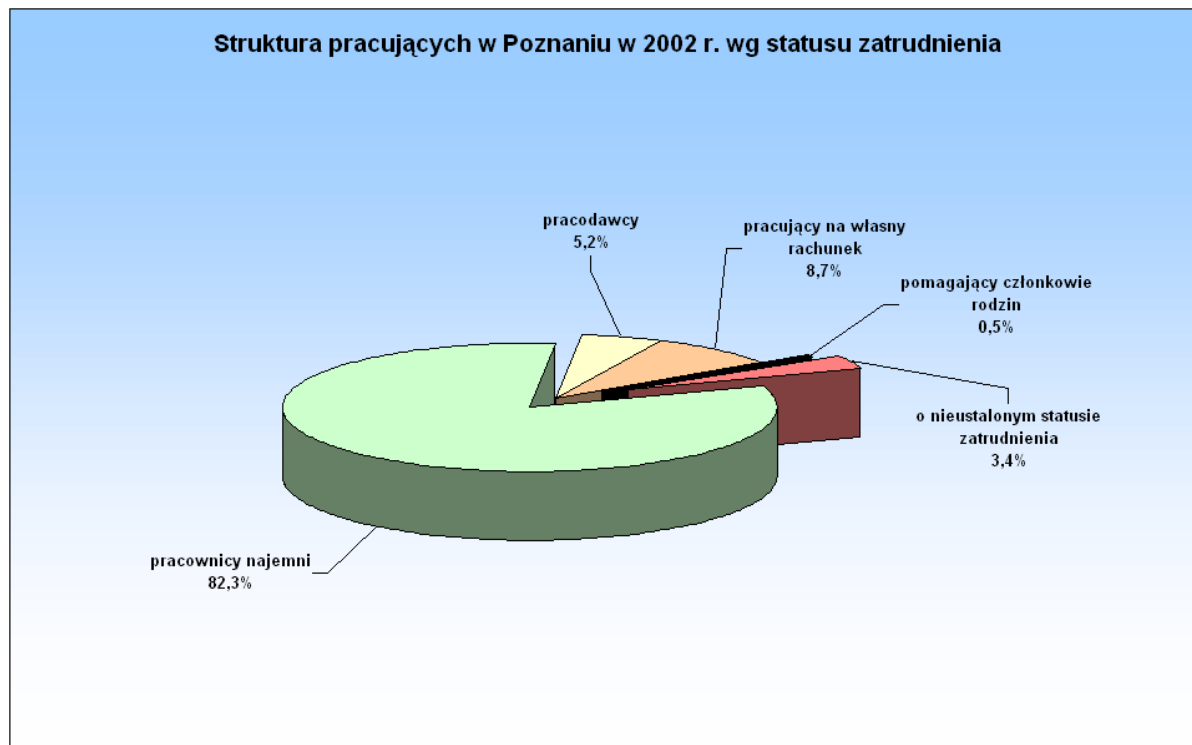
Struktura pracujących w Poznaniu w 2003 r. wg sekcji PKD

Struktura pracujących w Poznaniu w latach 1999-2003

W ostatnich latach, m.in. na skutek spowolnienia gospodarki notuje się spadek liczby pracujących. Nastąpiły także przesunięcia branżowe w ramach sekcji, nadal jednak dominujący udział stanowią pracujący w „przemśle” (23,3% ogółu pracujących). Na drugim miejscu znajduje się „handel i naprawy” z udziałem wynoszącym 17,7%, „edukacja” (13%) i „obsługa nieruchomości i firm” (10,7%). Największy wzrost udziału pracujących odnotowano w sekcjach: „przemysł” oraz „edukacja”.

Pracujący w Poznaniu stanowią 28,8% pracujących w woj. wielkopolskim. W skali województwa szczególnie wysoki udział pracujących w Poznaniu obserwuje się w sekcjach: „Obsługa nieruchomości i firm; nauka” – 46,4%, „Hotele i restauracje” – 50,5%, „Pośrednictwo finansowe” – 46,2%. Potwierdza to znaczącą rolę Poznania jako ważnego centrum instytucji otoczenia biznesu dla województwa.

Najwięcej miejsc pracy utworzyła grupa małych przedsiębiorstw (zatrudniających do 49 osób), które stanowią 99% wszystkich firm zarejestrowanych w systemie REGON. Do największych poznańskich pracodawców, zatrudniających powyżej 1000 osób, należą firmy działające w branży produkcyjnej, budownictwie, transporcie, łączności, pośrednictwie finansowym, edukacji, ochronie zdrowia i administracji. Większość z nich to firmy państwowe. Na koniec 2004 r. największym pracodawcą w przemyśle była fabryka samochodów Volkswagen Poznań Sp. z o.o.¹⁹, a w edukacji Uniwersytet im. Adama Mickiewicza²⁰. Każdy z nich zatrudniał ponad 4 tys. osób. Do największych pracodawców należą:

- **Działalność produkcyjna**
 - Volkswagen Poznań Sp. z o.o.
 - H. Cegielski Poznań SA
 - Kompania Piwowarska SA
 - Grupa Energetyczna Enea SA
- **Transport, komunikacja**
 - Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne Sp. z o.o.

¹⁹ zatrudniająca ok. 7 tys. osób

²⁰ zatrudnienie – ok. 4,5 tys. osób

- Państwowe Przedsiębiorstwo Użyteczności Publicznej „Poczta Polska”
- Grupa PKP SA
- Telekomunikacja Polska SA
- **Pośrednictwo finansowe**
 - Bank Zachodni WBK SA
- **Edukacja**
 - Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
 - Politechnika Poznańska
 - Akademia Medyczna w Poznaniu
 - Akademia Rolnicza w Poznaniu
 - Akademia Ekonomiczna w Poznaniu
- **Ochrona zdrowia**
 - Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny nr 2 AM
 - Wojewódzki Szpital Zespolony w Poznaniu
 - Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny nr 1 AM
 - Samodzielny Publiczny Szpital Kliniczny nr 5 AM
- **Administracja**
 - Urząd Miasta Poznania
 - Zakład Ubezpieczeń Społecznych
 - Komenda Miejska Policji w Poznaniu.

3.3. Bezrobocie

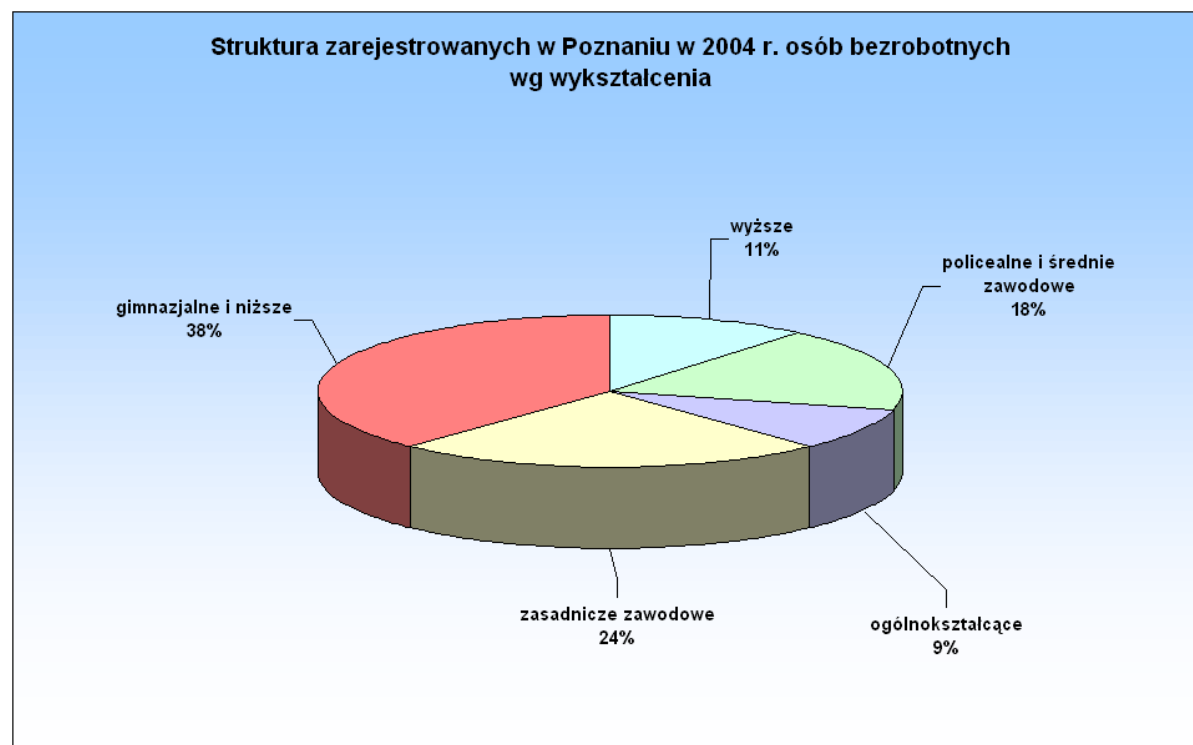
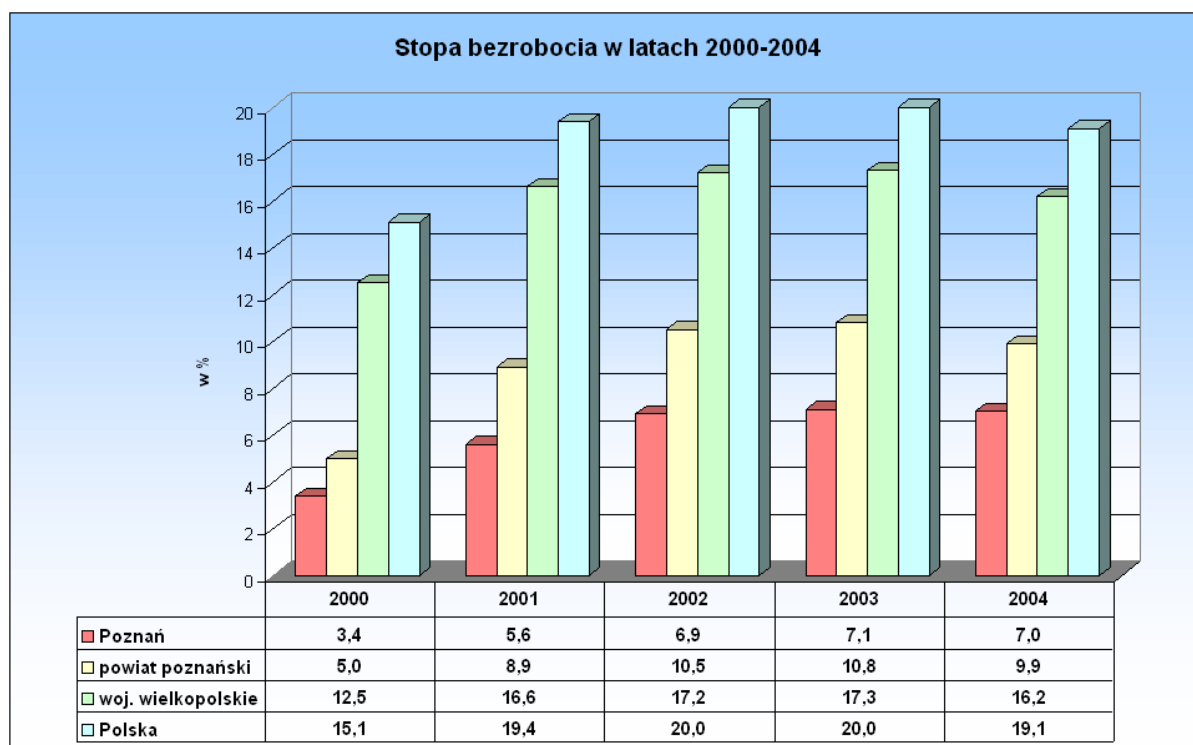
Według rejestru Powiatowego Urzędu Pracy w Poznaniu w końcu 2004 r. bez pracy pozostawało 21.554 osoby, w tym 11.564 kobiety. Od połowy lat 90. stopa bezrobocia (7,0%²¹) jest nie tylko najniższą w województwie, ale należy także do najniższych w Polsce²². W porównaniu do średniej krajowej (19,1%), jest blisko 3-krotnie niższa.

Wśród bezrobotnych w Poznaniu przeważają kobiety, ich udział wynosi 53,7% (jest to stała tendencja, występująca także w woj. wielkopolskim i kraju). Najtrudniej znaleźć pracę osobom młodym, w wieku 25-34 lat, oraz osobom w wieku od 45 do 54 roku życia (w 2004 r. stanowili oni ponad połowę bezrobotnych). Wśród osób poszukujących pracy prawie $\frac{1}{6}$ nie legitymuje się stażem pracy. Co dziesiąty bezrobotny legitymował się wykształceniem wyższym. Spośród osób kończących uczelnie wyższe najdłużej zatrudnienia poszukują absolwenci kierunków: ochrona środowiska Akademii Rolniczej, analityka Medyczna Akademii Medycznej, towaroznawstwo Akademii Ekonomicznej, archeologia, geologia, chemia i historia sztuki UAM. Sytuacja ta jednoznacznie wskazuje na potrzebę weryfikacji limitów przyjęć na te kierunki. Stosunkowo długo pozostają bez pracy także absolwenci techników (stanowią oni $\frac{1}{4}$ bezrobotnych absolwentów) oraz liceów ogólnokształcących ($\frac{1}{7}$).

Wśród bezrobotnych najwięcej jest osób o niskich kwalifikacjach zawodowych, legitymujących się wykształceniem gimnazjalnym lub podstawowym (38,3%) oraz zasadniczym zawodowym (24%). W woj. wielkopolskim bezrobotni o najniższych kwalifikacjach stanowili prawie 70% ogółu bezrobotnych. Wydłuża się okres pozostawania bez pracy. W 2004 r. blisko 45% bezrobotnych nie posiadało pracy dłużej niż 1 rok, a prawie 27% powyżej 2 lat (w woj. wielkopolskim odpowiednio 48% i 32%). Dotyczy to głównie osób w górnych granicach wieku aktywności zawodowej.

²¹ 6,7% w czerwcu 2005 r.

²² 2. pozycja wśród dużych polskich miast (po Warszawie)

Niepokojący jest niski i stale zmniejszający się udział osób posiadających uprawnienia do pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W 2004 r. prawo do zasiłku posiadało jedynie 14% ogółu bezrobotnych.

Ponad 3% zarejestrowanych bezrobotnych to osoby niepełnosprawne (wśród nich przeważają mężczyźni - 54%). Liczba ich corocznie zwiększa się bez względu na sytuację na rynku pracy. Zaledwie co dziesiąta osoba niepełnosprawna posiada prawo do zasiłku. Niespełna 2% wszystkich ofert pracy skierowanych jest do osób o różnym stopniu niepełnosprawności (na koniec grudnia 2004 r. na 1 ofertę przypadało 347 bezrobotnych osób niepełnosprawnych, ponad 4-krotnie więcej niż dla ogółu bezrobotnych) i to pomimo istniejącego ogólnopolskiego systemu subsydiowania pracodawcom części kosztów tworzenia miejsc pracy dla tych osób.

Jakkolwiek sytuacja na poznańskim rynku pracy na tle innych dużych miast jest korzystna, to od 2000 r. liczba osób poszukujących pracy w Poznaniu podwoiła się (było to najwyższe tempo wzrostu liczby bezrobotnych w całym woj. wielkopolskim)²³. Na sytuację bezrobotnych negatywnie wpływa także utrata prawa do zasiłku i brak możliwości znalezienia pracy, stosunkowo niewielka liczba ofert w Urzędach Pracy (w końcu 2004 r. na 1 ofertę pracy przypadało 86 bezrobotnych), oraz niechęć części bezrobotnych do przekwalifikowania się.

W najbliższych latach w Poznaniu, podobnie jak w całej Polsce, nastąpi znaczny spadek liczby ludności w wieku produkcyjnym, z równocześnie postępującym starzeniem się społeczeństwa. Trend ten negatywnie wpłynie na poznański rynek pracy²⁴.

W celu poprawy sytuacji na poznańskim rynku pracy wdrażany jest Program wspierania zatrudnienia i rozwoju przedsiębiorczości na lata 2002 – 2006, wspólna inicjatywa miejskich i powiatowych władz samorządowych. Program zakłada m.in. rozbudowę lokalnej sieci wspierania biznesu, efektywne wykorzystanie istniejących zasobów rynku pracy, dążenie do reformy systemu kształcenia oraz rozwój działalności promocyjnej i informacyjnej. Promowane jest także samozatrudnienie absolwentów, szczególnie podejmowanie przez nich działalności wdrożeniowej z sektora badawczo-rozwojowego.

4. Gospodarka

Poznań należy do najsilniejszych gospodarczo miast Polski (po Warszawie). Według szacunków GUS wartość produktu krajowego brutto (PKB) wytworzonego w Poznaniu wyniosła w 2002 r. 23,7 mld zł, a w przeliczeniu na mieszkańca 41,0 tys. zł (201% średniej krajowej oraz 195% średniej dla województwa wielkopolskiego). Udział wartości dodanej brutto (WDB), będącej podstawową wielkością wpływającą na poziom PKB, wytworzonej w Poznaniu stanowi 3% WDB Polski. Zasadniczym źródłem wytworzenia wartości dodanej brutto są jednostki prowadzące działalność usługową (70,9%) oraz przemysłową i budowlaną (29%). Wartość dodana brutto na 1 pracującego wynosiła 66,2 tys. zł i była o połowę wyższa niż średnia w kraju (44,1 tys. zł) oraz woj. wielkopolskim (45,3 tys. zł).

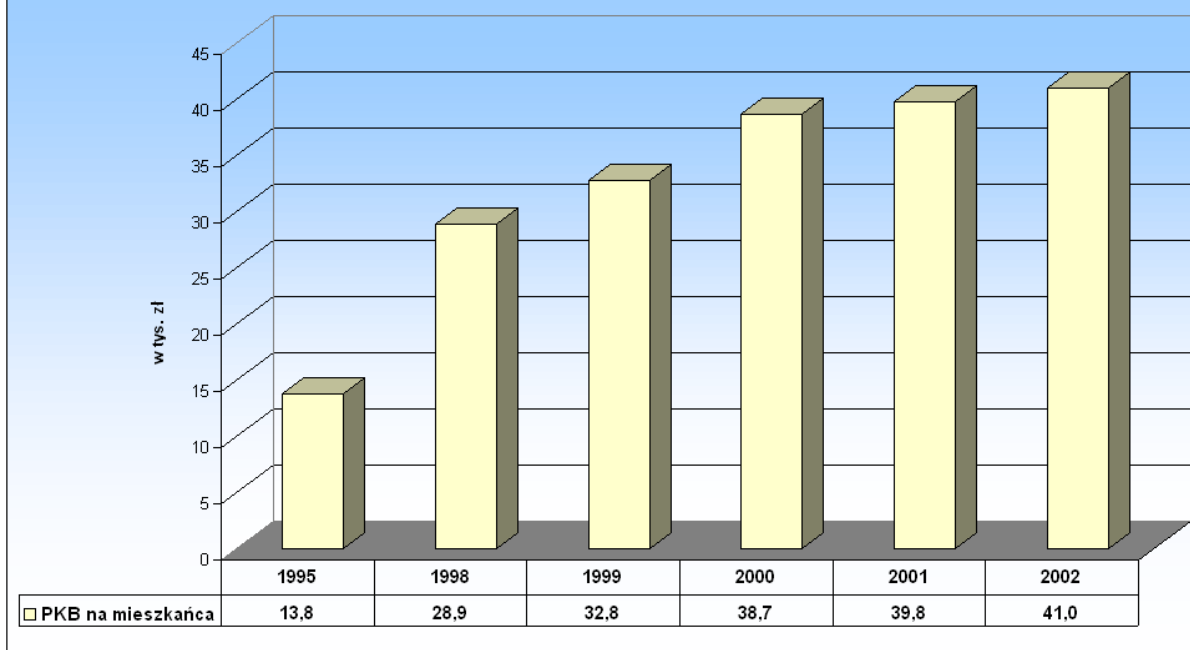
Gospodarka Poznania jest zróżnicowana strukturalnie i dobrze rozwinięta gałęziowo, z dominacją sektora usług²⁵. W gospodarce dominują: handel, usługi finansowe, edukacja i rynek nieruchomości. Zróżnicowany przemysł, dynamicznie rozwijający się sektor usług handlowych i finansowych, znaczny potencjał specjalistycznych przedsiębiorstw budowlanych, zdolnych do konkurowania z firmami zagranicznymi tej branży, powoduje iż Poznań zaliczany jest do ścisłej krajowej czołówki miast dobrze rozwiniętych gospodarczo²⁶.

²³ w 2005 r. odnotowano poprawę sytuacji na rynku pracy. Od maja znacząco spada bezrobocie rejestrowane i stopa bezrobocia
²⁴ złagodzić tą sytuację będą mogli pracownicy mieszkający na terenie aglomeracji poznańskiej, gdzie prognoza zakłada wzrost liczby ludności w wieku produkcyjnym

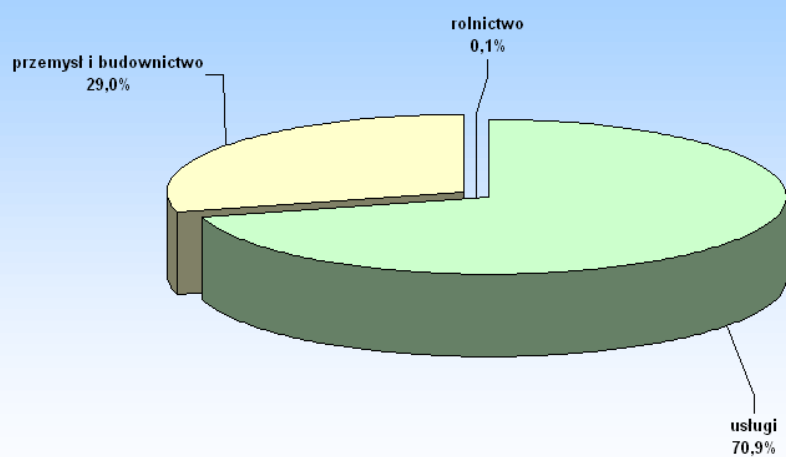
²⁵ sektor ten tworzy ponad 70% WDB oraz jest miejscem pracy 71% ogółu pracujących w Poznaniu

²⁶ tą ocenę potwierdza międzynarodowa agencja ratingowa Moody's Investors Service, która przyznała Poznaniowi wysoką ocenę ratingową – Baa1 z prognozą stabilną (poziom jej pozostaje niezmienny od 2001 r.)

Produkt Krajowy Brutto na mieszkańca Poznania w latach 1995-2002

Źródła wytworzenia wartości dodanej brutto w Poznaniu w 2002 roku

Potwierdzeniem dobrej kondycji największych poznańskich firm jest ich wysoka pozycja na prestiżowej Liście 500 największych polskich firm ogłoszonej w 2005 r. przez dziennik „Rzeczpospolita”²⁷. Na Liście znalazło się 21 firm mających siedzibę w Poznaniu (najwięcej wraz z Katowicami spośród dużych polskich miast – poza Warszawą). W pierwszej 50. uplasowały się 3 poznańskie firmy: Volkswagen Poznań Sp. z o.o. (12. pozycja), Jeronimo Martins Dystrybucja Sp. z o.o. (26. pozycja) i Grupa Energetyczna Enea SA (32. pozycja). Wartość rynkowa poznańskich firm ujętych w rankingu wynosi około od 25,4 do 27,1 mld zł, co stanowi około 4% wartości wszystkich firm ujętych na Liście. Najwyższą wartość rynkową, przewyższającą 2 mld zł, posiadają 4 poznańskie firmy: Kompania Piwowarska SA (5,5 mld zł), Grupa Energetyczna Enea SA (3,9 mld zł), GlaxoSmithKline Pharmaceuticals SA (2,2 – 3,7 mld zł) oraz Volkswagen Poznań Sp. z o.o. (6,8 mld zł).

Poznańskie firmy ujęte na Liście 500

Nazwa firmy	Pozycja według			
	wielkości przychodów ze sprzedaży w 2003		wartości rynkowej	
	2004	2003	2004	wartość w mld zł
Volkswagen Poznań sp. z o.o.	12	34	17	6,8
Jeronimo Martins Dystrybucja sp. z o.o.	26	24	121	1,1
Grupa Energetyczna ENEA SA	32	27	29	3,9
Kompania Piwowarska SA	59	49	21	5,5
Selgros sp. z o.o.	71	70	180	0,7
Grupa Muszkieterów (Intermarche i Bricomarche)	101	-	308	0,2-0,4
Skoda Auto Polska SA	106	86	184	0,7
Eurocash SA	108	116	271	0,4
GlaxoSmithKline Pharmaceuticals SA	121	120	38	2,2-3,7
KDWT SA	128	132	315	0,3
Żabka Polska SA	178	181	322	0,3
Wrigley Poland sp. z o.o.	226	209	160	0,8
Kimball Electronics Poland sp. z o.o.	287	-	372	0,2
Orlen Petrozachód sp. z o.o.	294	-	397	0,2
Bridgestone Poland sp. z o.o.	343	453	195	0,6
Apexim AB SA	380	393	292	0,4
Hydrobudowa 9 Poznań sp. z o.o.	416	426	329	0,3
Aluplast sp. z o.o.	424	340	323	0,2-0,4
Centra SA	429	448	486	0,1
H. Cegielski-Poznań SA	445	440	485	0,1
Emax SA GK	467	-	302	0,3

źródło: Rzeczpospolita

Coraz więcej przedsiębiorstw wprowadza międzynarodowe systemy kontroli jakości. Szacuje się, że obecnie większość poznańskich firm, w tym wszystkie eksportujące swoje wyroby lub usługi, posiada certyfikaty ISO w zakresie zarządzania jakością, środowiskiem oraz bezpieczeństwem i higieną pracy. Ponadto duże zakłady produkcyjne posiadają certyfikaty zgodności produkcji konkretnych wyrobów z międzynarodowymi wymaganiami dobrej praktyki²⁸. Po wejściu Polski do UE ważnym problemem dla firm produkujących wyroby elektrotechniczne, elektroniczne i budowlane jest konieczność uzyskania

²⁷głównym kryterium rankingu jest wielkość przychodów ze sprzedaży osiągnięta w roku poprzedzającym opracowanie Listy

²⁸przykładowo: firma GlaxoSmithKline Pharmaceuticals S.A. posiada certyfikat dobrej praktyki wytwarzania na produkcję leków wytwarzanych na wydziałach Suchych Form, Aerozoli oraz Maści i Czapków oraz leków wytwarzanych na wydziałach Kapsułek i Aerozoli. Z kolei firma Centra S.A. uzyskała niemiecki certyfikat VDA 6.1 i amerykański QS 9000 na produkowane akumulatory samochodowe

znaku zgodności z unijnymi dyrektywami bezpieczeństwa (oznakowanie CE), a dla firm branży spożywczej wdrożenie obowiązkowego systemu HACPP.

Duży wpływ na rozwój gospodarki miejskiej posiadają Międzynarodowe Targi Poznańskie Sp. z o.o. (MTP), należące do 10 największych przedsiębiorstw wystawienniczych w Europie. W latach 90. po gruntownych przemianach wewnętrznych oraz okresie intensywnego inwestowania w infrastrukturę wystawienniczą²⁹, MTP umocniły swoją dominującą pozycję wśród przedsiębiorstw wystawienniczych w kraju i dołączyły do wiodących targów międzynarodowych w Europie. Mimo rosnącej konkurencji w rankingu polskich wystawców MTP są niekwestionowanym liderem. Biorąc pod uwagę powierzchnię targową należy do nich więcej niż połowa krajowego rynku (53,5%). Zajmują również 1. miejsce pod względem liczby wystawców (42,4% ogółu) i liczby zwiedzających (42,1%). Wśród organizatorów targów w Europie Środkowo-Wschodniej, MTP zajęły w 2003 r. 1. pozycję pod względem liczby zorganizowanych imprez, 2. w porównaniu sprzedanej powierzchni wystawienniczej i liczby wystawców, oraz 4. - liczby zwiedzających. Systematycznie wzrasta liczba wystaw i salonów specjalistycznych. Najważniejsze wśród nich to Polagra – Farm, zajmująca największą powierzchnię wystawienniczą w Europie Środkowo-Wschodniej i ciesząca się bardzo dużym zainteresowaniem zwiedzających (4. miejsce wśród imprez w tym regionie) oraz Targi Technologii Przemysłowych i Dóbr Inwestycyjnych – forum propagowania nowoczesnych rozwiązań technologicznych oraz wymiany doświadczeń między nauką a praktyką gospodarczą. Targom towarzyszą liczne konferencje i seminaria oraz organizowany od lat Salon „Nauka dla Gospodarki” – prezentacja technologii, wynalazków, innowacji i nadających się do komercjalizacji wyników badań z sektora badawczo – rozwojowego Polski.

W Poznaniu działa szereg organizacji gospodarczych i doradztwa dla przedsiębiorców, które zapewniają firmom pomoc w przygotowaniu biznes-planów, nawiązywaniu kontaktów krajowych i zagranicznych, organizują szkolenia i świadczą usługi doradcze, tworzą płaszczyzny do wymiany doświadczeń oraz propagują ideę przedsiębiorczości. Większość z nich nie ogranicza działalności do rynku lokalnego i obejmuje swoim zasięgiem obszar woj. wielkopolskiego lub kraju, a niektóre aktywnie uczestniczą we współpracy międzynarodowej. Najwięcej członków posiadają: Polska Korporacja Organizatorów Targów i Wystaw Gospodarczych, Wielkopolska Izba Przemysłowo-Handlowa, Wielkopolska Izba Budownictwa, Wielkopolska Izba Rzemieślnicza, Wielkopolskie Zrzeszenie Prywatnego Handlu i Usług, Polska Izba Gospodarcza Importerów, Eksporterów i Kooperacji, Wielkopolski Klub Kapitału, Stowarzyszenie Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

4.1. Podmioty gospodarcze

Na koniec 2004 r. w Poznaniu w systemie REGON było zarejestrowanych ogółem 88,1 tys. podmiotów gospodarczych (tj. 26% wszystkich podmiotów zarejestrowanych w woj. wielkopolskim i 2,5% w kraju), z tego 86,2 tys. w sektorze prywatnym i 1,9 tys. w sektorze publicznym³⁰. Na 1000 ludności przypadają 154 podmioty gospodarcze (ponad połowę więcej niż w województwie wielkopolskim)³¹. Najwięcej firm (ponad 75%) stanowi własność osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą (w woj. wielkopolskim – 82%). Znaczącą grupę wśród podmiotów gospodarczych stanowią spółki handlowe i cywilne (20%). Najliczniejszą³² grupę (99%) spośród poznańskich firm stanowią firmy małe, zatrudniające do 49 osób. Wśród nich przeważają firmy mikro, zatrudniające do 9 osób (95%). Blisko ¼ spółek handlowych (24%) to firmy z udziałem kapitału zagranicznego. Na koniec 2004 r. zarejestrowanych było 2.222 takich podmiotów (blisko połowa działających na terenie woj. wielkopolskiego)³³, najwięcej z kapitałem niemieckim (47%), holenderskim (14%) i francuskim (6%).

²⁹w latach 1990-2000 powierzchnia wystawiennicza zwiększyła się do 152,4 tys. m² tj. o ok. 41 tys. m²

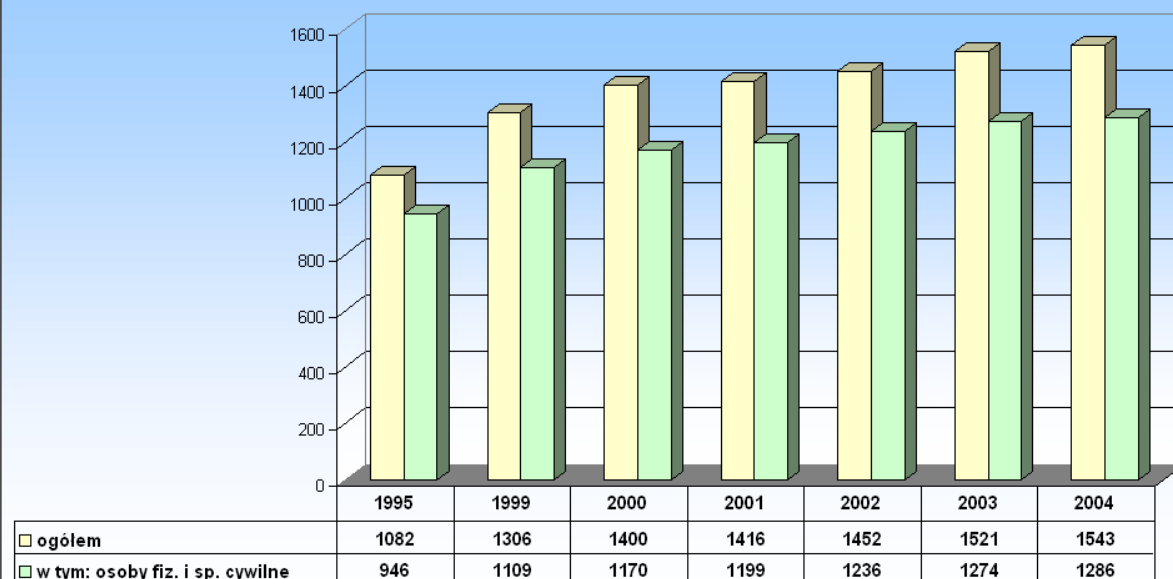
³⁰zwłaszcza w sekcjach: „Administracja publiczna i obrona narodowa, obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne”, „Obsługa nieruchomości i firm; nauka” i „Edukacja”

³¹więcej niż w Krakowie (138) i we Wrocławiu (149)

³² udział pozostałych podmiotów jest niewielki i wynosi: firmy zatrudniające od 50 – 249 osób – 0,8%, od 250 – 999 osób – 0,1%, powyżej 1000 osób – 0,04%

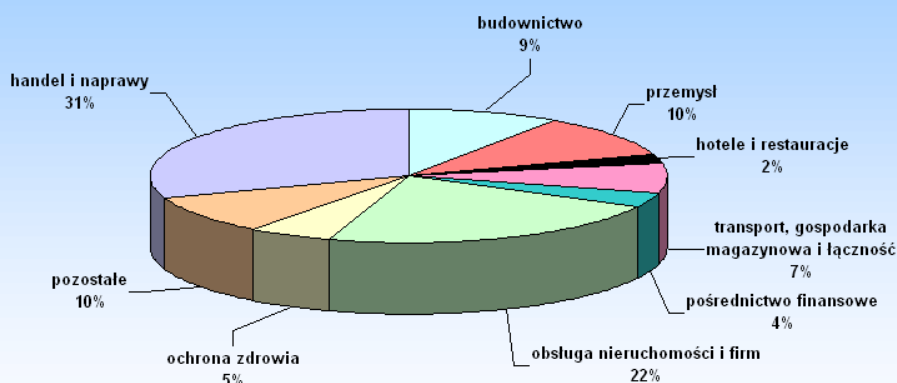
³³około 50% podmiotów zagranicznych stanowią mikroprzedsiębiorstwa, czyli jednostki zatrudniające od 1 do 9 pracowników

Podmioty gospodarcze na 10 tys. mieszkańców Poznania w latach 1995-2004

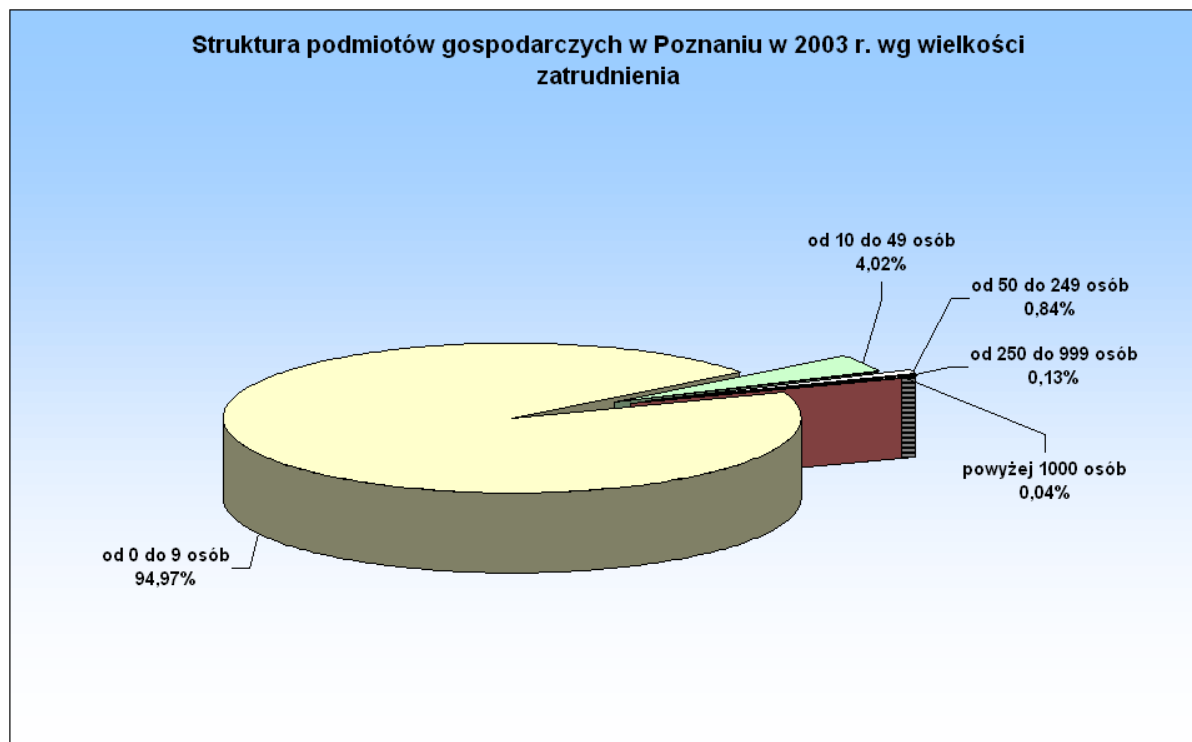
Od połowy lat 90. w Poznaniu notuje się dynamiczny rozwój przedsiębiorczości. Przykładowo w latach 2002-2004 przybyło ok. 4,2 tys. podmiotów gospodarczych, głównie w sekcjach: „Obsługa nieruchomości i firm; nauka” (6 tys.) oraz „Handel i naprawy” (0,8 tys.). Zdecydowana większość nowych podmiotów to osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą i firmy mikro.

Podmioty gospodarcze w Poznaniu w 2004 r. wg sekcji PKD

W Poznaniu deklarację CIT złożyło w 2004 r. 6 tys. prawnych podmiotów gospodarczych, których przeciętny dochód miesięczny wyniósł 114,8 tys. zł. Największy udział (65%) w dochodach opodatkowanych CIT mają duże podmioty (zatrudniające powyżej 250 osób). Dochód jednostek małych, jakkolwiek stanowią one 89% ich ogólnej liczby, wyniósł zaledwie 19%. Najwyższy dochód wypracowały podmioty prowadzące działalność przemysłową (58%) oraz handel i naprawy (22%). Spośród podatników, którzy zobowiązani byli do złożenia deklaracji podatkowej dotyczącej osób

fizycznych (PIT), 18% stanowiły osoby prowadzące działalność gospodarczą (38 tys. podatników), rozliczające się głównie na zasadach ogólnych (62,1%), ryczałtem (30,1%) oraz kartą podatkową (7,7%). W 2004 r. ich przeciętny miesięczny dochód wyniósł 3,6 tys. zł.

Na rozwój przedsiębiorczości w Poznaniu wpływa kondycja ekonomiczna przedsiębiorstw, uwarunkowania lokalne i regionalne, kształtujące m.in. atrakcyjność inwestycyjną miasta i jego otoczenia oraz czynniki makroekonomiczne³⁴. Zachętą do lokowania działalności gospodarczej w mieście jest sprywatyzowana i zróżnicowana strukturalnie poznańska gospodarka, o dużej atrakcyjności dla kapitału zewnętrznego, wysoka jakość lokalnego rynku pracy, szczególnie wysokie kwalifikacje pracowników oraz przedsiębiorstwa i branże o wieloletnich tradycjach. Istnieją także czynniki utrudniające rozwój przedsiębiorczości: słabe powiązania integracyjne pomiędzy lokalnymi firmami, niezadowalający stopień innowacyjności w przedsiębiorstwach i niski poziom współpracy z jednostkami naukowo-badawczymi, mała liczba przedsiębiorstw wykorzystujących nowe technologie typu high-tech. Niezależnie od tego barierami są także: słaba dostępność kredytów bankowych na rozwój działalności gospodarczej, zniechęcające procedury administracyjne, brak dostępu do pełnej informacji i wiedzy specjalistycznej niezbędnej do prowadzenia własnej firmy (barierę stanowią przede wszystkim wysokie koszty tych usług świadczonych przez firmy komercyjne i niektóre banki).

Duża liczba małych i średnich przedsiębiorstw powoduje zwiększony popyt na profesjonalne usługi doradcze. W Poznaniu oprócz komercyjnych firm consultingowych działają nie nastawione na zysk organizacje pozarządowe, które umożliwiają dostęp do informacji gospodarczej oraz profesjonalnego doradztwa licznej grupie odbiorców. Spośród nich warto wyróżnić organizacje skupione w Krajowym Systemie Usług dla Małych i Średnich Przedsiębiorstw, którego podstawowym celem jest podniesienie konkurencyjności polskich MSP poprzez dostarczenie im kompleksowej oferty wysokiej jakości usług szkoleniowych i doradczych: Wielkopolska Izba Rzemieślnicza w Poznaniu, Polska Izba Gospodarcza Importerów, Eksporterów i Kooperacji, Wielkopolska Izba Przemysłowo-Handlowa, Wielkopolski Klub Techniki i Racjonalizacji, Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce oraz jednostki badawcze: Instytut Logistyki i Magazynowania i Instytut Technologii Drewna.

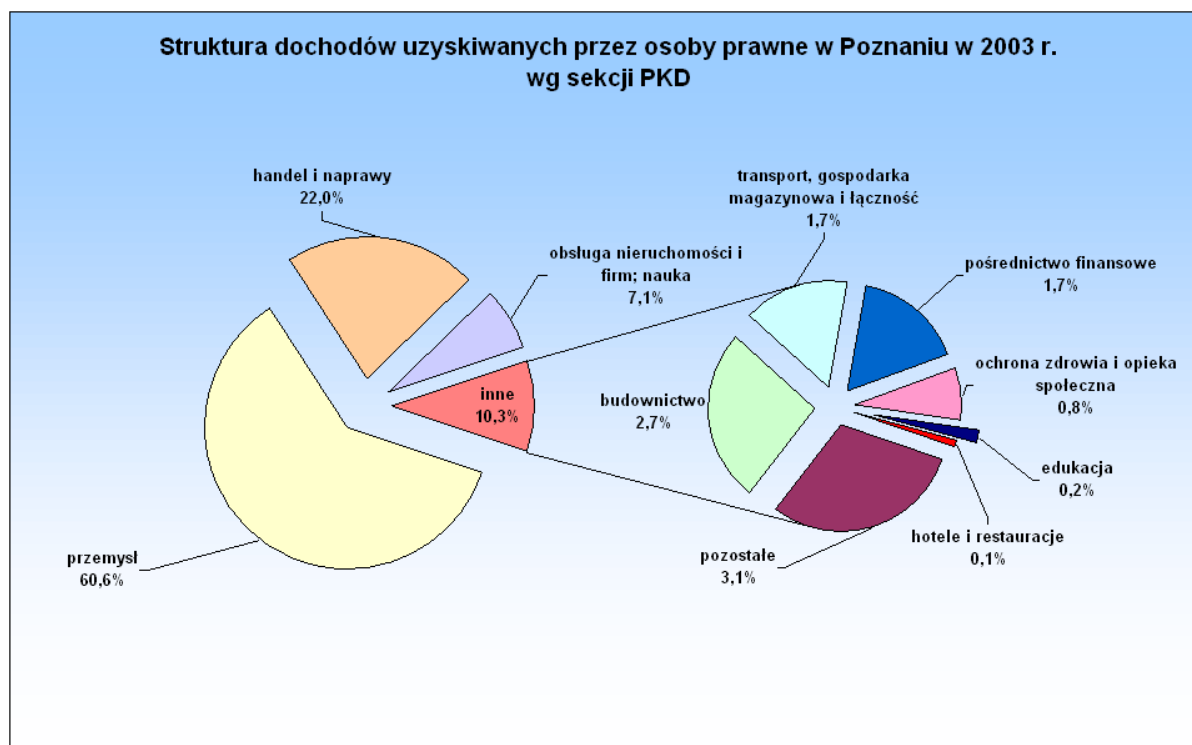
Rozwój przedsiębiorczości jest jednym z priorytetów władz Poznania, które podejmują szereg działań mających na celu pomoc właścicielom małych i średnich przedsiębiorstw w prowadzeniu działalności.

³⁴na tą grupę czynników ani lokalni przedsiębiorcy ani władze lokalne nie mają bezpośredniego wpływu, dlatego też nie zostały one omówione w opracowaniu

Utworzono Poznański Fundusz Poręczeń Kredytowych³⁵, prowadzone są profesjonalne szkolenia dla działających i przyszłych biznesmenów oraz promocja udanych przedsięwzięć poznańskich firm sektora MSP (konkurs Lider Przedsiębiorczości). Powstał Punkt Informacji Gospodarczej, trwają prace nad projektem Poznańskiego Inkubatora Zaawansowanych Technologii. W ramach Sieci Wspierania Przedsiębiorczości i Zatrudnienia w 2003 r. poznańskie instytucje działające na rzecz wspierania przedsiębiorców zawarły porozumienie o współpracy w celu rozwijania lokalnej sieci usług dla przedsiębiorców.

4.2. Inwestycje

Poznań jest jednym z najbardziej atrakcyjnych miast dla inwestorów. W latach 1990-2003³⁶ skumulowana wielkość nakładów inwestycyjnych wyniosła 34,6 mld zł, a liczona na 1 mieszkańca 58,3 tys. zł (średnio 4,2 tys. zł rocznie). Tylko w 2003 r. poniesione nakłady inwestycyjne wyniosły 7,1 tys. zł na mieszkańca, blisko 3-krotnie więcej niż w woj. wielkopolskim (2,5 tys. zł) i blisko 2,5-krotnie więcej niż w kraju (3,1 tys. zł). Wielkość ta plasuje Poznań na 2. pozycji wśród dużych polskich miast (po Warszawie). Pomimo dużej aktywności inwestorów zagranicznych dominują inwestycje finansowane ze źródeł krajowych, ich udział w ogólnej wielkości inwestycji w mieście wynosi 74 %³⁷.

Pod koniec lat 90. nastąpiły duże zmiany w dynamice nakładów inwestycyjnych. Do końca 1999 roku wielkość nakładów inwestycyjnych corocznie rosła³⁸ natomiast lata 2000-2003 charakteryzowały się, podobnie jak w całym kraju, spadkiem nakładów inwestycyjnych (prawie o $\frac{1}{3}$). Zmniejszenie dynamiki wielkości nakładów inwestycyjnych jest skutkiem trudnej sytuacji gospodarczej kraju, która przekłada się na pogorszenie kondycji finansowej inwestorów. Pewne zmiany, związane z ożywieniem gospodarki notuje się dopiero od IV kwartału 2003 r., jednak dokładna analiza będzie możliwa dopiero pod koniec 2005 r.

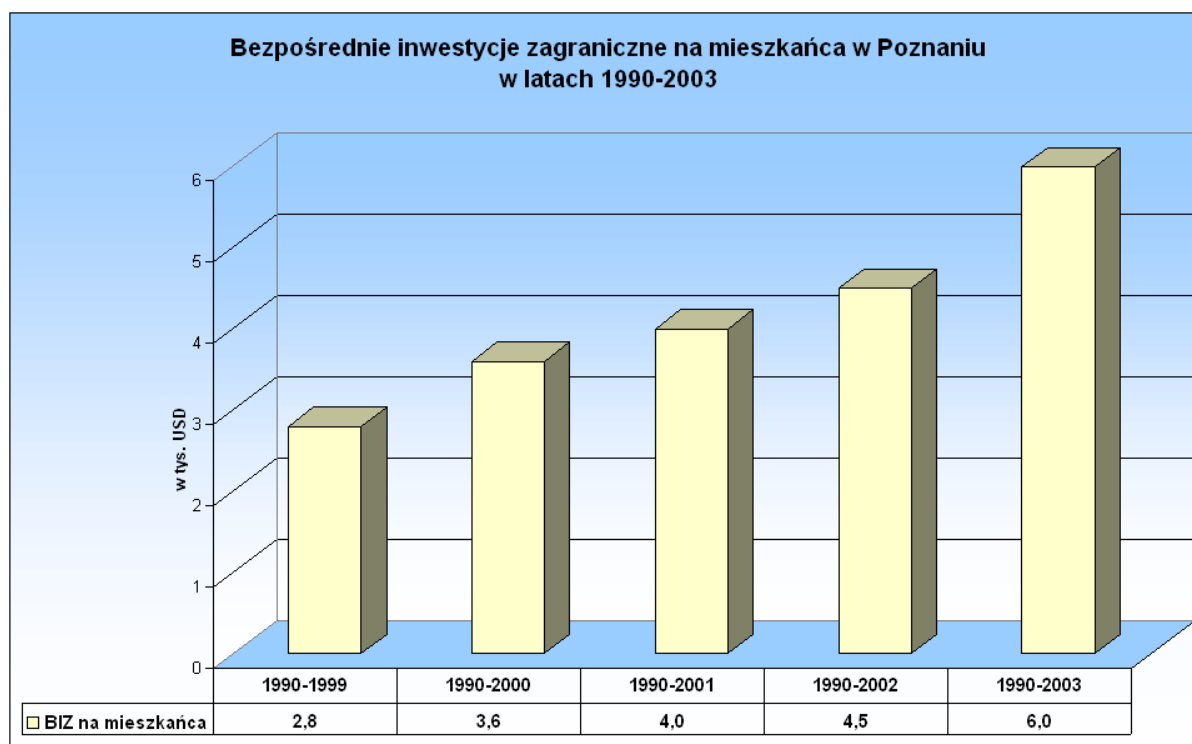
³⁵poręczenia Funduszu udzielane są na zabezpieczenie kredytów udzielanych przez Powszechną Kasę Oszczędności Bank Polski Spółkę Akcyjną. Oferowane są one firmom, które działają zgodnie z prawem i mają siedzibę bądź prowadzą swoją działalność gospodarczą na obszarze aglomeracji poznańskiej

³⁶ dane za 2004 r. będą dostępne w IV kwartale 2005 r.

³⁷w tym udział nakładów na inwestycje samorządowe Miasta Poznania wynosi 6%

³⁸dynamika nakładów inwestycyjnych 1999 roku w stosunku do 1998 roku wyniosła 123%

Od połowy lat 90. wysoka atrakcyjność³⁹ inwestycyjna Poznania (we wszystkich rankingach miasto plasuje się w ścisłej czołówce: na 2. lub 3. miejscu w kraju), stanowi zachętę dla inwestorów zagranicznych, którzy podejmują liczne przedsięwzięcia w mieście. W latach 1990-2003⁴⁰ skumulowana wielkość bezpośrednich inwestycji zagranicznych wyniosła 3,5 mld USD, a liczona na 1 mieszkańca 6,0 tys. USD i jest jedną z najwyższych wśród dużych polskich miast (2. pozycja po Warszawie). Zainwestowany w Poznaniu kapitał zagraniczny stanowi 4,8% bezpośrednich inwestycji w Polsce. Prawie $\frac{1}{3}$ poniesionych nakładów inwestycyjnych kapitału zagranicznego została przeznaczona na prywatyzację największych poznańskich firm. Do końca 2003 roku prywatyzacją taką objęto 27 poznańskich firm, w tym 23 zakłady produkcyjne. Początkowo udział inwestorów strategicznych w sprywatyzowanych firmach wynosił od 20 do 85%. Obecnie większość z nich dysponuje praktycznie całościowym pakietem akcji. Większość inwestorów to znane i silne koncerny o zasięgu światowym. Ich zainteresowanie inwestowaniem w Poznaniu potwierdza wysoką atrakcyjność miasta i stanowi zachętę dla nowych inwestorów.

W Poznaniu najwięcej inwestuje kapitał niemiecki. W latach 1990-2003 jego udział wyniósł 33% i wyprzedził on inwestorów z USA i Wielkiej Brytanii (po 13%), Francji (12%), Japonii (8%) i Irlandii (5%). Łączny kapitał pochodzący z tych 6 krajów stanowił 84% wartości bezpośrednich inwestycji zagranicznych w mieście. Największym inwestorem zagranicznym jest niemiecki koncern Volkswagen⁴¹. Duży kapitał zainwestowały także: Metro i Beiersdorf z Niemiec, GlaxoSmithKline z Wielkiej Brytanii, Allied Irish Bank z Irlandii, Bridgestone z Japonii, Wrigley i Exide z USA, Alcatel, Pernod Ricard i Dalkia Termika z Francji, SABMiller z RPA oraz Nestle ze Szwajcarii.

Głównym kierunkiem inwestowania jest przemysł (75%), którego udział w strukturze inwestycji od 1997 roku przekracza 60%. Główne kierunki zainteresowania inwestorów zagranicznych w przemyśle to branże: motoryzacyjna (38%), spożywcza (23%) i farmaceutyczna (15%). Pozostałe dziedziny

³⁹Poznań znajduje się w czołówce miast wojewódzkich (obok Warszawy, Krakowa i Wrocławia) w rankingu atrakcyjności inwestycyjnej polskich miast wojewódzkich ogłaszanym przez Centrum Studiów Regionalnych i Lokalnych Uniwersytetu Warszawskiego. Na czołową pozycję miasta wpływa w szczególności wysoka jakość rynku pracy, korzystny klimat społeczny, relatywnie wysoka jakość infrastruktury technicznej, skuteczność realizowanej transformacji, dostępność komunikacyjna i aktywność marketingowa. Mniej korzystnie natomiast wypadają oceny jakości infrastruktury otoczenia biznesu i możliwości wypoczynkowych oraz wysokie koszty prowadzenia działalności gospodarczej

⁴⁰dane za 2004 r. będą dostępne w sierpniu 2005 r.

⁴¹Volkswagen jest także największym pracodawcą w Poznaniu (patrz rozdział 3.2)

inwestowania o znaczącym udziale to handel (13%), usługi i pośrednictwo finansowe (po 6%). W ramach usług szczególnie dynamicznie rozwija się rynek powierzchni biurowych na wynajem.

Podstawową barierą inwestycyjną w mieście jest brak uchwalonych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Plany takie obowiązują jedynie dla 6% powierzchni miasta, a dla 23% są dopiero opracowywane. Problem ten pozostanie nierozwiązany do czasu zakończenia prac nad uaktualnionym studium zagospodarowania przestrzennego.

4.3. Sektor badawczo-rozwojowy i innowacyjność

Potencjał naukowo-badawczy i rozwojowy Poznania tworzyło w 2004 roku blisko 50 jednostek, zatrudniających ponad 5 tys. osób, w tym 4 tys. na etatach naukowo-badawczych. Wskaźnik liczby zatrudnionych w sektorze badawczo-rozwojowym przeliczony na 1000 mieszkańców wyniósł 5,2 i jest wyższy zarówno od poziomu woj. wielkopolskiego (3,5), jak i krajowego (3,3). Wśród poznańskich placówek naukowo-badawczych, większość prowadzi prace badawcze i wdrożeniowe (resortowe ośrodki badawczo-rozwojowe i centralne laboratoria, m.in.: Instytut Technologii Drewna, Instytut Włókien Naturalnych, Instytut Logistyki i Magazynowania, Instytut Pojazdów Szynowych, Centralne Laboratorium Akumulatorów i Ogniw) oraz naukowe, realizowane w ramach projektów Komitetów Badań Naukowych (placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk). Poziom kwalifikacji poznańskiej kadry naukowo-technicznej jest wysoki, w niektórych dyscyplinach jak biotechnologia, genetyka i badania operacyjne i ich zastosowanie w informatyce nie ustępuje ośrodkom zachodnim. Poznańskie środowisko naukowo-badawcze uczestniczy w przemianach jakie obejmują europejską i krajową naukę. Wdraża nowe inter- i multidyscyplinarne rozwiązania organizacyjne, jak centra doskonałości, centra zaawansowanych technologii, platformy technologiczne, które uczestniczą w krajowych i międzynarodowych projektach badawczych z zakresu biotechnologii, bioinżynierii, technologii informacyjnych, nanotechnologii.

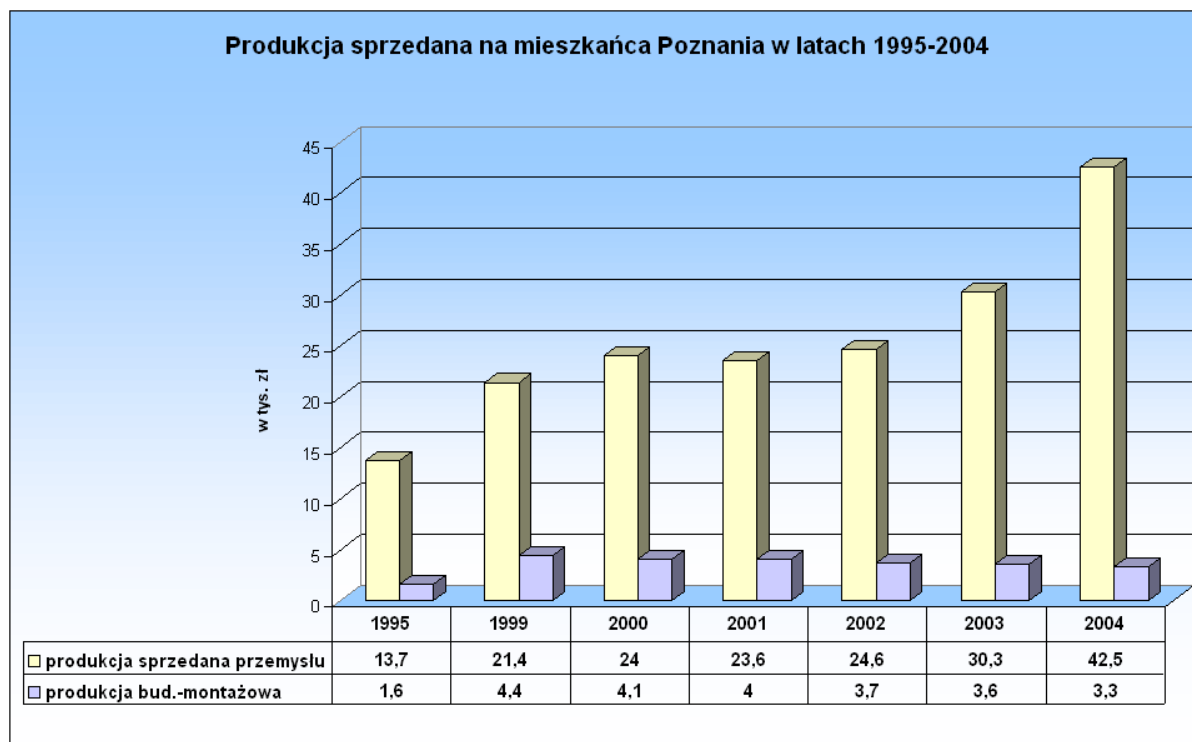
Duży potencjał badawczy i edukacyjny instytucji naukowych miasta w niezadowalającym stopniu przekłada się na rozwój w Poznaniu gospodarki w dziedzinach wysokich technologii (high-tech). Potwierdza to mała liczba zgłoszeń patentowych i umów licencyjno-wdrożeniowych oraz niski poziom innowacyjności poznańskich przedsiębiorstw.

W 2001 r. Urząd Statystyczny w Poznaniu przeprowadził na wybranej próbie badanie stanu innowacyjności przedsiębiorstw w Poznaniu. Wśród przedsiębiorstw poznańskich objętych badaniem ponad 40 % wprowadziło innowacje w latach 1999-2000. Prawie 83% innowacji w przemyśle wdrożonych zostało w sektorze prywatnym. Dominowały innowacje w przedsiębiorstwach średnich, zatrudniających od 50 do 240 osób. Najniższy udział wdrożeń wystąpił w małych firmach o wielkości od 10 do 49 pracujących. Głównymi źródłami innowacji są pomysły i zasoby własne firm. Przedsięwzięcia innowacyjne w poznańskim przemyśle były finansowane głównie ze środków własnych (80%) oraz kredytów bankowych (15%). Główne bariery innowacyjności to przede wszystkim brak środków finansowych (własnych lub zbyt wysoki koszt uzyskania środków zewnętrznych), nieznan popyt na produkty innowacyjne, niedostateczna własna baza rozwojowa dla innowacyjności, brak informacji na temat nowych technologii, niedoskonałość przepisów prawnych.

W Poznaniu działa Poznański Park Naukowo-Technologiczny afiliowany przy Fundacji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, instytucja zajmująca się pośrednictwem pomiędzy sektorem nauki i badań a praktyką gospodarczą w zakresie komercjalizacji i upowszechniania technologii. Prowadzi on działalność badawczą, dydaktyczną oraz szkoleniowo-usługową dla sektora małych i średnich przedsiębiorstw, w tym doradztwo technologiczne, patentowe i marketingowe, pośrednictwo kooperacyjne, pomoc w pozyskaniu środków finansowych w formie subwencji, grantów i dopłat.

4.4. Przemysł

Przemysł w Poznaniu stanowi źródło utrzymania dla 22 % ogółu pracujących⁴² i dostarcza, drugą po usługach, największą część wytworzonego w mieście produktu krajowego brutto (29,1% ogółu wartości dla działalności przemysłowej i usługowej). W przemyśle funkcjonuje 9 tys. podmiotów gospodarczych (prawie 1/4 z tej branży w woj. wielkopolskim), które w 99% należą do sektora prywatnego. Sektor prywatny skupia 78,9% ogółu zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych, wytwarzających 86% produkcji sprzedanej. Cechą charakterystyczną poznańskiego przemysłu jest zdecydowana przewaga przedsiębiorstw małych i średnich, których zaletą jest duża mobilność i elastyczność w dostosowywaniu się do reguł gry rynkowej.

Poznański przemysł w skali kraju wyróżnia się ponadprzeciętną wartością produkcji sprzedanej na 1 zatrudnionego i na 1 mieszkańca. W 2004 r. wartość produkcji sprzedanej przemysłu w Poznaniu wyniosła 24,3 mld zł i stanowiła 1/3 produkcji przemysłowej w woj. wielkopolskim i 4,3% w kraju. W przeliczeniu na 1 zatrudnionego w przemyśle wyniosła ona 389 tys. zł, a na 1 mieszkańca 42,5 tys. zł. Pod względem udziału w przychodach ze sprzedaży ogółem w przemyśle Poznania do wiodących gałęzi należą: produkcja pojazdów mechanicznych, przyczep i naczep (31,9%), produkcja artykułów spożywczych i napojów (19,8%) oraz wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, gorącą wodę i parę wodną (12,1%). Uwzględniając kryterium wielkości zatrudnienia do wiodących gałęzi przemysłu należą: produkcja artykułów spożywczych i napojów (17,2%), wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, gorącą wodę i parę wodną (17,1%), oraz produkcja pojazdów mechanicznych, przyczep i naczep (8,6%).

Do największych firm przemysłowych należą: Volkswagen Poznań Sp. z o.o., Nivea Polska S.A., GlaxoSmithKline Pharmaceuticals SA, Centra S.A., H. Cegielski – Poznań S.A., Kompania Piwowarska S.A., Bridgestone Poland Sp. z o.o., Unilever Polska Sp. z o.o., Jutrzenka S.A., Fabryka Wodomierzy Powogaz S.A., Wyborowa S.A., Wrigley Poland Sp. z o.o., The Lorenz Bahlsen Snack World, Grupa Energetyczna ENEA S.A. i Dalkia Poznań ZEC SA.

Poznań przoduje w kraju w produkcji samochodów dostawczych – 68% (produkowanych przez firmę Volkswagen) i akumulatorów ołowiowych – 62% wytwarzanych przez firmę Exide, która zaliczana jest

⁴²W 2004 r. przeciętne zatrudnienie w przemyśle wyniosło w Poznaniu 62,5 tys. osób i stanowiło 22,2% zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych woj. wielkopolskiego

do największych producentów akumulatorów samochodowych w Europie Środkowej). Duży udział osiąga przemysł poznański w zakresie produkcji wodomierzy (22% produkcji krajowej) i samochodów osobowych (10%).

4.5. Budownictwo

Budownictwo jest tym sektorem gospodarki, który zatrudnia 8,5% ogółu pracujących⁴³ w Poznaniu. W branży tej funkcjonuje prawie 8,4 tys. podmiotów gospodarczych (prawie 23% z tej branży w woj. wielkopolskim i 2,3% w kraju), które prawie w całości (99,6%) należą do sektora prywatnego. Sektor prywatny skupia 93,8% zatrudnionych i 95,2% przychodów ze sprzedaży. Przychody ze sprzedaży wyrobów i usług wyniosły w 2004 r. 3,8 mld zł i stanowiły 48,7% przychodów uzyskanych w tej branży w woj. wielkopolskim. W przeliczeniu na 1 zatrudnionego wyniosły one 296,1 tys. zł i były o ¼ większe niż w woj. wielkopolskim. Produkcja budowlano-montażowa stanowiła 49,4% całości przychodów.

Na rynku budowlanym panuje bardzo duża konkurencja, w sektorze tym funkcjonują podmioty gospodarcze powstałe z przekształcenia przedsiębiorstw państwowych oraz firmy prywatne, głównie małe firmy zatrudniające od kilku do kilkunastu osób. Poznań jest siedzibą 15 dużych firm budowlanych i ponad 8,2 tys. małych i średnich. Do największych należą: Jedynka Skanska S.A., Maxis S.A., Hydrobudowa 9 Przedsiębiorstwo Inżynieryjno Budowlane sp. z o.o., Przedsiębiorstwo Produkcyjno Budowlane „ATANER”, ALSI Przedsiębiorstwo Instalacji Przemysłowych i Sanitarnych Aleksander Sierpiński, BUDIMEX Poznań S.A., ELBUD Poznań S.A. Przedsiębiorstwo Budownictwa Elektroenergetycznego, ELEKTROMONTAŻ Poznań S.A., PEKABEX S.A., Wielkopolskie Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych „WUPRINŻ-POZNAŃ”.

Rynek usług budowlanych odzwierciedla kondycję gospodarki. W ostatnich latach trudna sytuacja ekonomiczna spowodowała spadek zarówno zatrudnienia, jak i pogorszenie wyników finansowych. Największy wpływ na rozwój tej branży ma budownictwo mieszkaniowe.

4.6. Handel

W firmach działających w ramach sekcji „Handel i naprawy” zatrudnionych jest 44,6 tys. osób (29,6% ogółu zatrudnionych w mieście). Działalność tą prowadzi 26,6 tys. firm (stanowiących 25% w województwie wielkopolskim i 2% w kraju), w 99,9% należą one do sektora prywatnego. W 2004 r. sprzedaż detaliczna wyniosła 13,8 mld zł, a hurtowa 24,9 mld zł i stanowiły ponad połowę obrotów handlu w woj. wielkopolskim.

Szacuje się, że całkowita powierzchnia sprzedaży w Poznaniu wynosi 580 tys. m², czyli 1,01 m² na mieszkańca. Średnia powierzchnia sklepu na terenie Poznania wynosi prawie 80 m². Ponad połowę powierzchni handlowej w mieście zajmują sklepy duże (wielkie centra oraz hiper- i supermarkety). Handel wielkopowierzchniowy (sklepy powyżej 400 m²) zajmują 1/3 powierzchni handlowej w mieście, w tym hipermarkety o powierzchni powyżej 2000 m² zajmują blisko 1/4 powierzchni handlowej. Powierzchnia małych obiektów handlowych (do 50 m²) stanowi 1/5 całkowitej powierzchni sprzedaży w mieście.

Poznań i sąsiednie gminy należą do krajowej czołówki pod względem koncentracji handlu wielkopowierzchniowego, głównie dzięki wejściu na rynek dużych zagranicznych sieci handlowych. W mieście działa 15 dużych centrów handlowo-usługowych (wielobranżowe centra handlowe, specjalistyczne centra handlowe, galerie zakupowe, duże domy towarowe) liczących powyżej 8000 m² powierzchni handlowej oraz duże sieci handlu detalicznego: M-1, Kaufland, Lidl z kapitałem niemieckim, Biedronka z kapitałem portugalskim, Ikea ze szwedzkim, Castorama, Intermarche, Leroy Merlin, Auchan i Carrefour z francuskim, Giant i Netto z duńskim, Albert z holenderskim oraz Tesco z kapitałem brytyjskim. Inwestorów krajowych reprezentuje sieć supermarketów „Piotr i Paweł”. Największe wielkopowierzchniowe obiekty handlu hurtowego to niemieckie Makro Cash & Carry i

⁴³W 2004 r. przeciętna liczba zatrudnionych w przedsiębiorstwach budowlanych wyniosła 12,8 tys. osób i stanowiła 39% zatrudnionych w budownictwie w woj. wielkopolskim

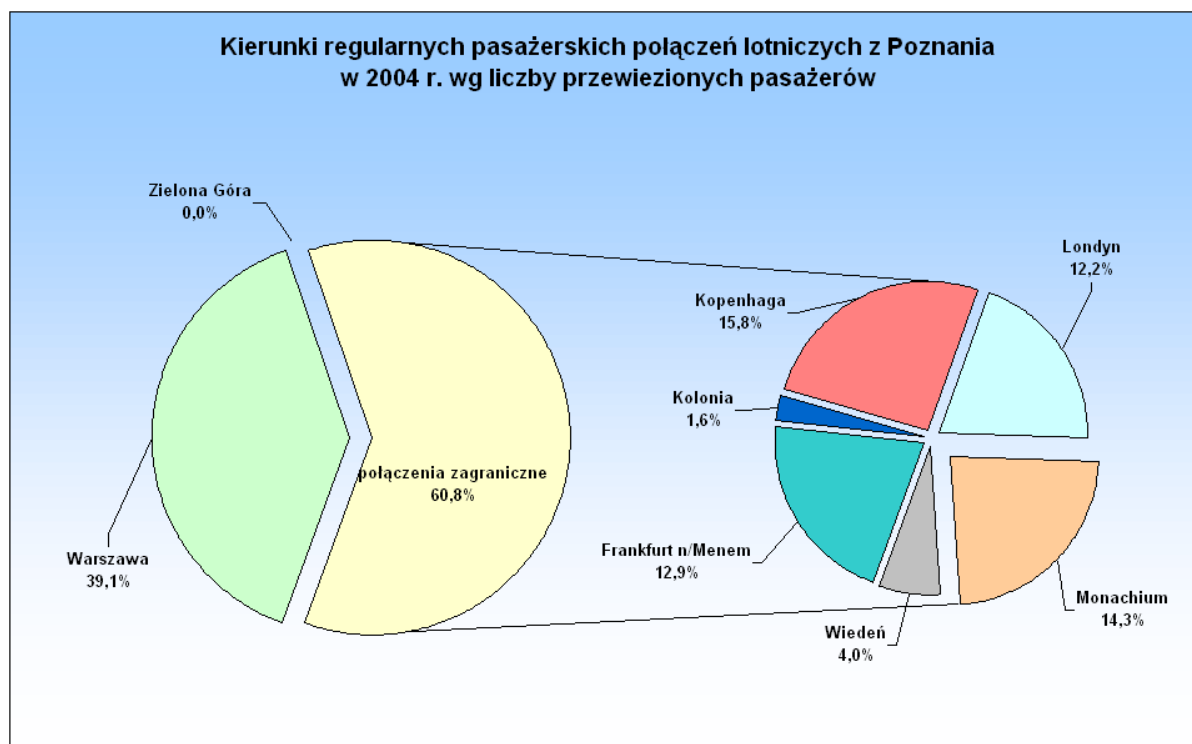
Selgros oraz holenderski Eurocash. Ekspansja dużych obiektów handlowych nastąpiła przede wszystkim w końcu lat 90. Powstanie dużych marketów w istotny sposób zmieniło strukturę placówek handlowych i umożliwiło dokonywanie zakupów w szerokim asortymencie „pod jednym dachem”. Budowane są nowe duże obiekty, które oprócz usług handlowych oferują usługi rekreacyjne i kulturalne (np. King Cross Marcelin, Centrum Plaza, Centrum Stary Browar).

W 2003 r. w Poznaniu wyznaczono 15 obszarów rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², w tym w: centrum miasta (7), Franowie, Komandorii, Łacinie, Winogradach, Górczynie, Edwardowie. Większością z nich są już zainteresowani inwestorzy, reprezentujący zarówno kapitał krajowy, jak i zagraniczny.

W Poznaniu działa nowoczesny, spełniający europejskie standardy, hurtowy rynek owoców, warzyw, kwiatów żywych i sztucznych oraz artykułów spożywczych - Wielkopolska Gildia Rolno-Ogrodnicza (WGR-O), dynamicznie rozwijająca się od 1992 r. Jest przykładem modelowego rozwiązania organizacji obrotu produktami spożywczymi, ogrodnictwami i rolnictwami w dużej aglomeracji miejskiej.

4.7. Transport

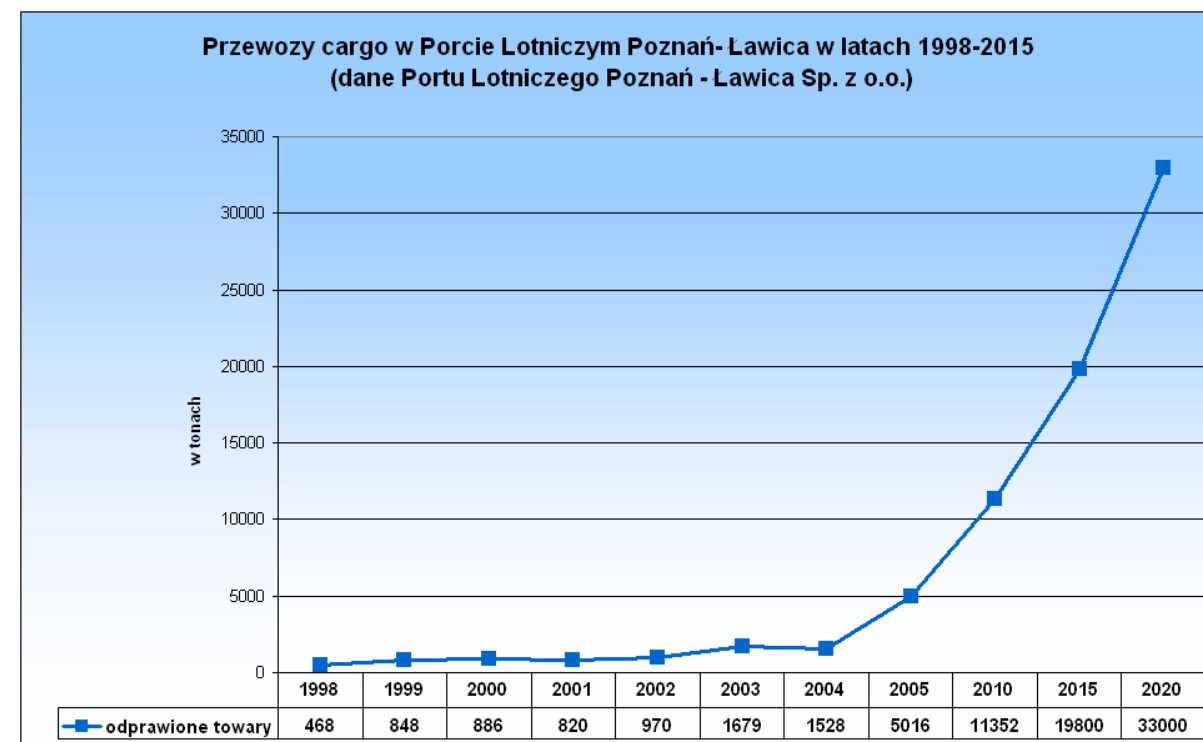
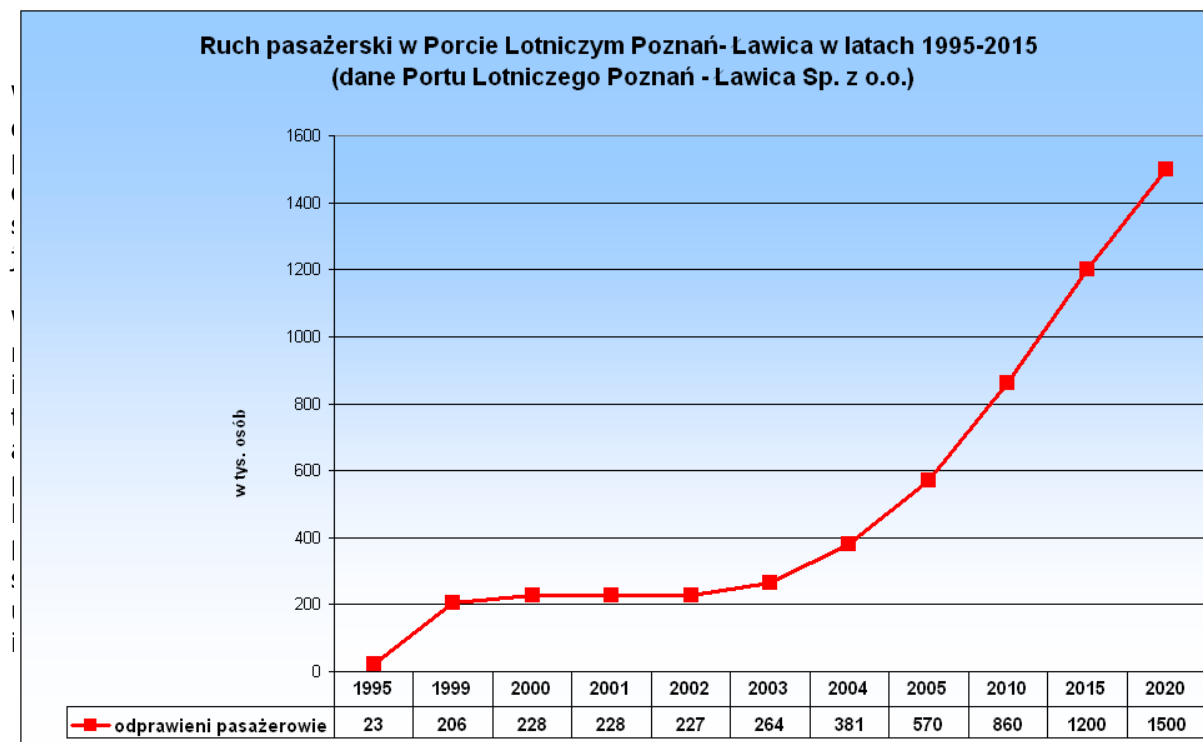
Na poznańskim rynku usług transportowych ponad 95% przewoźników transportu zarobkowego stanowią przedsiębiorstwa prywatne. W Poznaniu działają wszyscy znaczący przewoźnicy krajowi oraz ponad 6,2 tys. firm prywatnych wykonujących działalność przewozową lub spedycyjną, w większości w zakresie transportu drogowego. Dla większości z nich nie stanowi ona jednak działalności podstawowej, a jedynie uzupełniającą. Szacuje się, że działalność wyłącznie przewozową prowadzi około 20% przedsiębiorstw.

Rynek drogowych usług transportowych jest silnie rozdrobniony i opiera się głównie na działalności małych firm rodzinnych, posiadających od 1 do 4 pojazdów i zatrudniających do 9 osób. Rozwija się rynek spedytorów mogących realizować przewozy międzynarodowe i spełniających wysokie wymagania w zakresie ilości i jakości usług. Szczególnie dynamicznie rozwijają się firmy oferujące usługi logistyczne. Na rynek poznański wpływ mają firmy transportowo-spedycyjne mające siedzibę lub oddziały na terenie aglomeracji poznańskiej. W gminach sąsiadujących z Poznaniem działają największe w kraju firmy z udziałem kapitału zagranicznego⁴⁴, które narzucają określone standardy działania na rynku.

⁴⁴Przedsiębiorstwo Spedycyjne Trade Trans Sp. z o.o., Grupa Raben, Spedpol Sp. z o.o., Schenker Sp. z o.o., Kuhne & Nagel Sp.

Koncentrują się one na rozwoju usług logistycznych/kurierskich opartych na magazynach lub na systemie flow logistic⁴⁵.

z o.o., Cemet S.A., DeltaTrans, P&C Trans European Polska Sp. z o.o., Agencja Celną Trans-Sad Spedycja Międzynarodowa i Krajowa Sp. z o.o., Servisco Sp. z o.o., Szybka Paczka Sp. z o.o., Messenger Service Stolica S.A.

⁴⁵ flow logistic to jedna dostawa towarów pochodzących od różnych, dowolnie rozlokowanych, poddostawców, monitorowana przez operatora logistycznego bezpośrednio od rampy załadunkowej poddostawcy poprzez cały łańcuch transportowy i różne fazy przetwarzania

⁴⁶ finansowany przez Urząd Marszałkowski

W okręgu poznańskim stan techniczny linii kolejowych, poza magistralnymi, jest oceniany jako dostateczny (z wyjątkiem części linii o znaczeniu miejscowym, które znajdują się w bardzo złym stanie technicznym). Dużo lepsza sytuacja występuje na głównych liniach magistralnych przebiegających przez Poznań, stan techniczny linii magistralnych Warszawa – Kunowice jest oceniany jako bardzo dobry, dobry na linii Poznań – Wrocław i Poznań – Szczecin oraz dostateczny na linii Poznań – Kluczbork.

Z powodu trudnej sytuacji finansowej PKP realizowano jedynie inwestycje modernizacyjne linii kolejowych przebiegających wzdłuż międzynarodowych korytarzy transportowych (sieć TINA) i wynikające z podpisanych przez Polskę międzynarodowych umów o głównych międzynarodowych liniach kolejowych oraz o ważnych międzynarodowych liniach transportu kombinowanego i obiektach towarzyszących, a także zadania niezbędne dla podniesienia sprawności najważniejszych szlaków kolejowych i poprawy bezpieczeństwa ruchu kolejowego. Po zakończeniu prac modernizacyjnych na trasie E-20, współfinansowanych z funduszu Phare, najważniejszą inwestycją w rejonie poznańskim jest przygotowywana modernizacja Poznańskiego Węzła Kolejowego, która będzie dofinansowana w 75% z funduszu ISPA. Trwają także rozmowy z potencjalnymi inwestorami zewnętrznymi, którzy są zainteresowani modernizacją gmachu poznańskiego dworca głównego⁴⁸. W ciągu kilku najbliższych lat zakłada się szybszy rozwój transportu kombinowanego, który zapewni lepsze wykorzystanie infrastruktury transportowej oraz ogranicza ruch ciężarowych pojazdów samochodowych na drogach.

W 2004 r. poznańscy przewoźnicy drogowi przewieźli 7,9 mln pasażerów oraz 850 tys. ton towarów. Usługi te są silnie sprywatyzowane. Ten segment usług został w największym stopniu urynkowiony i jest bardzo silnie powiązany z tempem wzrostu gospodarczego. Do największych poznańskich przewoźników drogowych należą: Państwowe Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej, spółka Megatrans PKS S.A. oraz Krajowa Spółdzielnia Komunikacyjna. PKS zmonopolizowało przewozy pasażerskie, szczególnie na krótkich trasach. Przewoźnicy prywatni zdominowali natomiast rynek pasażerskich przewozów międzynarodowych. W Poznaniu są także dostępne usługi nowych firm transportowych, powstałych z udziałem kapitału zagranicznego.

Po załamaniu rynku przewozów lotniczych w latach 2001-2002, od 2003 r. sytuacja w tej branży w Poznaniu uległa poprawie. Przyczyniło się do tego także wprowadzenie w życie reguły „otwartego nieba”. Na koniec 2004 r. Poznań posiadał 48 regularnych międzynarodowych połączeń lotniczych tygodniowo do 4⁴⁹ miast europejskich: Kopenhagi, Frankfurtu n/Menem, Monachium, Kolonii i Wiednia, obsługiwanych przez 4 linie lotnicze: PLL LOT, SAS, Austrian Airlines oraz European Airlines Express. Z krajowych połączeń Poznań posiadał regularne połączenia lotnicze z Warszawą. Tygodniowo wykonywano 36 połączeń, obsługiwanych przez PLL LOT. Najwięcej pasażerów wybierało połączenie z Warszawą (prawie $\frac{2}{5}$), Kopenhagą i Monachium (blisko $\frac{1}{6}$). Poznańskie lotnisko przyjęło w przylotach i odlotach 380,7 tys. pasażerów (łącznie z tranzytem). Ruch lotniczy wyniósł 16,4 tys. samolotów, w tym 7,2 tys. przylotów i odlotów samolotów General Aviation oraz 803 samolotów w ruchu czarterowym. Linie lotnicze przewiozły 1,5 tys. ton towarów.

Od 2001 r. ruch lotniczy obsługują dwa nowoczesne terminale: cargo⁵⁰ o powierzchni 1,4 tys. m² i pasażerski o światowym standardzie (kategoria „A” według ICAO) o powierzchni 14 tys. m², zaprojektowany dla 1,2 mln pasażerów rocznie. Nowy terminal pasażerski jako jedyny w Polsce spełnia standardy Unii Europejskiej. Plany rozwoju portu lotniczego zakładają rozbudowę infrastruktury lotniskowej, w tym płyty postojowej samolotów i pasa startowego oraz budowę lotniska dla śmigłowców, a docelowo kompleks „airport city” z hotelem, parkingami wielopoziomowymi, bazą sportowo-rekreacyjną i zdrowotną oraz terenami wystawienniczymi, na których będą się prezentować MTP. Obok istniejących terminali planowana jest budowa nowego obiektu przeznaczonego do obsługi nisko-kosztowych linii lotniczych. Niezbędnym warunkiem realizacji tych ambitnych zamierzeń jest uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla rejonu lotniska oraz

⁴⁷ długość torów kolejowych w granicach miasta wynosi około 125 km

⁴⁸ byłby to kolejny przykład realizacji na terenie miasta przedsięwzięcia w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego

⁴⁹ w 2004 r. z powodu bankructwa polskiej „taniej” linii lotniczej AirPolonia zawieszono połączenia z Londynem i Brukselą

⁵⁰ zakończenie budowy terminalu cargo, wyposażonego w najnowsze urządzenia magazynowe, umożliwiło nawiązanie współpracy poznańskiego portu lotniczego z niemieckim przewoźnikiem Lufthansa Cargo, dzięki której przesyłki towarowe mogą docierać do Poznania z dowolnego miejsca na świecie

modernizacja głównej drogi dojazdowej do portu lotniczego od strony centrum – ul. Bukowskiej i budowa III ramy komunikacyjnej.

Od 2001 r. trwa modernizacja drugiego poznańskiego lotniska – wojskowego w Krzesinach, realizowana w ramach programu inwestycyjnego NATO w dziedzinie bezpieczeństwa (NSIP). Większość nakładów jest finansowana ze środków NATO (udział budżetu Państwa wynosi 20% kosztów). Zadanie obejmuje modernizację płyty lotniska (zakończona w 2002 r.) oraz przebudowę całej infrastruktury lotniskowej. Od 2003 r. lotnisko jest przygotowane do obsługi wszystkich samolotów użytkowanych przez jednostki NATO, w tym wielozadaniowych⁵¹.

4.8. Usługi bankowe

Poznań jest ważnym ośrodkiem bankowości w Polsce. Na koniec 2004 roku w Poznaniu działały 252 placówki (oddziały/filie) należące do 38 banków. Duża liczba placówek bankowych sprawia, że Poznań jest atrakcyjnym miastem w kraju pod względem dostępności usług bankowych. Zakres i jakość wykonywanych usług finansowych zbliżona jest do standardów obowiązujących w krajach Unii Europejskiej. Większość banków ma status banków dewizowych, uprawnionych do prowadzenia operacji zagranicznych i umożliwia swobodny dostęp do krajowych i zagranicznych sieci bankowych. Oferują też pełną obsługę transakcji w handlu krajowym i zagranicznym, rozliczenia płatności, kredyty i gwarancje zagraniczne. Największy udział w sieci placówek bankowych posiadają 4 banki: PKO Bank Polski SA (38,5%), Bank Zachodni WBK SA (9,4%), Wielkopolski Bank Spółdzielczy (7,4%) oraz Pekao SA (6,2%). W mieście swoje przedstawicielstwa posiadają także banki z udziałem kapitału zagranicznego, wśród których do największych należą: BNP Paribas Bank Polska SA, Deutsche Bank, GE Money Bank SA, Rabobank International Polska SA, Raiffaisen Bank Polska SA, Nord/LB Bank Polska SA, Nordea Bank Polska SA, AIG Bank Polska SA i Societe Generale SA.

Coraz większy udział w rynku pośrednictwa finansowego posiada sieć spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (SKOK). Na koniec 2004 r. w Poznaniu działało 8 kas dysponujących 32 placówkami.

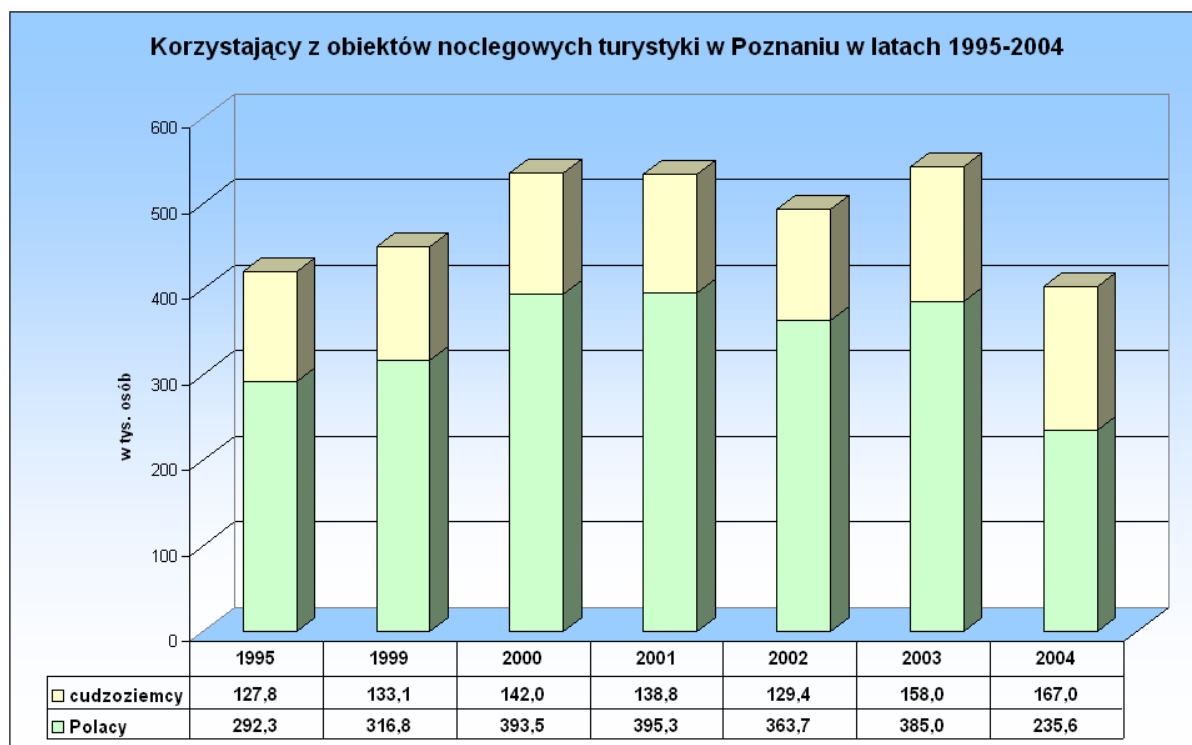
4.9. Turystyka

Poznań, ze względu na swoje położenie geograficzne, ponad tysiącletnią historię oraz infrastrukturę, posiada potencjał do pełnienia roli ośrodka turystyki tzw. miejskiej, kulturowej jak i turystyki biznesowej. Atutami Poznania są: dogodne położenie geograficzne, dziedzictwo historyczne i wartości kulturowe oraz różnorodność imprez kulturalnych (patrz rozdział 5.6), istniejąca baza sportowa i rekreacyjna, dość dobrze rozwinięty sport wyczynowy, duża baza konferencyjna i noclegowa oraz rozwinięta baza gastronomiczna. Jednakże posiada również słabe strony⁵²: zbyt małą ofertę rekreacji zimowej, małą liczbę dróg rowerowych, brak hoteli luksusowych i małą liczbę (3) hoteli czterogwiazdkowych. Brak także wystarczającej liczby tanich i o stosunkowo dobrym standardzie obiektów noclegowych dla turystów mniej zamożnych, szczególnie dla młodzieży (działają jedynie 4 schroniska młodzieżowe, 2 kempingi i 1 motel). Pozytywne postrzeganie miasta przez turystów ułatwiłby także wizualny system informacji miejskiej.

⁵¹według planów na lotnisku w Krzesinach będą stacjonować dwie eskadry wyposażone w najnowsze samoloty

⁵²na rozwój turystyki przyjazdowej niekorzystnie wpływa także zbyt mała sieć parkingów oraz ograniczona liczba bezpośrednich międzynarodowych połączeń lotniczych

Poznańska baza noclegowa obejmuje 55 obiektów dysponujących 7,2 tys. miejsc, w większości (ponad 64%) są to miejsca noclegowe w hotelach. Poznańskie obiekty noclegowe stanowią 9% ogółu takich obiektów w woj. wielkopolskim, dysponują natomiast 19% miejsc noclegowych. Ponad 44% turystów odwiedzających Wielkopolskę zatrzymało się w Poznaniu, w tym 72% turystów zagranicznych. Wskaźnik wykorzystania miejsc noclegowych wyniósł 40,1%. W 2004 r. korzystało z nich 402,6 tys. turystów, w tym 167 tys. turystów zagranicznych. Na terenie miasta znajdują się 34 hotele. Ponad połowa z nich to obiekty przynajmniej 3-gwiazdkowe. W ostatnich latach standard poznańskich hoteli znacznie się podwyższył. Od 1995 r. powstało 18 nowych obiektów, część została zmodernizowanych.

W Poznaniu zainwestowały 4 duże zagraniczne sieci hotelowe: francuska Accor (hotele: Ibis, była sieć Orbisu) i Envergure (hotel Campanile), włoska sieć Domina Prestige (hotel Domina Prestige Poznań) oraz luksemburska Best Eastern Plaza Hotels (Park Hotel), zapowiadane są dalsze inwestycje. Jednak brak sieci małych, tanich hoteli powoduje, że istniejąca baza jest wykorzystywana jedynie w 30%. Turyści poszukujący takiej oferty korzystają z usług obiektów lokalizowanych coraz liczniej na terenie powiatu poznańskiego.

Poznań jest miastem, w którym odbywają się liczne międzynarodowe i ogólnopolskie imprezy sportowe i kulturalne. Jest miejscem organizacji konferencji naukowych, zwłaszcza medycznych. Posiada 218 sal konferencyjnych, mogącą pomieścić ponad 26 tys. osób. Do największych należą sale konferencyjne HWS Arena⁵³ oraz Międzynarodowych Targów Poznańskich⁵⁴, jednak jedynie te ostatnie są profesjonalnie wyposażone. Większość bazy konferencyjnej to sale małe i średniej wielkości (średnio 200-300 miejsc) o zróżnicowanym poziomie wyposażenia. Zasób tych pomieszczeń systematycznie się powiększa. Powstaje kolejny obiekt, w którym zaplanowano sale konferencyjne – gmach Andersia, budowany przez międzynarodową firmę von der Heyden Group. Pomieszczenia takie posiadają także wszystkie ostatnio budowane obiekty biurowe. Nadal brak jednak infrastruktury umożliwiającej organizację dużych kongresów (powyżej 3 tys. uczestników) oraz wyspecjalizowanego centrum kongresowego. Mankamentem jest także brak w mieście instytucji mogącej odgrywać rolę oficjalnego koordynatora i współorganizatora turystyki biznesowej i kongresowej (Convention Bureau).

⁵³jest to sala na 3,5 tys. osób

⁵⁴największa z nich mieści 1,2 tys. osób. Istnieje także możliwość przystosowania hal targowych do obsługi konferencyjnej 2 tys. osób

5. Infrastruktura dla rozwoju społeczno-gospodarczego

5.1. Transport wewnętrzny

Jednym z największych, dotąd nierozwiązanych problemów Poznania jest system transportu miejskiego. Obecny układ sieci ulic w centrum miasta opiera się na planach przestrzennych z XIX wieku. Podstawowy układ sieci ulicznej przebiega dookoła części średniowiecznej miasta i pozostaje niezmienny do dzisiaj. Największa koncentracja ruchu występuje w śródmieściu, szczególnie w centrum. Statystyczny mieszkaniec Poznania wykonuje około 2,44 podróży dziennie, z tego 1,99 środkami transportu, a pozostałe pieszo. Największy ruch pieszy występuje w centrum miasta, gdzie dojeżdża dziennie około 200 tys. osób. W ciągu doby najwięcej pojazdów osobowych porusza się w centrum miasta na moście Uniwersyteckim (ponad 43,2 tys.), a w strefie peryferyjnej na ul. Niestachowskiej (ponad 62,6 tys.). Maksymalny szczyt poranny na drogach w strefie centralnej miasta przypada między godziną 7.00 a 8.00. Maksymalny szczyt popołudniowy przypada na godzinę 15.00 do 16.00 i wynosi 9,4% standardowego natężenia dobowego. Największy ruch przypada we wtorki. Podstawowym środkiem transportu jest samochód (wykorzystuje go 45% badanych), następnie środki komunikacji miejskiej (41%). Udział ruchu samochodowego w podróżach wynosi w Poznaniu 54,3%. Sprzyja temu wysoki wskaźnik motoryzacji, który wyniósł na koniec 2004 r. 348 samochodów osobowych na 1000 mieszkańców. W mieście było zarejestrowanych 276,1 tys. pojazdów, w tym prawie 200 tys. samochodów osobowych oraz 63,8 tys. ciężarowych. W grupie samochodów osobowych najwyższy udział stanowią samochody wyprodukowane co najmniej 11 temu (43%).

Wytyczone na terenie miasta ścieżki rowerowe o łącznej długości 47 km stanowią zaledwie niewiele ponad 4% sieci ulic miejskich i nie stanowią alternatywy wobec transportu samochodowego.

5.1.1. Infrastruktura drogowa

Poznań charakteryzuje się stosunkowo gęstą siecią drogową. Miejska sieć drogowa wraz z siecią drogową znajdującą się w powiecie poznańskim zapewnia dobre połączenia drogowe pomiędzy miastem i sąsiadującą aglomeracją. Gęstość dróg publicznych o nawierzchni twardej liczona na 100 km² wyniosła w Poznaniu 319 km.

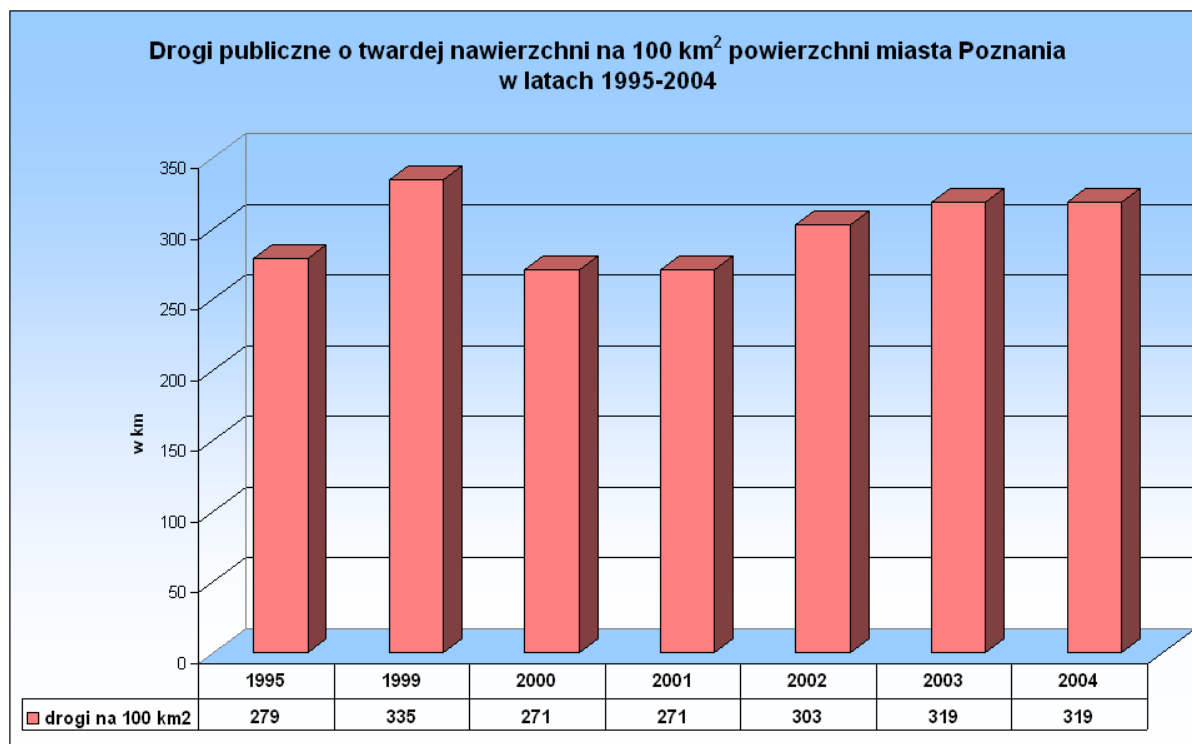
Poznańska infrastruktura drogowa⁵⁵ obejmuje 1.120 km dróg, w tym $\frac{3}{4}$ posiada nawierzchnię twardą, i 460 obiektów inżynierskich. Podstawowy układ komunikacyjny miasta tworzą 204 drogi, które obejmują 45,9% całej powierzchni ulic miejskich. Blisko połowa dróg układu podstawowego posiada zadowalający stan nawierzchni, jedynie 10% dobry. Stan techniczny dróg miejskich i obiektów mostowych jest w wysokim stopniu niezadowalający. Wzrastający ruch samochodowy, spowodowany zarówno intensywnym rozwojem krajowej motoryzacji, przejęciem części ruchu kolejowego przez transport samochodowy, jak i rozwojem międzynarodowego ruchu tranzytowego, powoduje systematyczną degradację stanu technicznego dróg⁵⁶, obniżenie płynności ruchu i przepustowości dróg. Ograniczone środki finansowe na inwestycje drogowe powodują, że w Poznaniu dominują prace remontowo-modernizacyjne. Budowa nowych odcinków stanowi zaledwie 2%. Także roboty utrzymaniowe są realizowane w zbyt małym zakresie w stosunku do potrzeb. Duże potrzeby występują szczególnie w rejonach peryferyjnych, gdzie część ulic nie jest utwardzona, brak także chodników i oświetlenia.

Problemem dla miasta jest nadmierne zatłoczenie ulic, szczególnie w centrum, na trasach dojazdowych do dużych osiedli mieszkaniowych i na drogach tranzytowych oraz brak wystarczającej liczby bezkolizyjnych skrzyżowań i obwodnic. Uruchomione pod koniec lat 90. dwa centralne systemy sterowania ruchem nie obejmują całego układu komunikacyjnego i powinny nadal być rozbudowywane. Sytuację na głównych ulicach mogłoby poprawić wyprowadzenie ruchu tranzytowego

⁵⁵w tym 16,6 km autostrady A2 z obiektami inżynierskimi

⁵⁶przyczyny to także przebieg przez obszar miasta dróg obciążonych intensywnym ruchem międzynarodowym i międzyregionalnym, niedostosowanie parametrów geometrycznych dróg do wymagań współczesnego ruchu, niedostateczna nośność dróg, niedostosowana do ciężkiego transportu

ze śródmieścia. Będzie to jednak możliwe dopiero po wybudowaniu III ramy komunikacyjnej⁵⁷. Brak także dojazdów do autostrady A2, które będą w stanie przyjąć wzmożony ruch pojazdów po otwarciu w 2007 r. kolejnego jej odcinka do Świecka. Konieczne jest poszerzenie ul. Głogowskiej oraz ul. Dolna Wilda. Niezbędna jest także przebudowa ulic: Polskiej, św. Wawrzyńca, Lechickiej i Bukowskiej oraz obiektów inżynierskich znajdujących się w ciągach tych ulic i III ramy: mostu Przemysła, wiaduktu górczyńskiego, wiaduktu Franowo i wiaduktu Dolna Wilda. W dniu 26 kwietnia 2005 r. Miasto Poznań podpisało umowę z Ministerstwem Infrastruktury, na mocy której Poznań otrzyma dotację z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na kompleksowy remont tych 4 obiektów. Koszt zadania wynosi 106 mln zł, z tego dofinansowanie z EFRR wyniesie 75% tej kwoty, czyli 79,5 mln zł.

W mieście brak jest wystarczającej liczby miejsc parkingowych, szczególnie w centrum miasta. Poznań posiada około 60 tys. naziemnych miejsc parkingowych, wyznaczonych na wydzielonych parkingach oraz przy ulicach. W ostatnich latach powstaje coraz więcej podziemnych miejsc parkingowych, znajdujących się w nowo budowanych obiektach mieszkaniowych, handlowo-usługowych i biurowych. W 2004 r. rozpoczęto budowę dużego parkingu podziemnego w centrum miasta, na pl. Wolności. W celu złagodzenia problemu parkowania w centrum miasta w 1993 roku wprowadzono Strefę Parkowania, w której za czas postoju uiszczane są opłaty. W 2003 r. zmieniono granice strefy i stawki opłat za parkowanie. Obecnie Płatna Strefa Parkowania obejmuje 7.062 miejsca. Jest ona podzielona na 3 podstrefy: A, B, C o zróżnicowanych opłatach za postój pojazdu. Wypełnienie strefy wynosi: w podstrefie A – około 85%, podstrefie B – około 65%, podstrefie C – około 35%. Opłaty za postój są uiszczane w 258 parkomatach. Na obrzeżach strefy funkcjonuje 9 parkingów buforowych o łącznej liczbie 1.192 miejsc.

W 2004 r. w Poznaniu zanotowano 7.585 kolizji i 1.151 wypadków drogowych z ofiarami w ludziach. W wypadkach rannych zostało 1.455 osób, a śmierć na miejscu poniosło 50 osób. Najwięcej wypadków drogowych powstało z winy kierujących (86%). Podstawowe przyczyny wypadków to nadmierna prędkość, nieprzestrzeganie pierwszeństwa przejazdu oraz niezachowanie bezpiecznej odległości

⁵⁷obecnie istnieją jedynie jej fragmenty nie powiązane w całości ze sobą (ul. Lutycka, ul. Lechicka, ul. Bałtycka i ul. Szwedzka). Pełniące zastępczo jej funkcje ulice: Przybyszewskiego, Arciszewskiego, Głogowska i Krzywoustego (i ostatnio obwodnica autostradowa A2) nie są w stanie sprawnie obsłużyć ruchu tranzytowego z zachodu na wschód, a przede wszystkim z południa na północ. Problemem jest także dojazd do obwodnicy autostradowej ul. Głogowską i Krzywoustego

między pojazdami. Największe zagrożenie stwarzają młodzi kierowcy w wieku 18-24 lat. Piesi spowodowali 11,5% wypadków i były one wynikiem przede wszystkim wejścia przed pojazd w ruchu, wejście na jezdnię przy czerwonym świetle oraz przekraczanie jezdni w niedozwolonym miejscu. Najbardziej niebezpiecznymi ulicami w Poznaniu są odcinki ulic: Głogowskiej, Hetmańskiej, Grunwaldzkiej, Bałtyckiej, Lechickiej i Dąbrowskiego. Notuje się tam najwięcej wypadków i kolizji. Sytuację może także poprawić budowa podziemnych przejść i kładek, tzw. małych rond na niebezpiecznych skrzyżowaniach oraz wydzielanie pasów skrętu.

W 2004 r. funkcjonariusze ruchu drogowego zanotowali 489 przypadków kierowania pojazdem pod wpływem alkoholu.

5.1.2. System komunikacji publicznej

Podstawowymi środkami transportu masowego jest tabor tramwajowy i autobusowy. Transport kolejowy jest wykorzystywany w tym celu w niewielkim stopniu. Długość linii komunikacji miejskiej wynosi 936 km, w tym udział linii autobusowych wynosi 78%. W 2004 r. transport miejski przewiózł 204,8 mln pasażerów, z których prawie 55% skorzystało z komunikacji tramwajowej. W ostatnich latach notuje się zmniejszenie liczby korzystających z komunikacji miejskiej, spowodowane przede wszystkim rozwojem motoryzacji⁵⁸. Tabor komunikacji miejskiej obejmował 321 tramwajów (średni wiek techniczny 25,1 lat) oraz 297 autobusów (średni wiek techniczny 9 lat). Tabor autobusowy został odnowiony w latach 1996-1997 (Miasto Poznań zakupiło 122 nowoczesne autobusy marki Neoplan i Man), od 1995 r. rozpoczęto w szerszym zakresie wymianę zużytego technicznie taboru tramwajowego⁵⁹.

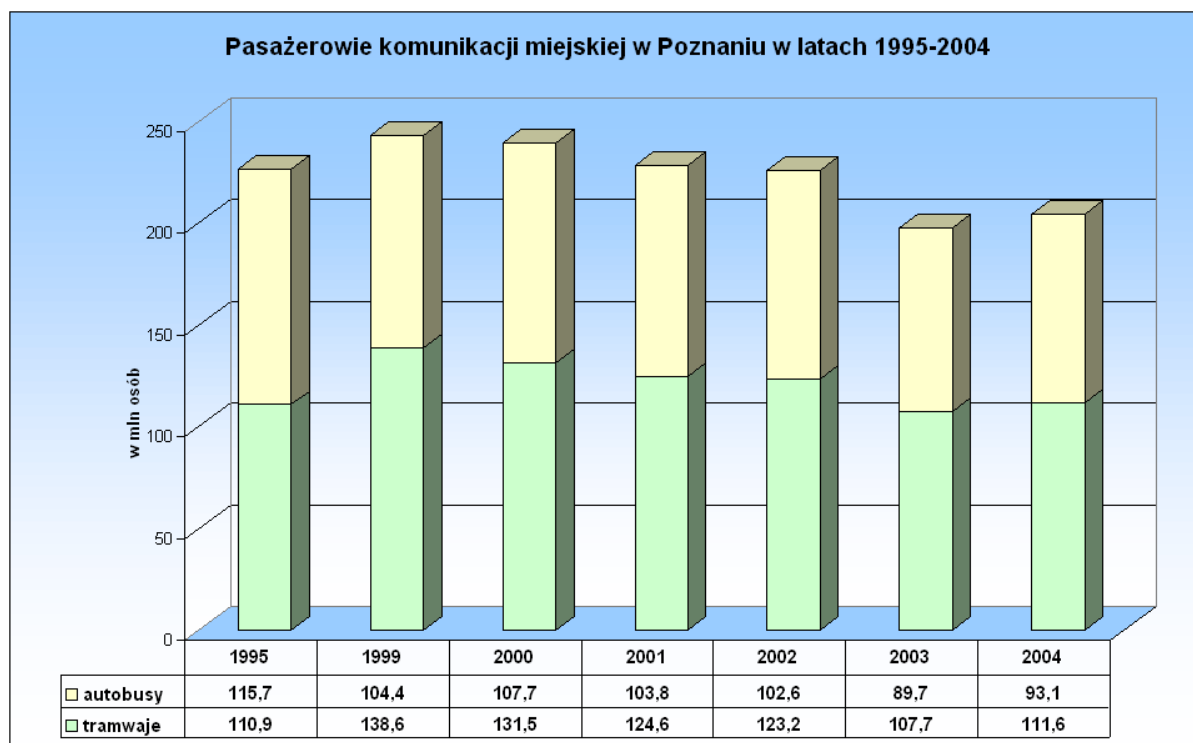
Zarówno układ torowy, jak i sieć trakcyjna i zasilająca pozostaje od lat na niezmiennym poziomie. Ich stan techniczny wymaga ciągłych remontów. Wobec ograniczonych środków finansowych infrastruktura komunikacyjna oraz tabor ulegają przyspieszonej dekapitalizacji. Rocznie powinna następować wymiana co najmniej 8 km torowisk oraz ponad 10 km sieci trakcyjnej (wykonuje się zaledwie 55% i 45% tej normy).

W 1997 roku w Poznaniu oddano do użytku unikalną w skali kraju linię tramwajową – Poznański Szybki Tramwaj. Wydzielona trasa o długości 6,1 km łączy centrum miasta z osiedlem mieszkaniowym Piątkowo. Rocznie z PST korzysta prawie 18 mln pasażerów. W godzinach szczytu natężenie przewozów wynosi 4,2 tys. pasażerów na godzinę.

Plany rozwoju Poznania zakładają objęcie preferencjami komunikację zbiorową oraz ruch rowerowy i pieszy, przy jednoczesnym wprowadzeniu ograniczeń dla ruchu samochodowego, szczególnie w centrum miasta. W celu polepszenia jakości oferty komunikacji miejskiej, poza realizowaną wymianą taboru tramwajowego i autobusowego, niezbędna jest budowa i modernizacja linii tramwajowych na odcinkach: od ul. Podgórznej do ul. Jana Pawła II, od ul. Chartowo do ul. Franowo, z pętli Ogrody do skrzyżowania al. Polskiej i ul. Dąbrowskiego, ul. św. Marcin, ul. 27 Grudnia, ul. Gwarna, ul. Ratajczaka oraz od Mostu Teatralnego do Dworca Głównego PKP (projekt Tramper). Poszerzenie istniejącego układu sieci komunikacji tramwajowej powinno zostać połączone z budową nowej zajezdni tramwajowej na Franowie.

⁵⁸odwrotna tendencja wystąpiła w 2004 r., w którym ponownie nastąpił wzrost popytu na przewozy środkami komunikacji miejskiej

⁵⁹rozpoczęto wtedy zakupy używanych niemieckich i holenderskich wozów tramwajowych (po kapitalnym remoncie). Od 2003 r. rozpoczęły się dostawy pierwszych z 14 nowoczesnych wozów tramwajowych zakupionych w niemieckiej firmie Siemens (zakończone w kwietniu 2004 r.). Problemem okazało się natomiast wykrycie wady konstrukcyjnej tramwaju, co przedłużyło zakończenie realizacji płatności kontaktu.

5.2. Zaopatrzenie w wodę

Miasto Poznań jest zaopatrywane w wodę z dwóch ujęć wodociągowych: infiltracyjnego Dębina i podziemnego Radzewice-Krajkowo. Średnia wydajność ujęć wody wynosiła w 2004 r. 170,4 tys. m³ na dobę i w pełni pokrywa zapotrzebowanie miasta, także w okresach jej maksymalnego zapotrzebowania. Z sieci ogólnomiejskiej korzysta 96,7% ludności. Pozostali, zamieszkujący rejony peryferyjne, wykorzystują ujęcia własne. Jakość wody po uzdatnieniu w jednej z dwóch czynnych stacji uzdatniania wody (przy ul. Wiśniowej w Poznaniu oraz w Mosinie) jest dobra i nie odbiega od obecnie obowiązujących norm. Dostępność do wody pitnej, wyrażona wskaźnikiem długości wodociągowej sieci rozdzielczej na 100 km² wynosi 296 km. Długość sieci wodociągowej wynosiła na koniec 2004 r. 1.370 km. Większość rurociągów jest zbudowana z rur żeliwnych (80%). Ponad połowa ogólnomiejskiej sieci wodociągowej, jak i sieci rozprowadzającej wodę w budynkach, pobudowanej przed ponad 50 laty, jest w złym stanie technicznym i charakteryzuje się zwiększoną awaryjnością. Wymaga zatem wymiany lub modernizacji.

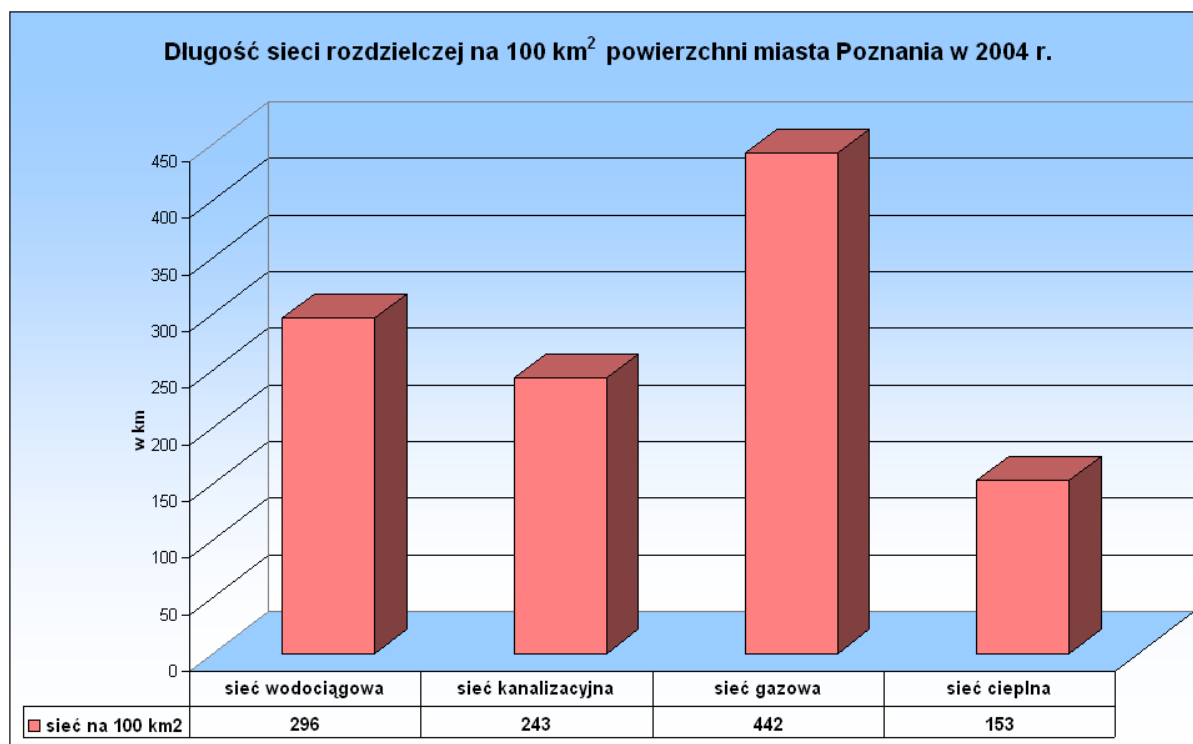
Od 12 lat notuje się systematyczny spadek zapotrzebowania na wodę we wszystkich grupach odbiorców. Spowodowane to jest działaniami prooszczędnościowymi i racjonalizacją zużycia wody. Jest to stała tendencja występująca we wszystkich dużych ośrodkach miejskich. Zużycie wody wyniosło 97 tys. m³/dobę.

5.3. Kanalizacja miejska i oczyszczanie ścieków

Miasto Poznań posiada sieć kanalizacyjną mieszaną: w części centralnej starą sieć ogólnospławną, a w nowych rejonach sieć typu rozdzielczego: sanitarną i deszczową. System kanalizacji miejskiej obsługuje 97% mieszkańców. Pozostali zamieszkują tereny nieskanalizowane. W Poznaniu do kanalizacji miejskiej jest odprowadzanych około 82% wytworzonych ścieków. Ilość zrzucanych ścieków systematycznie spada, głównie z powodu malejącego zużycia wody, przede wszystkim przez gospodarstwa domowe, których udział w ilości zrzucanych ścieków wynosi ponad 60%. W 2004 r. system kanalizacji miejskiej przyjął 36 mln m³ ścieków. Wszystkie ścieki są oczyszczane mechanicznie, a część biologicznie. Oczyszczanie ścieków odbywa się w dwóch podstawowych oczyszczalniach:

mechaniczno-biologicznej Centralnej Oczyszczalni Ścieków (COŚ) w Koziegłowach oraz w mechanicznej⁶⁰ Lewobrzeżnej Oczyszczalni Ścieków (LOŚ) przy ul. Serbskiej, o łącznej przepustowości na koniec 2004 r. 146,5 tys. m³/dobę. Od 2001 r., tj. po uruchomieniu części biologicznej COŚ, uzyskano wysoką efektywność oczyszczania ścieków dopływających do COŚ, a parametry ścieków wypływających uległy bardzo dużej poprawie (średnio o 70%)⁶¹. Ścieki odprowadzane z LOŚ nie spełniają norm środowiskowych, oczyszczalnia nie posiada pozwolenia wodno-prawnego. Konieczna jest jej modernizacja i rozbudowa celem uzyskania wysokiego stopnia redukcji zanieczyszczeń. Obecnie przygotowywana jest jej modernizacja, która będzie realizowana w ramach zaakceptowanego przez Komisję Europejską dofinansowania z funduszu ISPA projektu rozbudowy systemu głównych kolektorów sanitarnych odprowadzających ścieki do poznańskich oczyszczalni z ich modernizacją i rozbudową kanalizacji na terenie gminy Tarnowo Podgórne.

Dostępność do sieci kanalizacyjnej, wyrażona wskaźnikiem długości kanalizacyjnej sieci rozdzielczej na 100 km² wynosi 243 km. W 2004 r. długość sieci kanalizacyjnej wynosiła 947 km (sieć ogólnospławna i sanitarna, bez deszczowej).

5.4. Energia

5.4.1. Elektroenergetyka

Poznań korzysta w 80% z energii elektrycznej dostarczanej przez krajowy system elektroenergetyczny, głównie z zespołu elektrowni Pątnów-Adamów-Konin oraz z elektrowni Dolna Odra w pobliżu Szczecina. Lokalnym źródłem zasilania są 2 elektrociepłownie (Poznań-Karolin, Poznań-Garbary). Jedynie niewielka część energii elektrycznej (ok. 1,3%) pochodzi ze źródeł odnawialnych i niekonwencjonalnych. Poznański system elektroenergetyczny obejmuje 1,7 tys. stacji energetycznych wysokich i średnich napięć, ponad 2 tys. stacji transformatorowych, 14 rozdzielni sieciowych oraz ponad 5,4 tys. km linii energetycznych wysokich, średnich i niskich napięć. System obsługuje ponad 257 tys. odbiorców, którzy zużywają 1,7 TWh energii elektrycznej rocznie. Największymi odbiorcami

⁶⁰z częściowym wspomaganieniem chemicznym

⁶¹stopień redukcji na wyjściu: ChZTCr (chemiczne zapotrzebowanie tlenowe) - 96%, biochemiczne zapotrzebowanie tlenowe (BZT₅) - 99%, zawiesina ogólna - 97%, azot ogólny - 88%, fosfor ogólny - 92%

są: przemysł (47%) oraz gospodarstwa domowe (26%). Pomimo wzrastającej liczby odbiorców energia elektryczna jest dostarczana w ilości w pełni pokrywającej zapotrzebowanie. W 2004 r. gospodarstwa domowe zużyły prawie 485 GWh energii elektrycznej.

5.4.2. Gazownictwo

Zasilanie Poznania w gaz realizowane jest z krajowego systemu gazowniczego, poprzez gazociąg wysokiego ciśnienia podłączony do magistrali Krobia-Srem-Poznań-Piła-Szczecin w rejonie Janikowa (gaz wysokometanowy) i ze złóż gazu zaazotanego zlokalizowanych na terenie woj. wielkopolskiego (rejon Grodziska, Stęszewa, Nowego Tomyśla, Zaniemyśla, Góry, Rawicza, Jarocina i Międzychodu) przez centralny węzeł w Krobi, oraz przez system urządzeń gazowniczych na terenie miasta, obejmujący 57 stacji redukcyjno-pomiarowych oraz ponad 1.200 km sieci gazowniczej średniego i niskiego ciśnienia. W pobliżu Poznania, w rejonie Kaźmierza, Murowanej Gośliny i Kiszkowa, przebiega tranzytowy gazociąg jamalski.

Dostępność do sieci gazowej, wyrażona wskaźnikiem długości gazowej sieci rozdzielczej na 100 km² wynosi 442 km. Stan techniczny systemu gazowniczego jest zróżnicowany. Około 40% sieci niskiego ciśnienia zostało zbudowanych ponad 50 do 100 lat temu z rur żeliwnych i wymaga wymiany.

W mieście 89% ludności korzysta z sieci gazowej. System dostarcza gaz ponad 214 tys. odbiorcom, wśród których ponad 97% stanowią gospodarstwa domowe. W tej grupie odbiorców występuje także największe zużycie gazu – prawie 80%, a średnie zużycie na odbiorcę wynosi 950 m³/rok. W ostatnich latach systematycznie zwiększało się zużycie gazu. Coraz więcej odbiorców indywidualnych wykorzystuje gaz do ogrzewania pomieszczeń, a odbiorcy zbiorowi w coraz szerszym zakresie realizują przedsięwzięcia polegające na przestawianiu swoich kotłowni z węgla na gaz ziemny. Pomimo zwiększonego popytu na gaz sieciowy nie występują problemy z jego dostawami⁶².

5.4.3. Ciepłownictwo

W Poznaniu dominującym sposobem zaopatrzenia w ciepło jest zasilanie z miejskiej sieci ciepłej (34% zapotrzebowania) oraz gaz ziemny (28%). Miejska sieć ciepła jest zasilana przede wszystkim (ponad 87%) ze źródeł scentralizowanych⁶³. Ich łączna moc wynosiła na koniec 2004 r. 1.127 MW i jest wyższa od zapotrzebowania. Od 2002 r. notuje się niewielki wzrost zapotrzebowania na ciepło, głównie dzięki pozyskiwaniu nowych, dużych odbiorców⁶⁴. Największą grupę odbiorców energii ciepłej stanowią gospodarstwa domowe (70% udziału w zużyciu ogółem), a wśród nich wielorodzinne budownictwo mieszkaniowe. Całkowite zużycie energii ciepłej dostarczanej przez miejską sieć ciepłą wyniosło w 2004 r. 6,5 tys. TJ. Długość sieci ciepłej wynosi 423 km. Miejski system ciepły posiada także ponad 1,5 tys. automatycznych węzłów ciepłych wymiennikowych, zmodernizowanych w II połowie lat 90.

Stan techniczny systemu ciepłowniczego jest zróżnicowany i wymaga, oprócz corocznych prac konserwacyjno-remontowych, także częściowej wymiany i modernizacji. Najstarsze odcinki sieci mają 29 lat.

Od 2002 r. Poznań posiada plan zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe, opracowany wspólnie z największymi przedsiębiorstwami energetycznymi. Plan zakłada uznanie gospodarki skojarzonej za istotny element polityki Miasta pozwalający na obniżenie emisji CO₂ i zmniejszenie zużycia energii pierwotnej nieodnawialnej, nadanie priorytetu zaopatrzeniu w gaz (przewodowy lub płynny) na obszarach nie objętych zasilaniem w ciepło scentralizowane, propagowanie rozwiązań prooszczędnościowych, wspieranie rozwoju źródeł energii odnawialnej (szczególnie na obszarach o małej gęstości zabudowy).

W założenia programu wpisuje się realizowany od 2000 r. na terenie dzielnicy Wilda lokalny program

⁶²problemem jest natomiast brak sieci gazowej w niektórych rejonach miasta

⁶³elektrociepłownie: Garbary i Karolin

⁶⁴jednym z problemów w pozyskiwaniu nowych odbiorców jest brak sieci ciepłowniczej w niektórych rejonach miasta

zaopatrzenia w energię ciepłą, zakładający zmniejszenie emisji zanieczyszczeń z procesu stacjonarnego spalania i przebudowę lokalnego systemu ciepłowniczego. Realizacja programu ucieplownienia przebiega etapowo (całość prac, pod warunkiem pozyskania części środków finansowych na jego realizację z funduszy ekologicznych, powinna zakończyć się w 2007 r.).

5.5. Usługi informacyjne

5.5.1. Telekomunikacja

W latach 90. w Poznaniu nastąpił dynamiczny rozwój usług telekomunikacyjnych. Liczba łączy głównych telefonii stacjonarnej zwiększyła się o ponad 40%, osiągając na koniec 2004 r. poziom 398,3 tys.⁶⁵ Wskaźnik telefonizacji, określający dostępność telefonii stacjonarnej, w gospodarstwach domowych wyniósł 90%. Poza usługami powszechnymi, poznańscy operatorzy stacjonarni oferują coraz szerszy zakres usług specjalistycznych, m.in.: pocztę głosową, infolinię, ISDN, transmisję danych i dzierżawę łączy, komutowany dostęp do Internetu, usługi pracy grupowej.

W ostatnich latach w Poznaniu nastąpił dynamiczny rozwój telefonii komórkowej. Szacuje się, że ponad $\frac{2}{5}$ poznańskich gospodarstw domowych posiada przynajmniej 1 telefon komórkowy (w tym prawie 15% dzieci do 16 roku życia). W mieście znajdują się węzły dostępowe wszystkich trzech operatorów sieci komórkowych działających w Polsce. Są dostępne wszystkie usługi dodatkowe świadczone przez sieci komórkowe, w tym serwisy informacyjne, GPRS, SMS oraz MMS.

Na poznańskim rynku działają także operatorzy telekomunikacyjni wykorzystujący fale radiowe poprzez naziemną i/lub satelitarną sieć stacji nadawczo-odbiorczych, świadcząc nie tylko usługi radiotelefonii przywoławczej i przenośnej, ale także coraz częściej stacjonarnej.

5.5.2. Usługi informatyczne

Szacuje się, że w Poznaniu ponad połowa gospodarstw domowych posiada przynajmniej jeden komputer, a co trzecie posiada dostęp do Internetu. Przeciętnie z 1 komputera w gospodarstwie domowym korzystają prawie 3,5 osoby. Z sieci internetowej korzysta ponad 70% osób używających komputera, łącząc się głównie za pomocą modemu i stacjonarnej sieci telefonicznej (73%). Z łącza stałego korzysta niecałe 30% użytkowników Internetu⁶⁶. Ponad połowa z nich łączy się z siecią z domu, co czwarty w szkole lub na uczelni, co piąty u znajomych lub rodziny lub korzysta z kawiarenek internetowych. Osoby pracujące mogą także korzystać z sieci internetowej w miejscach pracy (szacuje się, że ponad 80% firm używa Internetu). Użytkownicy Internetu najczęściej przeglądają strony www (prawie $\frac{3}{4}$ ogółu), używają poczty elektronicznej ($\frac{2}{3}$) i komunikatorów (ponad $\frac{1}{3}$), poszukują materiałów do pracy lub nauki (ponad połowa) i ściągają pliki ($\frac{1}{4}$). Główną barierą w szerokim wykorzystywaniu przez mieszkańców i część firm Internetu są zbyt wysokie koszty sprzętu komputerowego, oprogramowania i usług dostępowych (przy jednoczesnej niskiej przepustowości łączy modemowych korzystających z połączeń komutowanych przez numery dostępowe). Do grupy podlegającej w największym stopniu tzw. „wykluczeniu cyfrowemu”, czyli pozbawionej korzyści płynących z rozwoju nowych technologii informacyjnych, należą niezamożni emeryci i renciści, osoby bierne zawodowo i bezrobotne. Wysokie koszty sprzętu przy jednoczesnym szybkim postępie technologicznym powodują, że większość sprzętu komputerowego wykorzystywanego przez gospodarstwa domowe i część firm jest przestarzała.

Dynamicznie rozwija się rynek usług informacyjnych, związany z transmisją danych oraz dostępem do Internetu. Na rynku poznańskim działają najwięksi operatorzy oferujące te usługi. W Poznaniu znajdują się węzły dostępowe wszystkich głównych sieci transmisji danych⁶⁷. Ponadto w mieście jest zarejestrowanych ponad 3 tys. podmiotów gospodarczych prowadzących działalność w dziedzinie

⁶⁵ z uwagi na zmianę sposobu przedstawiania przez TP SA wskaźników statystycznych, dane o gęstości telefonicznej są dostępne jedynie dla 2003 r. Wówczas wskaźnik gęstości telefonicznej liczony na 1000 mieszkańców wyniósł 504 abonentów. Jest to 1,8-krotnie więcej niż w woj. wielkopolskim i 1,6-krotnie więcej niż w kraju (odpowiednio 283 i 311)

⁶⁶ do tej grupy zaliczono także sieci kablowe i łącza radiowe

⁶⁷ POLPAK-T (należąca do TPSA), ATMAN, Energis, Tel-Energis, Telbank, Internet Partners, Pro Futuro, Telekomunikacji Kolejowej, POL-34/622 (ogólnopolska sieć łącząca regionalne sieci metropolitarne) oraz NASK

doradztwa w zakresie oprogramowania i dostarczania usług informatycznych.

W ostatnich latach Poznań stał się znaczącym ośrodkiem komputerowo-sieciowym. W Poznaniu działa od 1994 roku największe obecnie centrum komputerowe w Polsce - Poznańskie Centrum Superkomputerowo-Sieciowe (PCSS), dysponujące 8 superszybkimi komputerami obliczeniowymi (w tym 3 firmy Cray), które jest także operatorem ogólnopolskiej sieci akademickiej POL-34/622 oraz poznańskiej miejskiej sieci komputerowej POZMAN. Centrum dysponuje naziemnym szybkim łączem z Poznania do europejskiej sieci naukowej TEN – 155 (do węzła we Frankfurcie nad Menem), poprzez którą sieć miejska jest podłączona bezpośrednim kanałem transmisyjnym do węzła w Nowym Jorku.

Miejska Sieć Komputerowa POZMAN zbudowana została w technologii światłowodowej o długości ponad 200 km i obejmuje obszar prawie całego Poznania. Sieć dołączona jest do krajowej naukowej sieci szerokopasmowej POL-34/622, posiada połączenia z najważniejszymi polskimi operatorami telekomunikacyjnymi oraz szybkie łącze do europejskiej sieci naukowej GEANT. POZMAN umożliwia instytucjom użyteczności publicznej, edukacyjnym, naukowym i biznesowym aktywne uczestnictwo w procesie budowy społeczeństwa informacyjnego. Jest bazą do budowania zaawansowanych usług cyfrowych dla potrzeb mieszkańców miasta, m.in.: Miejskiego Informatora Multimedialnego (prowadzony przez Urząd Miasta Poznania multimedialny system informacyjny o mieście i jego instytucjach⁶⁸), Polskiego Portalu Edukacyjnego (dla nauczycieli oraz uczniów i ich rodziców), publikacji multimedialnych⁶⁹ i bibliotek cyfrowych z wykorzystaniem przeglądarki internetowej, technik transmisji strumieniowych, wykorzystywanych m.in. przy transmisjach siecią Internet audycji radiowych.

Na rynku informacyjnym pojawiły się nowe formy usług świadczonych za pośrednictwem Internetu (duże portale informacyjne, e-commerce, e-bank, e-marketing, e-learning). W Poznaniu jest wdrażany projekt e-Poznań, którego celem jest rozwój społeczeństwa informacyjnego. W ramach programu rozpoczęto budowę archiwum dokumentów elektronicznych oraz budowę portalu umożliwiającego realizację usług administracyjno-biznesowych. Urząd Miasta Poznania, jako pierwszy w Polsce, wprowadził w 2003 r. możliwość rejestracji działalności gospodarczej „on-line”, za pomocą internetu prowadzona jest także rekrutacja do szkół ponadpodstawowych. Dalsze etapy to wdrożenie e-podpisu w kontaktach urząd – obywatel oraz podjęcie działań w celu zapewnienia mieszkańcom szerokopasmowego dostępu do Internetu.

5.6. Kultura i dziedzictwo kulturowe

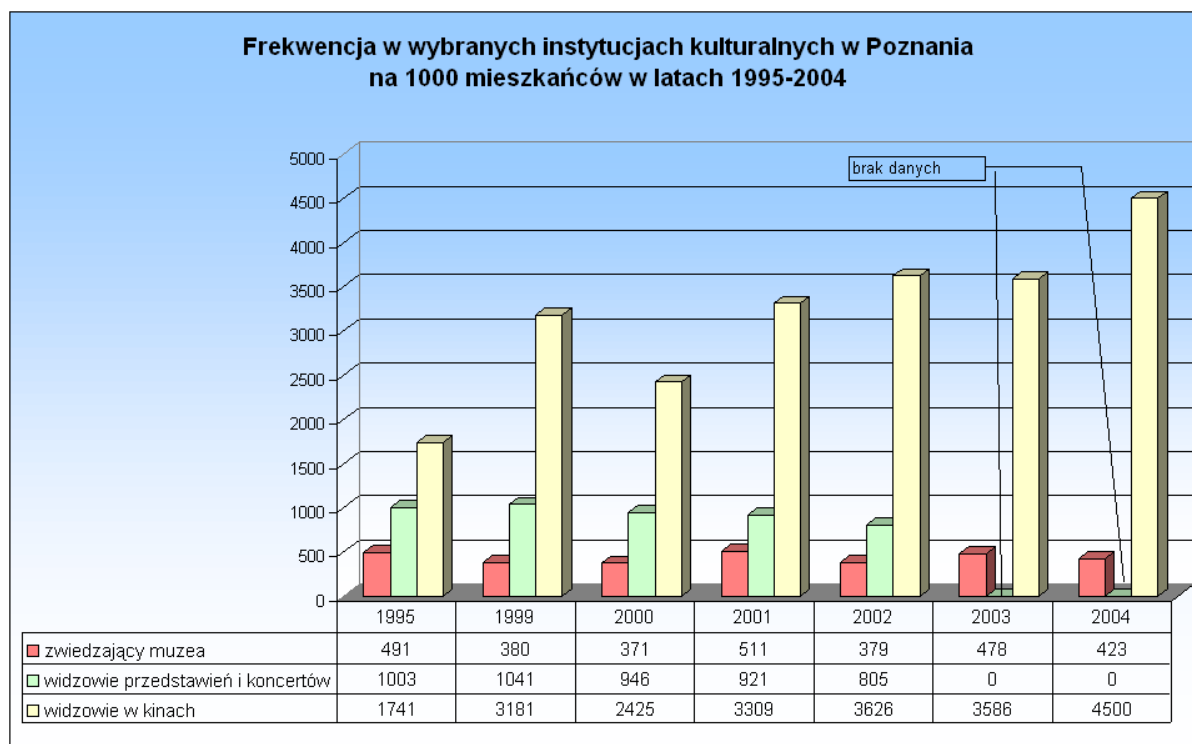
Poznań jest jednym z ważniejszych ośrodków kulturalnych kraju, charakteryzujący się dużą dynamiką i różnorodnością życia artystycznego. Rytm działań kulturalnych wyznaczają stałe doroczne imprezy, takie jak: Festiwal Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna”, Międzynarodowy Festiwal Teatralny Malta, Międzynarodowe Biennale Tańca Współczesnego i Warsztaty Tańca Współczesnego, Międzynarodowy Festiwal Chórów Uniwersyteckich „Universitatas Cantat”, Międzynarodowy Festiwal Teatralny Maski, Międzynarodowy Listopad Poetycki. Najważniejszą imprezą kulturalną są organizowane co 4 lata Międzynarodowe Konkursy Skrzypcowe im. Henryka Wieniawskiego. Coraz większe znaczenie zaczyna odgrywać w Poznaniu muzyka dawna, a to dzięki powstałemu w 1998 r. „Festiwalowi Muzyki Dawnej – persona grata”. Działa tutaj orkiestra festiwalowa „Arte de Sounatori” – będąca jednym z najciekawszych zespołów na europejskiej scenie muzyki dawnej ostatnich lat. Poznań jest również bardzo prężnym ośrodkiem teatru alternatywnego, uważanym za „zagłębie teatru alternatywnego”. Miasto jest organizatorem prestiżowych międzynarodowych festiwali teatru alternatywnego Malta i Maski. Odbывается tutaj również Międzynarodowy Festiwal Filmów Młodego Widza Ale Kino! – jedyny festiwal w kraju poświęcony sztuce filmowej dla dzieci i młodzieży.

Rokrocznie organizowane są także liczne imprezy związane z edukacją kulturalną i artystyczną skierowaną do szerokiego kręgu odbiorców, m.in.: realizacja projektów edukacyjnych w ramach Pro Sinfoniki, „Zimowe Pogotowie Sztuki”, Alternatywna Szkoła Teatru, Poznańskie Spotkania Targowe „Książka dla dzieci i młodzieży”, Międzynarodowe Międzyuczelniane Warsztaty Niepokoju Twórczego „Kieszeń Vincenta”, interdyscyplinarny cykl warsztatów Miejska Straż Wyobraźni oraz projekty

⁶⁸W 2003 r. w ramach MIM-u uruchomiono pierwszy w Polsce system internetowego rejestrowania działalności gospodarczej

⁶⁹przykładem może być wykonanie w Poznaniu elektronicznej wersji najstarszej książki świata Epos o Gilgameszu

wspierające aktywność twórczą poznańskich twórców: Czwartki Literackie, Festiwal Wolnej Twórczości, działalność Galerii ON i AT, cykl edukacyjny w Galerii u Jezuitów, realizacje wystaw z cyklu „Ulice i zaułki dawnego Poznania”; spotkania z kulturą (lato): Wakacje z Leonardem, Letnie Pogotowie Sztuki, Staromiejskie Koncerty Jazzowe i Kameralne Spotkania z Muzyką, Koncerty Sołackie, Festiwal Muzyka Świata, Plenerowe Spotkania z muzyką klasyczną; tzw. „dobre pomysły”, w tym m.in. koncerty z cyklu „Non omnis moriar”. Co roku w Poznaniu odbywa się około 40 imprez masowych. Do najbardziej popularnych należą: Imieniny Ulicy Św. Marcin, Poznańskie Wianki – Noc Kupały, Dni Pyrlandii, Sylwester, Finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy, Imieniny Lecha. Poznańskie spektakle plenerowe bez wątpienia decydują o silnej pozycji teatralnej Poznania na tle kraju, ale w stolicy Wielkopolski funkcjonują również tradycyjne sceny repertuarowe: Teatr Nowy im. Tadeusza Łomnickiego - w którym na dwóch scenach odbywa się rocznie ok. 380 przedstawień, szczytujący się 100-procentową widownią na Scenie Nowej i 85-procentową na dużej scenie, od lat 80. utrzymujący pozycję jednego z najbardziej liczących się w Polsce teatrów dramatycznych; Teatr Polski – realizujący od 2000 r. ogólnopolskie i międzynarodowe projekty, stawiające go w czołówce nowatorskich scen w kraju⁷⁰, w którym swoje przedstawienia realizują najbardziej znani współcześni twórcy polskiego teatru: Krzysztof Warlikowski, Grzegorz Jarzyna i Anna Augustynowicz; Teatr Ósmego Dnia – będący zarówno teatrem plenerowym, gromadzącym wielotysięczną widownię, jak i salowym – dysponującym sceną ze 100 miejscami na widowni – wciąż utrzymujący pozycję jednego z najważniejszych polskich teatrów alternatywnych, Teatr Animacji – prezentujący repertuar dla młodej widowni, za swe spektakle, prezentowane na prestiżowych festiwalach teatralnych, regularnie otrzymuje znaczące nagrody, jest również posiadaczem Atestów – Świadectw Wysokiej Jakości i Poziomu Artystycznego przyznanych przez Zarząd Polskiego Ośrodka Stowarzyszenia Teatrów dla Dzieci i Młodzieży ASSITEJ.

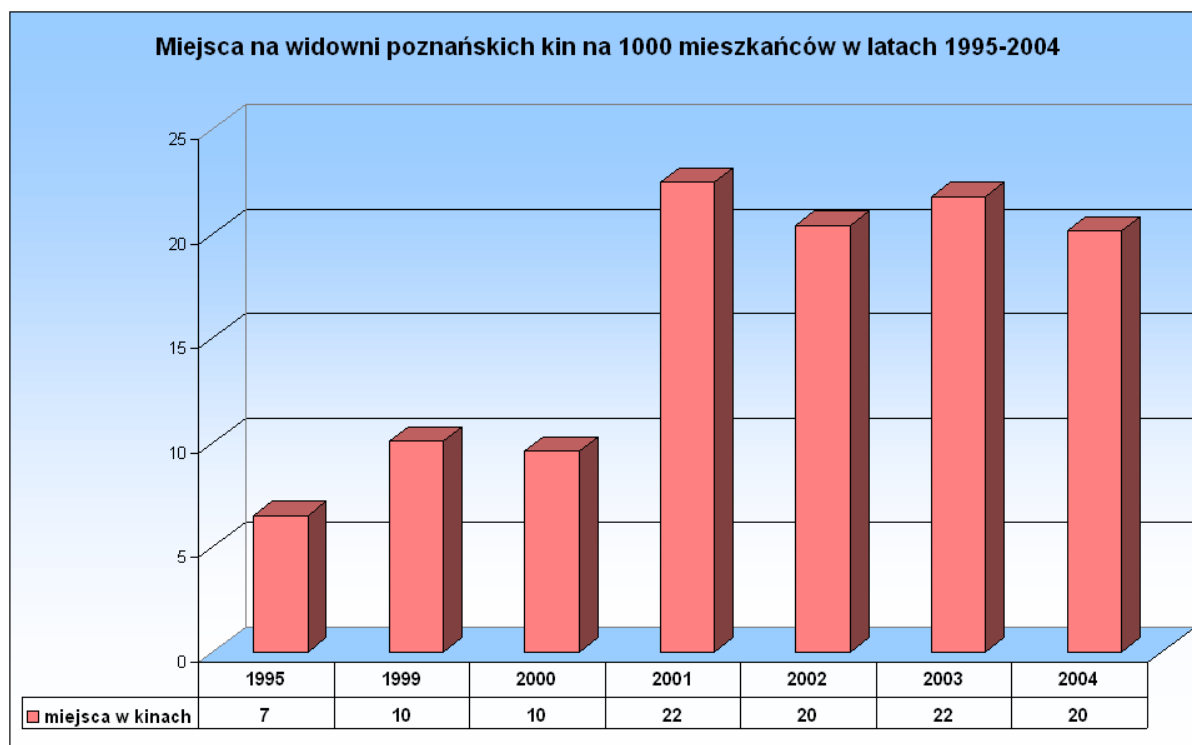
Na co dzień nieprzerwany ciąg przedsięwzięć kulturalnych zapewnia ponad 80 instytucji kulturalnych⁷¹: 9 teatrów i instytucji muzycznych dysponujących ponad 3,3 tys. miejsc, około 50 galerii i 21 placówek muzealnych. Poznańskie teatry i instytucje muzyczne dają rocznie około 2,7 tys. przedstawień i koncertów. Problemem jest brak siedzib tak kulturotwórczych zespołów jak: Orkiestra Kameralna

⁷⁰ w 2004 r. Teatr Polski w Poznaniu uzyskał tytuł najlepszego teatru repertuarowego w Polsce (obok warszawskiego Teatru Rozmaitości oraz wrocławskiego Teatru im. J. Szaniawskiego), przyznawany przez miesięcznik TEATR

⁷¹ do najważniejszych należą: Teatr Polski, Teatr Nowy im. Tadeusza Łomnickiego, Teatr Ósmego Dnia, Teatr Animacji, Teatr Wielki, Teatr Muzyczny, Estrada Poznańska, Polski Teatr Tańca, Filharmonia Poznańska im. Tadeusza Szeligowskiego, Orkiestra Kameralna Polskiego Radia Amadeus, Chór Chłopięcy i Męski Poznańskiej Filharmonii w Poznaniu „Poznańskie Słowiki”, Poznański Chór Chłopięcy, Chór Katedralny, Galeria Miejska Arsenal, Centrum Kultury Zamek,

Polskiego Radia Amadeus, Polski Teatr Tańca, oraz poznańskich teatrów alternatywnych – Teatr Biuro Podróży, Teatr Strefa Ciszy, Teatr Usta Usta. Chociaż Poznań jest największym ośrodkiem muzealnym w woj. wielkopolskim to 9 najważniejszych placówek muzealnych⁷² zwiedza rocznie zaledwie około 140 tys. osób, tj. 50 osób dziennie. Baza muzealna jest zbyt mała i przestarzała, brak miejsca na eksponowanie i przechowywanie, często bogatych i unikalnych zbiorów⁷³. W mieście brakuje również muzycznego salonu mieszczańskiego (funkcję taką mogłaby pełnić Waga Miejska).

W Poznaniu pod koniec 2004 r. funkcjonowało 6 kin oraz 2 multipleksy kinowe: Kinopolis i Multikino. Dysponują one 12,5 tys. miejsc na widowni. Statystyczny poznanianin odwiedza kino najczęściej spośród mieszkańców dużych polskich miast – blisko 4 razy w roku, statystyczny Polak – 0,6 raza.

Największą biblioteką Poznania, będącą najstarszą biblioteką publiczną w kraju jest Biblioteka Raczyńskich, skupiająca 58 placówek miejskich, w tym 51 filii bibliotecznych (19 dla dorosłych, 12 dla dzieci i 20 łączonych). Na koniec 2004 r. stan księgozbioru obejmował 1,6 mln woluminów. Z biblioteki korzysta co piąty poznanianin - w 2004 r. bibliotekę odwiedziło 135,5 tys. osób, które wypożyczyły ponad 3 mln książek. Przeciętnie w ciągu roku jeden czytelnik wypożyczył 25 książek w filiiach dla dorosłych i 21 książek dla dzieci. W 2003 r. powstał projekt rozbudowy gmachu Biblioteki przy pl. Wolności, który zakłada powstanie nowej powierzchni magazynowej i czytelniczej⁷⁴.

Poznań posiada liczne zabytki budownictwa świeckiego i sakralnego, reprezentujące wszystkie style i epoki historyczne – od wczesnośredniowiecznych do secesji i modernizmu. Ogółem na terenie Poznania znajduje się 467 zabytków: 32 kościoły, 8 klasztorów i 24 inne zabytki architektury sakralnej, 378 zabytków architektury świeckiej oraz 25 obwarowań (jest to jeden z lepiej zachowanych pruskich systemów fortyfikacji miejskich). W celu ratowania najbardziej zagrożonych i najcenniejszych obiektów zabytkowych Poznania prowadzone są corocznie prace remontowo-konserwatorskie i badania archeologiczne (m.in. na Ostrowiu Tumskim, gdzie planowane jest utworzenie rezerwatu

⁷²Muzeum Archeologiczne, Wielkopolskie Muzeum Walk Niepodległościowych, Muzeum Archidiecezjalne oraz Muzeum Narodowe z oddziałami: Muzeum Sztuk Użytkowych, Historii Miasta Poznania, Wielkopolskie Muzeum Wojskowe, Instrumentów Muzycznych, Muzeum Etnograficzne

⁷³przykładem może być Muzeum Instrumentów Muzycznych – jedna z najbardziej liczących się placówek muzealnych tego typu w Europie, które nie może się rozwijać z powodu braku powierzchni muzealnej

⁷⁴po uregulowaniu spraw terenowych, będą trwały poszukiwania inwestora zewnętrznego (rozważany jest system partnerstwa publiczno-prywatnego)

archeologicznego). Cenną inicjatywą jest projekt restytucji zamku królewskiego na Wzgórzu Przemysławia⁷⁵, której rozpoczęcie planowane jest na listopad 2005 roku oraz utworzenie traktu królewsko-cesarskiego⁷⁶ w Poznaniu, prowadzącego od kościoła św. Jana Jerozolimskiego przez Śródkę, Ostrów Tumski, Chwaliszewo, Stary Rynek, plac Wolności, ulice 27 Grudnia, Fredry i Dąbrowskiego do kościoła św. Floriana przy ul. Kościelnej.

Oprócz obiektów zabytkowych Poznań posiada także dzieła sztuki nowoczesnej, m.in. największą na świecie wielofiguralną rzeźbę Magdaleny Abakanowicz, zainstalowaną na Cytadeli w 2002 r. Obiekt ten mógłby stać się załącznikiem zbudowania na Cytadeli Centrum Sztuki Nowoczesnej, tym bardziej, że znajdują się tam także rzeźby innych współczesnych artystów, m.in. Bazylego Wojtowicza, Jerzego Sobocińskiego i Józefa Murlewskiego. Są one jednak w bardzo złym stanie technicznym; nie istnieje również program ochrony dzieł sztuki znajdujących się na Cytadeli.

Miasto Poznań, mimo iż posiada silne atuty, nie wykorzystuje w sposób dostateczny swojej bogatej oferty kulturalnej i artystycznej w celu promocji turystyki kulturowej. Ten rodzaj turystyki, coraz bardziej popularny w Europie Zachodniej oraz w niektórych dużych miastach Polski jak Kraków i Wrocław, w Poznaniu praktycznie nie istnieje. Profesjonalna reklama oraz informacja spowodowałyby zainteresowanie tego typu podróżami, przyczyniając się jednocześnie do promocji miasta. Warto byłoby, wzorem miast zachodnich, zdecydować się na promocję Poznania w jednej dziedzinie kultury – Poznań mógłby z racji swoich tradycji (chóralnych, festiwalowych) promować się jako miasto muzyczne. Niewykorzystane są także możliwości współpracy ze scenami muzycznymi Berlina, co mogłoby się także przyczynić do stworzenia z Poznania najsilniejszego ośrodka muzycznego w kraju.

5.7. Sport i rekreacja

Baza sportowo-rekreacyjna obejmuje ponad 800 obiektów, wśród których znajduje się: 19 basenów i kąpielisk, 10 stadionów, 469 boisk, 181 hal i sal sportowych, 4 kręgielnie, 3 tory łucznicze, 9 strzelnic, 13 przystani, 124 korty tenisowe, 6 kortów do squasha oraz tory: regatowy Malta, żużlowy, samochodowy, narciarski, a także hipodrom, pole golfowe, ściana wspinaczkowa oraz 2 lodowiska, w tym uruchomione w 2004 r. dawne lodowisko „Bogdanka” przy ul. Północnej. Część z nich jest przygotowana do rozgrywania dużych imprez międzynarodowych⁷⁷. Trwa rozbudowa i modernizacja 2 największych obiektów sportowych: stadionu miejskiego użytkowanego przez WKS Lech oraz toru regatowego Malta. Planowana jest budowa kolejnych dużych obiektów: Aquaparku nad jez. Malta, centrów rekreacyjnych w okolicach jez. Malta, pola golfowego w Krzyżownikach. Powstaje także coraz więcej małych, lokalnych obiektów sportowo-rekreacyjnych, w których powstaniu partycypują samorządy osiedlowe. Wciąż brak dostatecznej liczby obiektów dostępnych dla ogółu mieszkańców⁷⁸ pragnących uczestniczyć jedynie w zajęciach rekreacyjnych: pływalni, kortów tenisowych, sal i hal sportowych, lodowisk⁷⁹, pełnowymiarowego pola golfowego⁸⁰. Przeciętnie na 1 pływalnię przypada 41 tys. mieszkańców, na 1 kort tenisowy 4,5 tys., a na sale i hale sportowe – 3,2 tys. mieszkańców. Niewystarczająca i nierównomiernie rozłożona jest sieć dróg rowerowych.

Na terenie Poznania znajduje się 239 klubów sportowych⁸¹, które prowadzą różnorodną działalność, m.in. w sekcjach: piłki nożnej, piłki ręcznej, rugby, pływania, łuczniczych, jeździeckich, sportów wodnych, judo, tenisa ziemnego oraz 40 związków sportowych.

Poznań jest miastem, w którym odbywają się liczne imprezy sportowe o zasięgu: lokalnym,

⁷⁵ działania w tym zakresie podjął Komitet Odbudowy Zamku Królewskiego w Poznaniu, powołany w 2002 r. z inicjatywy Towarzystwa Miłośników Miasta Poznania, Towarzystwa Opieki nad Zabytkami - Oddział w Poznaniu, poznańskiego Oddziału Towarzystwa Urbanistów Polskich, Fundacji Ochrony Zabytków Wielkopolski oraz Stowarzyszenia Wielkopolskich Pozytywistów. Komitet uznał, że wartością Zamku są nie tylko relikty założenia urbanistyczno-architektonicznego, ale związana z nimi tradycja, tak jak to ma miejsce w Krakowie i Warszawie

⁷⁶ w tym celu niezbędna jest rewitalizacja substancji zabytkowej wzdłuż trasy traktu oraz koordynacja imprez kulturalnych

⁷⁷ np. tor regatowy Malta, hipodrom na Woli

⁷⁸ np. nie zrzeszonych w klubach sportowych i nie korzystających z oferty zajęć płatnych w prywatnych klubach fitness

⁷⁹ w Poznaniu działa jedynie małe sezonowe lodowisko o wymiarach 18 x 34 m

⁸⁰ istnieje jedynie niepełnowymiarowe pole golfowe z 9 dołkami

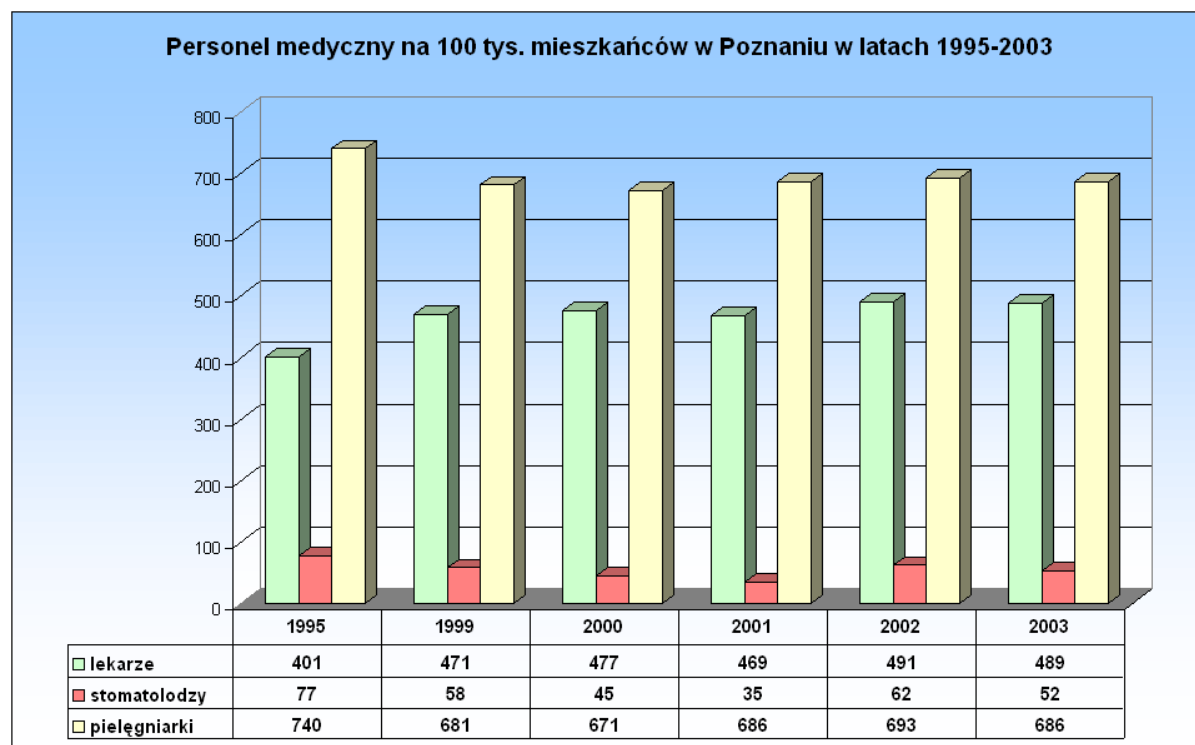
⁸¹ w tym 73 uczniowskich klubów sportowych i 126 stowarzyszeń kultury fizycznej

ogólnopolskim i międzynarodowym (głównie kajakarskie, wioślarskie i hipiczne)⁸². Większość⁸³ imprez sportowych skierowana jest do mieszkańców i propaguje zdrowy tryb życia przez rekreację, turystykę i aktywny wypoczynek. Głównymi adresatami tej oferty są dzieci i młodzież. W poznańskich szkołach prowadzona jest akcja upowszechniania kultury fizycznej i sportu poprzez naukę pływania, sportów zimowych, gry zespołowe, wioślarstwo, kajakarstwo, szermierkę oraz organizację cyklicznych wycieczek krajoznawczych i rajdów turystycznych. Należałoby natomiast rozwinąć i wzbogacić formy upowszechniania kultury fizycznej i sportu wśród osób dorosłych, także starszych.

5.8. Zdrowie

5.8.1. Szpitale i lecnictwo ambulatoryjne⁸⁴

Poznańskie szpitale zajmują znaczącą pozycję w kraju, m. in. w zakresie: onkologii - jeden z trzech najnowocześniejszych w Polsce ośrodków leczenia nowotworów⁸⁵, kardiologii, ortopedii - jedyny ośrodek w zachodniej Polsce, laryngologii, opieki paliatywnej - pierwszy w Polsce, a czwarty w Europie Ośrodek Opieki Paliatywnej, genetyki klinicznej, neonatologii. Zajmują wysoką pozycję w rankingach ogólnokrajowych, m.in. w 2004 r. tygodnik „Newsweek Polska” oraz Towarzystwo Promocji Jakości Opieki Zdrowotnej przyznały w kategorii otolaryngologia tytuł najlepszego szpitala poznańskiemu Szpitalowi Klinicznemu Nr 2 AM, a 2. miejsca w swoich kategoriach zajęły: Ginekologiczno-Położniczy Szpital Kliniczny AM im. K. Marcinkowskiego (ginekologia) oraz Ortopedyczno-Rehabilitacyjny Szpital Kliniczny Nr 4 im. W. Degi (ortopedia).

W mieście działa 18 szpitali cywilnych - w tym 5 klinicznych (co dziewiąty szpital kliniczny w Polsce funkcjonuje w Poznaniu) i 3 prywatne - z ok. 5,5 tys. łóżek. Na 10 tys. mieszkańców przypada 96 łóżek, tj. 2-krotnie więcej niż w woj. wielkopolskim i w Polsce. Szpitale poznańskie mają znaczenie ponadlokalne, hospitalizowani są tu również mieszkańcy nie tylko regionu, ale także pozostałej części

⁸²do największych imprez międzynarodowych zorganizowanych w ostatnich latach należały: Puchar Świata w Kajakarstwie, Puchar Świata w Wioślarstwie, Mistrzostwa Europy Seniorów w Kajakarstwie, Mistrzostwa Świata i Europy Łodzi Smoczyń, Międzynarodowe Zawody w Skokach Konnych przez Przeszkody

⁸³w 2004 r. Miasto współuczestniczyło w organizacji 168 imprez sportowych, w tym: 115 o zasięgu lokalnym, 32 o zasięgu ogólnopolskim i 21 imprez o zasięgu międzynarodowym

⁸⁴w opracowaniu nie ujęto występujących obecnie problemów z finansowaniem i kontraktowaniem usług medycznych. Rozwiązanie tej sytuacji wymaga rozwiązań systemowych przyjętych na szczeblu rządowym

⁸⁵obecnie trwa rozbudowa Wielkopolskiego Centrum Onkologii

kraju. Rocznie leczy się w nich ponad 200 tys. osób. Przeciętny chory przebywa w szpitalu 7,4 dnia. Bazę leczenia zamkniętego uzupełniają 2 „resortowe” szpitale (MON oraz MSWiA) oraz 2 zakłady opiekuńczo-lecznicze, które dysponują jedynie 214 miejscami, niewystarczającymi dla wszystkich chętnych. Baza leczenia szpitalnego jest zróżnicowana. Oprócz nowoczesnego szpitala miejskiego ZOZ Nowe Miasto i zmodernizowanych w ostatnich latach oddziałów szpitalnych, w mieście działają także szpitale mieszczące się w starych budynkach pobudowanych w ubiegłym wieku i nie przystosowanych do potrzeb ludzi chorych. Najgorsze warunki leczenia występują w Oddziale Zakaźnym Zakładu Opieki Zdrowotnej Stare Miasto, w którym stan sanitarno-epidemiologiczny nie odpowiada obowiązującym normom. Niezadawalające jest także wyposażenie szpitali w nowoczesny sprzęt medyczny.

Ambulatoryjną opieką medyczną zajmuje się 227 placówek. Rocznie udzielają one prawie 4,7 mln porad, w tym ponad 90% stanowią porady lekarskie⁸⁶. W mieście funkcjonują 2 pogotowia ratunkowe dysponujące blisko 90 karetkami sanitarnymi z obsługą. Personel placówek pogotowia ratunkowego udziela pomocy rocznie 80 tys. chorym.

Infrastruktura ochrony zdrowia podstawowej opieki zdrowotnej jest wystarczająca i rozłożona równomiernie na terenie miasta. Większość placówek znajduje się w odległości poniżej 1 km od miejsca zamieszkania pacjenta. Postępujący w Poznaniu trend starzenia się społeczeństwa powoduje konieczność zorganizowania większej liczby oddziałów i szpitali dziennych, opieki długoterminowej, zakładów opiekuńczo-pielęgniacyjnych i opieki paliatywnej⁸⁷.

W Poznaniu pracuje ponad 41% lekarzy, 43% dentystów i 30% pielęgniarek zarejestrowanych na terenie woj. wielkopolskiego. Leczeniem poznaniaków zajmuje się 2,8 tys. lekarzy (49 na 10 tys. osób), 0,3 tys. dentystów (5,2 na 10 tys. osób) oraz 4,2 tys. pielęgniarek (72 na 10 tys. osób). Wskaźniki liczby personelu medycznego na 10 tys. mieszkańców ulegają corocznemu zwiększeniu we wszystkich kategoriach, z wyjątkiem lekarzy stomatologów (odwrotny proces zachodzi w woj. wielkopolskim i kraju). Około 80% lekarzy stanowią specjaliści, głównie w zakresie chorób wewnętrznych, pediatrii, ginekologii i położnictwa oraz chirurgii. Spośród nich 60% posiada specjalizację II stopnia. Według rejestru Wielkopolskiej Izby Lekarskiej na terenie Poznania jest zarejestrowanych 2.530 praktyk lekarskich, w tym najwięcej to specjalistyczne praktyki lekarskie (1.396) i praktyki stomatologiczne (493).

Na 10 tys. ludności przypadają w Poznaniu 3,1 apteki (w woj. wielkopolskim i Polsce – 2,4). Wskaźnik ten wykazuje w ostatnich latach tendencję wzrostową. Liczba farmaceutów na 10 tys. mieszkańców wynosi 9,6. Jest to znacznie więcej niż w woj. wielkopolskim (6,3) i kraju (6,4). Sieć aptek (w Poznaniu jest ich 183) i personel farmaceutyczny są wystarczające i w pełni pokrywają zapotrzebowanie.

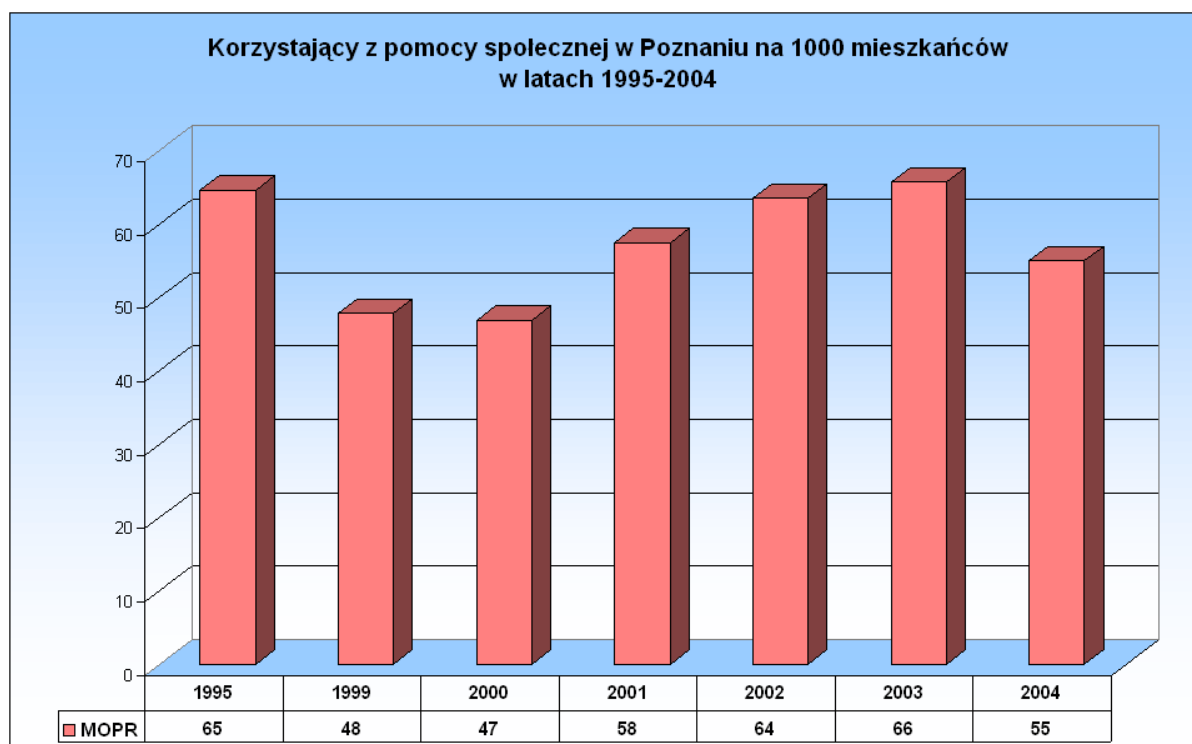
5.8.2. Pomoc społeczna i osoby niepełnosprawne

Pomoc społeczna skierowana jest do osób ubogich, wyalienowanych lub zagrożonych wykluczeniem społecznym oraz w wieku starszym. Z różnych form świadczeń pomocy społecznej w 2004 r. skorzystało 31,4 tys. osób, tj. ok. 5,56% ogółu mieszkańców Poznania. Wśród rodzin, które skorzystały ze świadczeń pomocy społecznej, największą grupę stanowiły gospodarstwa domowe wielo- (45%) i 1-osobowe (42%). Najczęstszymi powodami korzystania z pomocy społecznej były: ubóstwo (10.822 rodziny), bezrobocie (7.234 rodziny), niepełnosprawność (4.306 osób, w tym 418 dzieci), długotrwała choroba (4.266 rodzin), bezradność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzeniu gospodarstwa domowego (3.425 rodzin), alkoholizm (831 rodzin). Pomoc środowiskowa dotarła do 3.324 rodzin emerytów i rencistów, głównie tych, dla których renta i emerytura stanowiły jedyne źródło utrzymania (75%). Chociaż statystycznie w ostatnim roku nastąpił znaczący (o ponad 6,4 tys. osób czyli o 17%) spadek liczby świadczeniobiorców, nie zostało to spowodowane poprawą ich sytuacji życiowej lecz było wynikiem przekazania do ZUS spraw związanych z wypłatą renty socjalnej. Szacuje się, że notowany od kilku lat trend powiększania się liczby osób korzystających ze świadczeń

⁸⁶około połowa to porady lekarskie specjalistyczne

⁸⁷działający w Poznaniu ośrodki opieki paliatywnej nie zabezpiecza potrzeb wszystkich pacjentów

społecznych utrzymuje się. W 2004 r. największy wzrost liczby świadczeniobiorców nastąpił w grupie rodzin, którym przyznano pomoc z powodu sieroctwa (o 37%), narkomanii (o 40%), bezdomności (o 22%) i bezrobocia (o 5%). Pomoc społeczna⁸⁸ świadczona jest także uchodźcom mieszkającym w Poznaniu⁸⁹, rodzinom byłych więźniów⁹⁰ i osobom z domów dziecka⁹¹. W Poznaniu zauważa się wzrastający poziom ubóstwa i alienacji społecznej przejawiający się głównie w powiększającej się liczbie bezrobotnych, wzroście osób potrzebujących pomocy społecznej, malejącej zdolności rodzin do pokrywania kosztów utrzymania lokali mieszkalnych oraz rosnącej patologii społecznej, zwłaszcza w związku z utrzymującym się lokalnie wysokim poziomem bezrobocia. Coraz więcej osób (zasiłkobiorców pomocy społecznej) stanowią osoby długotrwale bezrobotne. Zapotrzebowanie na świadczenia jest bardzo duże także ze strony osób starszych, niesamodzielnych i niepełnosprawnych. W Poznaniu pomoc społeczna jest niewystarczająca i bez rozwiązań instytucjonalnych nie będzie w stanie skutecznie wspierać coraz liczniejszą rzeszę ludzi potrzebujących pomocy.

Stacjonarna opieka społeczna skierowana jest do osób starszych, szczególnie samotnych i przewlekle somatycznie chorych, osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, dzieci i młodzieży z problemami wychowawczymi oraz nie posiadających rodziców naturalnych. W Poznaniu funkcjonuje 11 placówek opiekuńczo – wychowawczych dla dzieci, 8 domów pomocy społecznej i 8 schronisk⁹². Przebywa w nich na stałe ponad 1,5 tys. pensjonariuszy, w tym najwięcej w domach pomocy społecznej (46%). Największą grupę wśród nich stanowią osoby w wieku powyżej 74 lat (63%). Połowa pensjonariuszy DPS-ów wymaga stałej opieki pielęgniarstwa, w tym 1/5 z nich wcale nie opuszcza łóżek. Coraz więcej osób oczekuje na miejsce w domach pomocy społecznej (w 2003 r. 307 osób), wzrasta też liczba dzieci i młodzieży umieszczanych w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. W Poznaniu istnieje potrzeba utworzenia placówki pełniącej rolę młodzieżowego ośrodka wychowawczego (na terenie województwa wielkopolskiego funkcjonują tylko 4 publiczne placówki tego typu). Aktualnie na terenie Poznania działa tylko jedna miejska placówka opiekuńczo-wychowawcza dziennego wsparcia: Centrum Wspierania Rozwoju Dzieci i Młodzieży przy ul. Sienkiewicza, która nie zaspokaja istniejących potrzeb. W Poznaniu brakuje wystarczającej ilości miejsc w domach pomocy społecznej dla osób przewlekle

⁸⁸w 2003 r. skorzystało z niej 446 osób, przede wszystkim rodzin więźniów (82%)

⁸⁹świadczenia pieniężne na pokrycie kosztów utrzymania oraz wydatków związanych z nauką języka polskiego, nauką zawodu

⁹⁰w związku z trudnościami w przystosowaniu do życia po wyjściu z więzienia

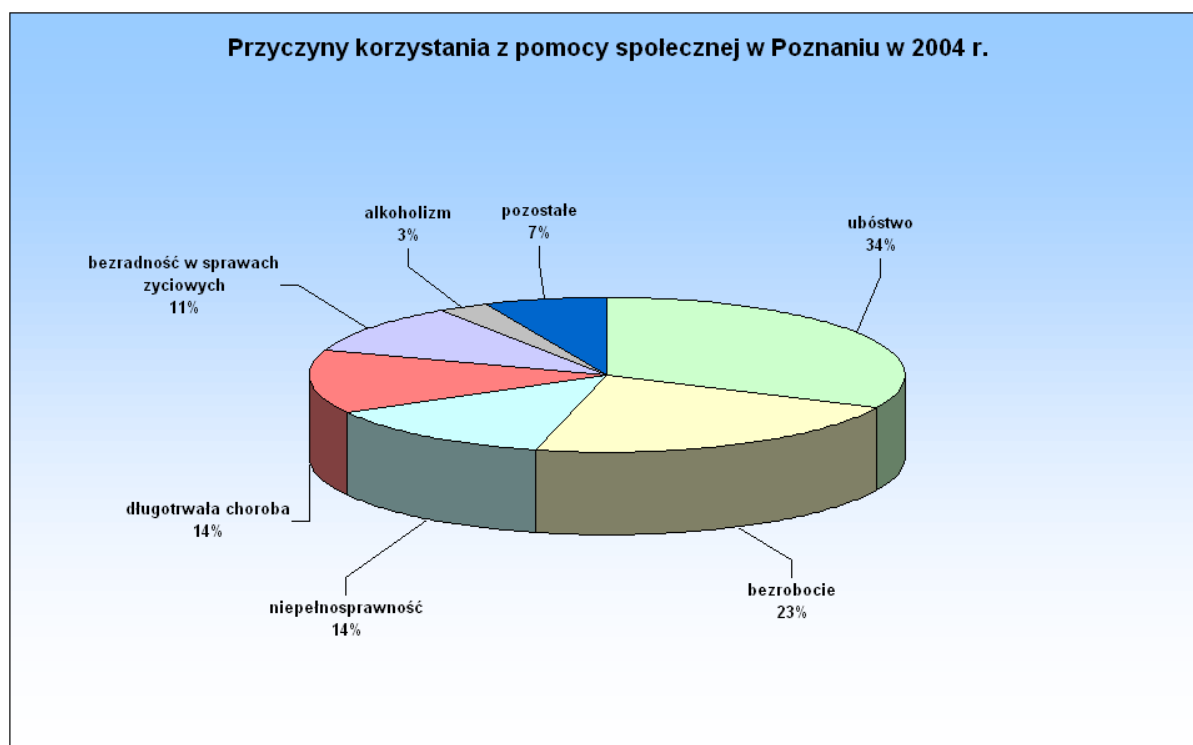
⁹¹pomoc na usamodzielnienie, zagospodarowanie i kontynuowanie nauki

⁹²schroniska te dysponują 453 miejscami. Na koniec 2004 r. przebywało w nich ok. 500 pensjonariuszy: bezdomni, niepełnosprawni intelektualnie, samotne matki z dziećmi

chorych somatycznie i starych. Szczególnie dotkliwym problemem jest brak domu pomocy społecznej dla osób przewlekle chorych psychicznie, o czym świadczy czas oczekiwania na umieszczenie w takich domach (dla kobiet - średnio 4 lata, dla mężczyzn - średnio 6 lat) oraz wzrost liczby mieszkańców Poznania oczekujących na wolne miejsce.

Poza instytucjonalnymi formami opieki społecznej, pomoc osobom potrzebującym wsparcia świadczona jest także przez organizacje skupiające wolontariuszy. Organizacje te uzyskują pomoc finansową z wojewódzkiego i miejskiego samorządu lokalnego (w 2003 r. z budżetu Miasta przekazano dotację finansową 269 organizacjom wolontariatu). Coraz częściej w prace te włączają się starsze dzieci i młodzież.

Według Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań 2002 ponad 16% poznaniaków to osoby niepełnosprawne (93 tys.), czyli w co trzeciej poznańskiej rodzinie żyje przynajmniej jedna osoba niepełnosprawna. Większość z nich (86%) to osoby z orzeczoną grupą inwalidztwa. Na 1000 mieszkańców przypada 161 osób niepełnosprawnych, w tym 156 osób dorosłych⁹³ i 5 dzieci (w wieku do 15 lat). Spośród 2,7 tys. niepełnosprawnych dzieci, ponad 500 zostało objętych opieką przedszkolną. Do 7 przedszkoli specjalnych uczęszcza 376 dzieci, tj. 2,8% ogólnej liczby przedszkolaków, pozostałe korzystają z 8 oddziałów specjalnych i 20 oddziałów integracyjnych uruchomionych w 8 poznańskich przedszkolach. Ponad 1,7 tys. dzieci i młodzieży o zróżnicowanym stopniu niepełnosprawności⁹⁴, kształci się w 38 szkołach specjalnych wszystkich stopni. Stanowią one 2,1% ogólnej liczby uczniów uczęszczających do poznańskich szkół. Pozostali korzystają z sieci szkół ogólnodostępnych, w których organizowane są oddziały alternatywne⁹⁵ (klasy integracyjne,

terapeutyczne, wyrównawcze i specjalne).

Na terenie Poznania dla osób niepełnosprawnych organizowane są stałe zajęcia rekreacyjno – rehabilitacyjne oraz różnego rodzaju olimpiady, turnieje i imprezy sportowe. Ponadto do osób tych skierowana jest oferta uczestnictwa w warsztatach terapii zajęciowej (w 2003 roku działało 9 warsztatów terapii zajęciowej prowadzonych przez organizacje pozarządowe, dysonujące 241

⁹³w wieku 16 lat i więcej

⁹⁴z upośledzeniem umysłowym we wszystkich jego stopniach, niesłyszące i niedosłyszące, niewidome i niedowidzące, z dysfunkcją narządu ruchu, z zaburzeniami układów wewnętrznych i zachowania

⁹⁵w szkołach podstawowych ogólnodostępnych zorganizowano 89 oddziałów alternatywnych

miejscami) oraz turnusów rehabilitacyjnych, mających na celu poprawę sprawności, wyrobienie zaradności, pobudzanie i rozwijanie zainteresowań osób niepełnosprawnych.

Osoby niepełnosprawne napotykać na wiele barier architektonicznych. Niezbędne jest dostosowanie obiektów, szczególnie użyteczności publicznej, oraz środków komunikacji publicznej do potrzeb tej grupy. Podjęte już w tym zakresie działania (m.in. montowanie wind w budynkach administracji publicznej, szkołach i wyższych uczelniach, placówkach służby zdrowia, obniżanie krawężników na poznańskich ulicach, podjazdy dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich, systematyczna wymiana taboru komunikacji miejskiej na niskopodłogowe, instalowanie systemów komunikacji głosowej i dźwiękowej w poznańskich autobusach i na niektórych skrzyżowaniach, system parkowania) tworzą osobom niepełnosprawnym warunki dla większej samowystarczalności i umożliwiają im szersze korzystanie z oferty usług publicznych. Nierozwiązanym problemem jest niedostosowanie poznańskich zasobów mieszkaniowych, szczególnie w starszych budynkach do potrzeb tej grupy mieszkańców.

Nadal nierozwiązany jest problem bezdomności. Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2002 ujawnił w Poznaniu 368 bezdomnych. Szacuje się jednak, że problem ten dotyka ponad 4-krotnie większą liczbę osób. Jedynie część z nich korzysta z pomocy ośrodków dla bezdomnych. W Poznaniu działa Fundacja Pomocy Wzajemnej Barka, będąca jedną z największych w Polsce organizacji pozarządowych specjalizujących się w pomocy osobom bezdomnym. Organizacja realizuje obecnie 2 duże projekty inwestycyjne⁹⁶: osiedle 27 domków dla około 100 rodzin z grupy najuboższej społecznie⁹⁷ przy ul. Darzyborskiej oraz nowe budynki⁹⁸ dla szkoły zawodowej Barki im. H. Ch. Kofoedsa, w których około 250 osób o trudnej sytuacji życiowej: bezdomnych, bezrobotnych, o bardzo niskich dochodach oraz znajdujących się w sytuacjach kryzysowych będzie mogło uczyć się rzemiosła, języków obcych i obsługi komputera, mając jednocześnie możliwość w ramach zatrudnienia socjalnego otrzymania stypendium w kwocie 400 zł miesięcznie. W 2004 r. oddano do użytku I etap kompleksu szkolnego.

6. Warunki życia ludności

6.1. Dochody i wydatki ludności

Według danych Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań 2002, w Poznaniu głównym źródłem utrzymania gospodarstw domowych jest praca najemna poza rolnictwem (43,3%). Z pracy na własny rachunek lub dochodów z najmu utrzymuje się 8,8% gospodarstw domowych. Dochody z emerytury lub renty inwalidzkiej są głównym źródłem utrzymania dla 31% gospodarstw domowych. Pozostałe utrzymują się ze źródeł niezarobkowych lub pozostają na utrzymaniu innych osób.

Przeciętne miesięczne wydatki w poznańskich gospodarstwach domowych stanowią ponad 90% uzyskiwanych dochodów. Najwięcej wydaje się na zakup żywności (ponad 30%) oraz utrzymanie mieszkania (około 25%). Stosunkowo duży udział stanowią także wydatki związane z transportem i łącznością (15%).

6.1.1. Dochody ze świadczenia pracy

Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w poznańskich przedsiębiorstwach w 2004 r. wynosiło 2.600 zł i było o 18,1% wyższe od przeciętnego w woj. wielkopolskim i o 7% wyższe niż przeciętne w kraju. Pracownicy zatrudnieni w przedsiębiorstwach sektora publicznego otrzymywali wynagrodzenia o 16,6% wyższe niż zatrudnieni w sektorze prywatnym. Najlepiej opłacani byli pracownicy zatrudnieni w przemyśle (2.984 zł) i budownictwie (2.648 zł). Pod względem wysokości wynagrodzeń Poznań zajmuje 4. pozycję wśród miast wojewódzkich, po Katowicach (3.359 zł), Warszawie (3.305 zł)

⁹⁶powstające przy pomocy zagranicznych fundacji

⁹⁷rodziny eksmitowane, rodziny i osoby mało zarabiające, osoby opuszczające sierocińce i inne instytucje, które nie mają innego rodzaju wsparcia, osoby i rodziny po procesie resocjalizacji, które mogą spróbować niezależnego życia, uchodźcy i inne osoby zagrożone wykluczeniem społecznym

⁹⁸będzie się w nich także mieścić Szkoła Animacji Socjalnej Barki, której oferta skierowana jest do osób dorosłych, pragnących zdobywać wiedzę w systemie poza oświatowym poprzez udział w kursach i szkoleniach

i Gdańsku (2.834 zł).

Wprawdzie inflacja na koniec 2004 r. ukształtowała się na poziomie 3,5%, to jednak duży spadek wartości realnej płac dotyczył ważnych dziedzin życia ludności, związanych m.in.: z transportem (wzrost cen o 4,5%, głównie paliw – o 7,9%), mieszkaniem (wzrost cen energii elektrycznej – o 5,1%, za najem mieszkania – o 4,9%), zdrowiem (głównie usług medycznych) i edukacją (głównie opłat za: naukę w szkołach wyższych i korzystanie z przedszkola).

6.1.2. Przeciętna emerytura i renta

Przeciętna emerytura i renta brutto wynosiła 1.141 zł i stanowiła 44% przeciętnego wynagrodzenia wypłacanego pracownikom zatrudnionym w sektorze przedsiębiorstw. Poziom świadczeń był zróżnicowany. W 2004 r. ze świadczeń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych skorzystało 143,2 tys. osób, tj. ok. 25% mieszkańców Poznania, którym wypłacono łącznie 163,4 mln zł. Ponad połowę świadczeniobiorców stanowią emeryci, którym w 2004 r. wypłacono 96,6 mln zł. Kwota wypłaconych rent inwalidzkich stanowi 22% świadczeń (39,7 mln zł tys. zł) i otrzymuje je ponad 31% świadczeniobiorców.

6.1.3. Dochody osób fizycznych

W 2004 r. w Poznaniu roczne deklaracje rozliczeniowe PIT złożyło 314,5 tys. podatników – osób fizycznych. Przeciętny miesięczny dochód w tej grupie w przeliczeniu na jednego podatnika wyniósł 2.019 zł. Najliczniejszą grupę (51%) stanowią osoby otrzymujące dochód z wynagrodzeń (160,4 tys. podatników) – 2.254 zł oraz emerytur i rent (131,7 tys. podatników) – 1.087 zł.

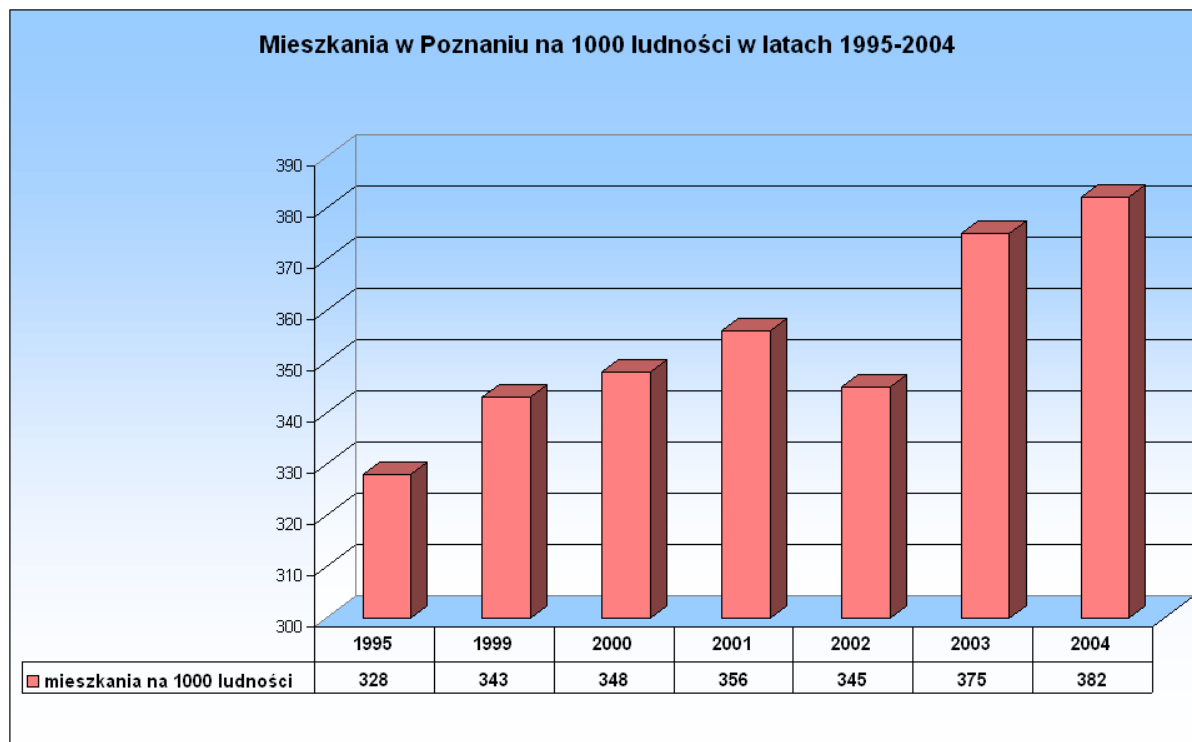
Ponad 89% podatników prowadzących działalność gospodarczą i składających deklarację PIT osiągnęło dochody objęte I skalą podatkową, głównie z tytułu wynagrodzeń za pracę oraz emerytur i rent. Przeciętny dochód w przeliczeniu na jednego podatnika wyniósł 1.427 zł. Jedynie 8,4% podatników osiągnęło dochody objęte II skalą podatkową (tj. uzyskujący miesięczne dochody w przedziale powyżej 3 tys. zł i do 6,2 tys. zł). Przeciętny miesięczny dochód w tej grupie wyniósł 4.816 zł. W III skali podatkowej znalazło się 2,5% poznaniaków. Ich przeciętny dochód wynosił w 2004 r. 13.708 zł.

6.2. Mieszkalnictwo

Na koniec grudnia 2004 r. w Poznaniu było 218,9 tys. mieszkań z 763,1 tys. izb, o łącznej powierzchni użytkowej 13.856,4 tys. m². Przeciętna powierzchnia użytkowa 1 mieszkania w 2004 r. wynosiła 63,3 m² i zwiększyła się o 6 m² w stosunku do 1990 r. W 2004 r. na jedno mieszkanie średnio przypadało 3,48 izb, przeciętna powierzchnia użytkowa jednej izby wynosiła 18,2 m². W jednym mieszkaniu zamieszkiwało średnio 2,61 osób, a na jedną izbę przypadało 0,75 osób. Ponad 80% mieszkańców zamieszkuje w zabudowie wielorodzinnej. Blisko połowa mieszkań (48%) powstała do 1970 r., 38% w latach 1971-88, a 14% mieszkań wybudowano w latach 1989-2004.

Wyposażenie mieszkań jest zróżnicowane, jednak większość posiada łazienkę (95%), możliwość korzystania z: wody bieżącej (99,7%), ciepłej wody bieżącej (93,2%), gazu sieciowego (91%), jest podłączonych do kanalizacji (97,1%), 84,4% posiada centralne ogrzewanie (zbiorowe lub indywidualne), a 8,8% indywidualne ogrzewanie węglowe.

Większość zasobów mieszkaniowych należy do spółdzielni (45%) i osób prywatnych (39%). Zasoby komunalne stanowią 10%. Około 70% mieszkań w Poznaniu jest własnością prywatną. Znaczący wpływ na to miała prowadzona w ostatnich latach sprzedaż mieszkań komunalnych, Skarbu Państwa, spółdzielczych i zakładowych.

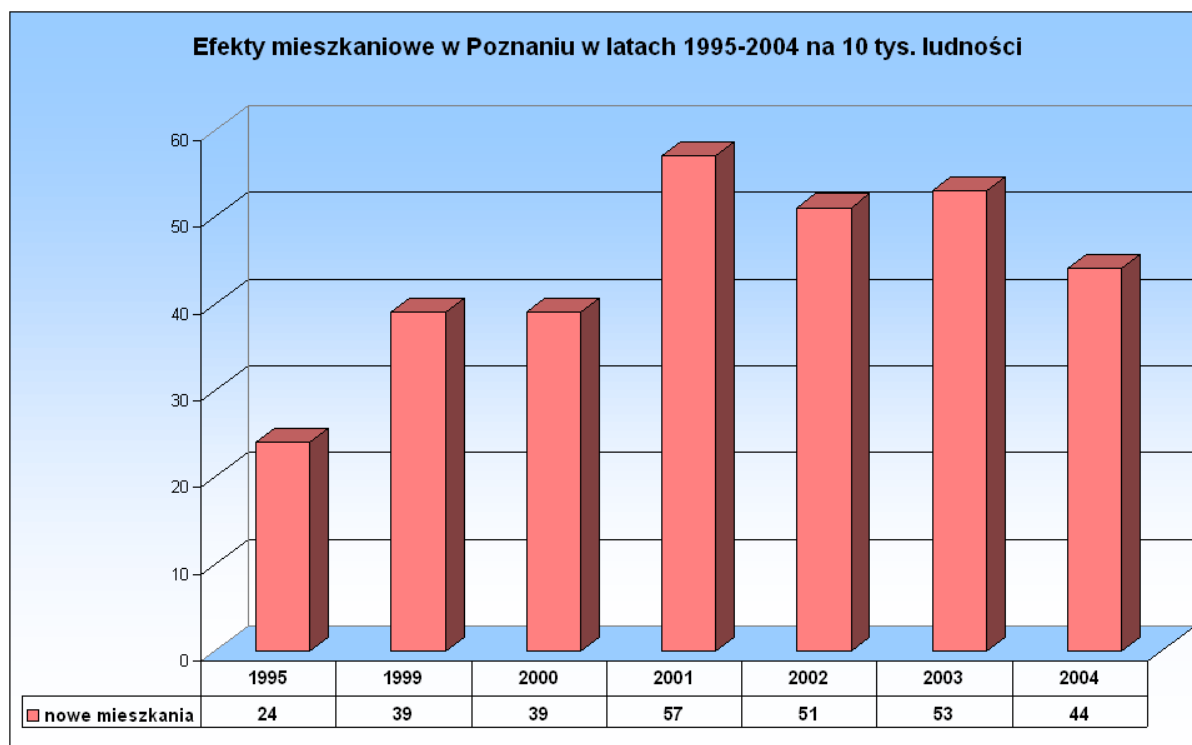
Stan techniczny zasobów mieszkaniowych jest zróżnicowany. Poważnym problemem jest postępująca dekapitalizacja zasobów wybudowanych przed 1945 rokiem (kamienice komunalne i prywatne) oraz wymagające coraz większych nakładów na generalne remonty i modernizacje budynki spółdzielcze wybudowane przed 30 laty z materiałów o niskiej jakości i dużej przenikalności cieplnej. Stopniowo realizowany program remontów i modernizacji kamienic komunalnych ulegnie znacznemu przyspieszeniu po rozpoczęciu w 2004 r. realizacji przygotowanego przez Miasto projektu renowacji kamienic komunalnych (I etap – 3 kamienice⁹⁹, docelowo – 150 budynków pobudowanych przed 1945

rokiem – część mieszkań zostanie przystosowana do potrzeb osób niepełnosprawnych), częściowo finansowana z kredytu Europejskiego Banku Inwestycyjnego. Modernizowane są także kamienice prywatne oraz budynki spółdzielcze, jednak barierą w szybkiej realizacji tych prac jest brak wystarczających środków finansowych. Rozwiązania wymaga także problem przyszłości substandardowej zabudowy w rejonie ul. Opolskiej i Sowińskiego (baraki wybudowane w czasie II wojny światowej) oraz Krańcowej.

Wyniki Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań 2002 ujawniły, że część rodzin¹⁰⁰ nadal nie posiada własnego mieszkania (na 1 mieszkanie przypada 1,1 gospodarstw domowych) i to pomimo, iż 6% zasobów mieszkaniowych stanowią wolne mieszkania przeznaczone do stałego zamieszkania. Szacuje się, że w Poznaniu brakuje około 20 tys. mieszkań. Miasto dysponuje terenami o powierzchni 7,2 tys. ha¹⁰¹, które mogą zostać przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową. Pod większe zespoły zabudowy wielorodzinnej przewiduje się rejon ul. Główniej, Górczyna, Gospody Targowej, Łaciny i ul. Kopanina, a jednorodzinnej Strzeszyn, Fabianowo, częściowo Szczepankowo, Morasko, rejon ulic Mateckiego, Jasna Rola i Błażeja. Na terenie całego miasta, szczególnie na Piątkowie, Wildzie, Jeżycach, Ratajach, Grunwaldzie oraz Naramowicach, znajdują się tereny na pojedyncze budynki lub niewielkie zespoły mieszkaniowe. Plany te mogą zostać zweryfikowane po planowanym wprowadzeniu podatku katastralnego. Wysoki poziom podatku (rozważa się stawkę w przedziale od 5‰ do 2‰ wartości nieruchomości) może zmienić preferencje inwestorów i zatrzymać realizację budownictwa jednorodzinnego. Zwiększyć się może natomiast popyt na mieszkania w budynkach wielorodzinnych, w których koszty podatku katastralnego rozłożą się na wszystkich współwłaścicieli.

Rynek inwestorów budownictwa mieszkaniowego tworzy: około 40 prywatnych developerów, spółdzielnie mieszkaniowe, 5 towarzystw budownictwa społecznego oraz inwestorzy indywidualni. W ostatnich latach najwięcej nowych mieszkań oddają prywatni developerzy, towarzystwa budownictwa społecznego oraz osoby prywatne¹⁰². Te dwie pierwsze grupy inwestorów pojawiły się na poznańskim rynku w połowie lat 90. Od 1990 r. przybyło 23,7 tys. mieszkań, czyli średnio 1,7 tys. rocznie¹⁰³. Była to jednak w zdecydowanej większości oferta skierowana do mieszkańców co najmniej

⁹⁹jako pierwsze renowacją zostały objęte 3 kamienice przy ul.: Grobla 22, Dąbrowskiego 42 i 23 Lutego 8

¹⁰⁰dotyczy to szczególnie osób młodych

¹⁰¹powierzchnia ta może ulec nawet powiększeniu w przypadku decyzji o przeznaczeniu na cele mieszkaniowe części użytków rolnych leżących na terenie Poznania (obecnie stanowią one 34% obszaru miasta)

¹⁰²ta grupa inwestorów buduje przede wszystkim domy jednorodzinne

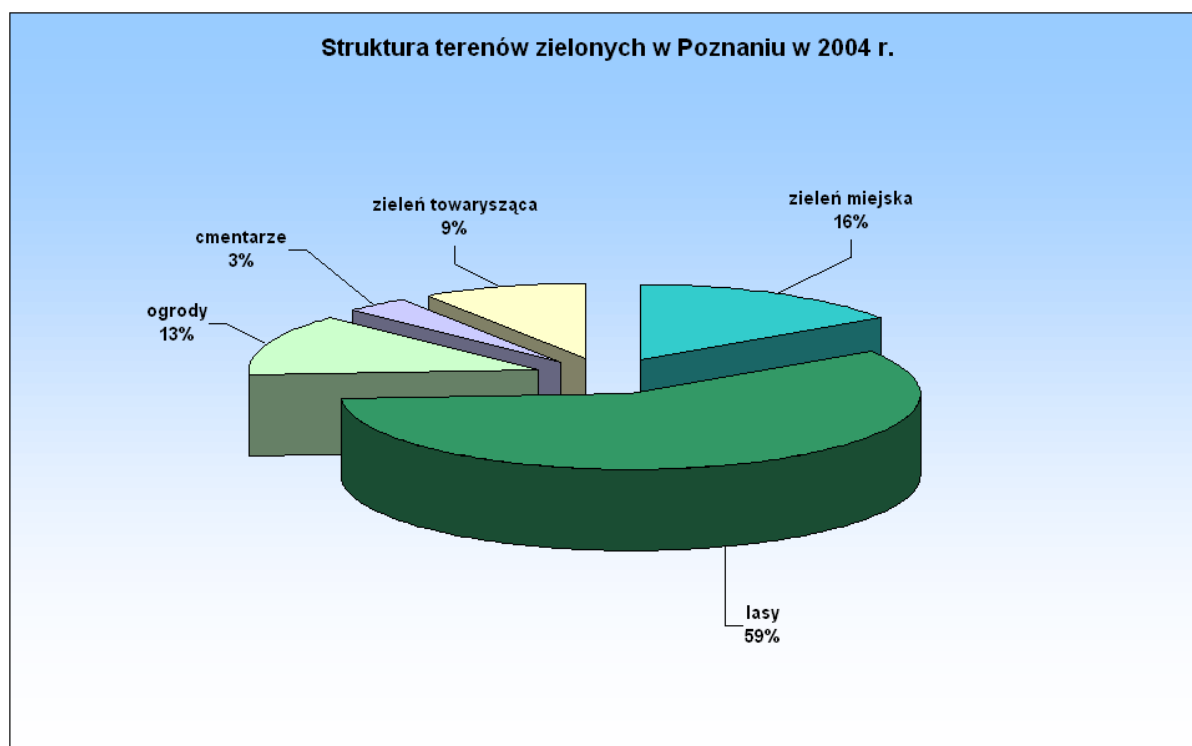
średniozamożnych.

Nierozwiązanym problemem jest zapewnienie mieszkań dla osób niezamożnych w warunkach rosnących kosztów utrzymania mieszkań przy jednoczesnym ubożeniu coraz większej części społeczeństwa. W Poznaniu brak jest tańszych w eksploatacji mieszkań socjalnych o obniżonym standardzie. Miasto nie dysponuje także wystarczającą liczbą wolnych lokali mieszkalnych dla osób nie będących w stanie zapewnić ich sobie samodzielnie: osobom z domów dziecka, mieszkańcom prywatnych kamienic, którym właściciele wypowiedzieli umowy najmu, osobom ubogim i bezdomnym czy eksmitowanym znajdujących się w trudnych warunkach socjalnych. W celu poprawy sytuacji w 2004 r. rozpoczęto budowę mieszkań komunalnych przy ul. Nadolnik¹⁰⁴, z których część zostanie dostosowana do potrzeb osób niepełnosprawnych. Ponadto Miasto Poznań wspólnie z Fundacją Pomocy Wzajemnej Barka rozpoczęło w 2005 r. realizację projektu budowy budynków socjalnych przy ul. Darzyborskiej.

6.3. Środowisko

Stan środowiska naturalnego w Poznaniu w ostatnich 15 latach uległ znacznej poprawie¹⁰⁵. Oprócz działań proekologicznych wpływ na to miała likwidacja lub modernizacja zakładów produkcyjnych najbardziej degradujących środowisko. Pomimo tych korzystnych zmian, w Poznaniu nadal występują zagrożenia lokalne związane z podwyższoną emisją gazów (np. intensywny wzrost motoryzacji powoduje lokalny wzrost stężenia tlenków azotu), przekraczającym normy zanieczyszczeniem wód powierzchniowych oraz nadmiernym hałasem komunikacyjnym.

6.3.1. Tereny zielone

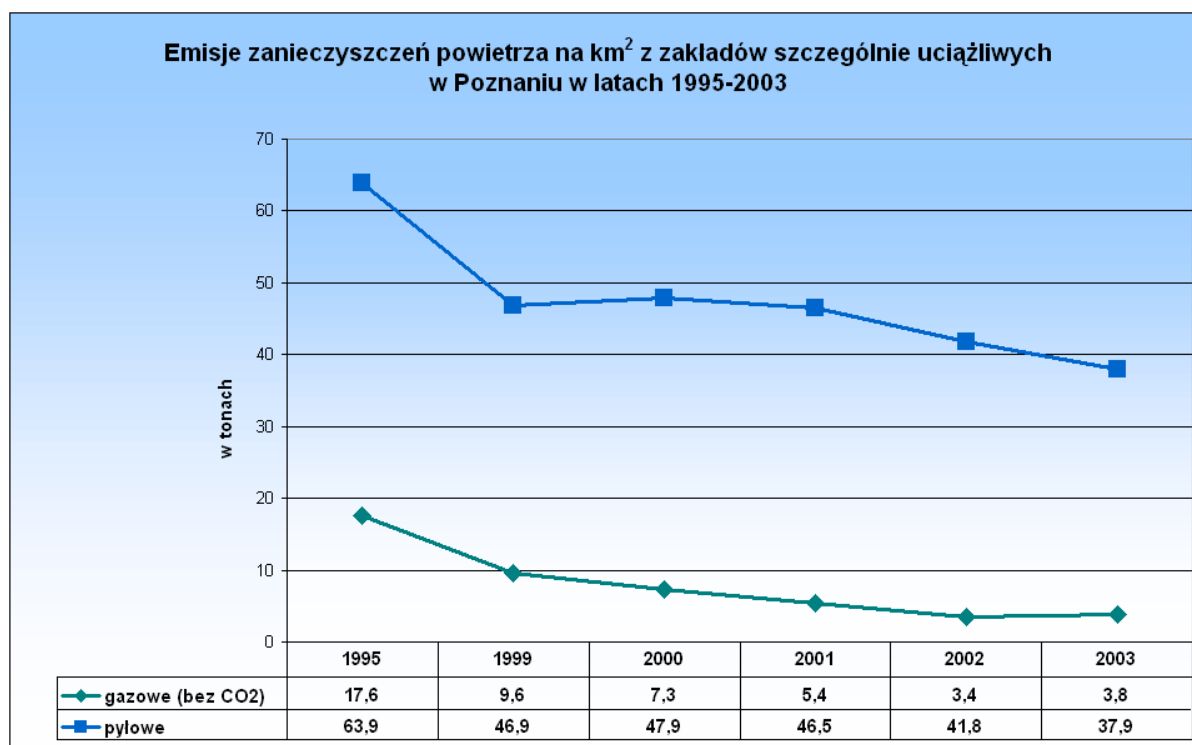
¹⁰³ utrzymanie tak niskiego poziomu budownictwa mieszkaniowego będzie oznaczać, że osoby nie posiadające obecnie mieszkania musiałyby na nie czekać prawie 12 lat

¹⁰⁴ do końca lipca 2005 r. oddano do użytku 108 mieszkań

¹⁰⁵ w 2002 r. Urząd Miasta uzyskał prestiżowy tytuł Lidera Polskiej Ekologii w VI edycji konkursu o nagrodę Ministra Środowiska, a w 2004 r. nagrodę Zielone Jabłko od Królestwa Wielkiej Brytanii i The Green Organisation za osiągnięcia w dziedzinie poprawy jakości środowiska w mieście, w tym wymianę kotłowni węglowych na gazowe, budowę Centralnej Oczyszczalni Ścieków, rewitalizację rzek Cybiny i Bogdanki, a także za rozwiązywanie problemu hałasu w mieście

Poznań należy do miast o dużym udziale terenów zielonych. Zajmują one prawie 73 km², tj. 27% powierzchni miasta. Największy udział w strukturze terenów zielonych mają lasy (59%) oraz zieleń miejska (16%). Około 60% obszaru jest własnością Miasta Poznania, pozostała część należy do właścicieli prywatnych, Skarbu Państwa oraz Polskiego Związku Działkowców. Poznań cechuje układ przestrzenny klinowo-pięścieniowy terenów zielonych, oparty na naturalnej konfiguracji terenu. Tworzą go cztery kliny zieleni (gołęciński, cybiński, dębiński i naramowicki) o charakterze parkowo-leśnym, rozłożone w dolinach rzek oraz rozproszone tereny śródmiejsko-osiedlowe. Na terenach zielonych znajdują się liczne pomniki przyrody, kilkanaście zespołów zieleni zabytkowej objętych opieką konserwatorską oraz ponad 20 obszarów przyrodniczo-cennych: 2 rezerваты przyrody, użytki ekologiczne oraz zespoły przyrodniczo-krajobrazowe.

Poznań, oprócz terenów leśnych i zieleni osiedlowej, posiada blisko 260 wydzielonych obiektów zielonych, w tym: 44 parki, 108 zieleńcy, 94 ogrody działkowe, 3 parki naukowo-badawcze, 2 ogrody zoologiczne, Palmiarnię oraz 24 cmentarze. Na ulicach miasta rośnie ponad 25 tys. drzew. Powierzchnia trawników wynosi 336 ha. Obiektami zielonymi o największej powierzchni są: Park Cytadela (100 ha), Nowe ZOO na Białej Górze (177 ha) oraz cmentarz komunalny Miłostowo (98 ha). Wszystkie obiekty zielone, poza ogrodami zoologicznymi i Palmiarnią, są udostępniane mieszkańcom nieodpłatnie. Ogrody zoologiczne odwiedza rocznie około 296 tys. osób, a Palmiarnię około 127 tys. W ogrodach zoologicznych znajduje się 3,1 tys. zwierząt w ponad 495 gatunkach, w tym 150 przedstawicieli ginących gatunków. Palmiarnia posiada bogatą kolekcję roślin tropikalnych (ponad 17 tys. sztuk w 1,4 tys. gatunkach, w tym 74 gatunki szczególnie cenne) oraz akwaria z rybami tropikalnymi. Bogatą infrastrukturą rekreacyjną dysponują lasy komunalne.

Stan terenów zielonych jest zróżnicowany, zależy głównie od warunków pogodowych oraz stanu środowiska naturalnego (obniżanie poziomu wód gruntowych, zasolenie gleby, zanieczyszczenia powietrza atmosferycznego). Rośliny narażone są także na choroby i uszkodzenia powodowane przez grzyby i szkodniki oraz gazy i pyły zanieczyszczające powietrze. Problemem jest także dewastacja terenów zielonych. Bez względu na formę własności, tereny zielone - jako jednolity zespół przyrodniczy oddziałujący na ekorozwój Miasta - wymagają kompleksowego traktowania, a ich dobra kondycja biologiczna i prawidłowe zagospodarowanie podnosi atrakcyjność terenów miejskich.

Władze miejskie przywiązują duże znaczenie do szeroko pojętej problematyki ekologicznej, w tym edukacyjnej. W celu poprawy stanu utrzymania zieleni i kształtowania postaw proekologicznych prowadzony jest cykliczny konkurs „Zielony Poznań”, w którym nagradzane są najbardziej zadbane

i efektowne kompozycje roślinne zieleńców, kwietników, balkonów, okien i ogrodów przydomowych oraz akcja „Poznańskie drzewko”, w ramach której, po preferencyjnych cenach, są rozprowadzane sadzonki drzew i krzewów iglastych oraz liściastych zalecanych do nasadzeń w warunkach miejskich.

6.3.2. Powietrze atmosferyczne

Poznań zajmuje 19. miejsce wśród 149 polskich miast o dużej skali zagrożenia powietrza atmosferycznego. W mieście funkcjonuje 12 zakładów szczególnie uciążliwych dla czystości powietrza, z których 11 posiada urządzenia do redukcji zanieczyszczeń pyłowych, a 4 do obniżania emisji gazów. Zakłady przemysłowe emitują łącznie ok. 1,0 tys. t zanieczyszczeń pyłowych oraz 1,8 mln t zanieczyszczeń gazowych rocznie, z czego na skutek działalności urządzeń redukcyjnych zatrzymuje się ponad 99% pyłów oraz blisko 27% gazów. W 2003 r. w Poznaniu średnioroczne stężenie pyłu zawieszonego, dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i opad pyłu nie przekraczało obowiązujących norm i wynosiło 21 $\mu\text{g}/\text{m}^3/\text{rok}$ (norma średnioroczna - 44,8 $\mu\text{g}/\text{m}^3/\text{rok}$) – pył zawieszony, 68 t/ km^2/rok (norma = 200 t/ km^2/rok) – opad pyłu, 7 $\mu\text{g}/\text{m}^3/\text{rok}$ (dopuszczalny poziom w okresie 24 godzin = 150) – stężenie dwutlenku siarki, 39 $\mu\text{g}/\text{m}^3/\text{rok}$ (norma średnioroczna = 56) – stężenie dwutlenku azotu. Ponad 99% zanieczyszczeń gazowych w mieście stanowi dwutlenek węgla.

6.3.3. Wody powierzchniowe

Większość wód powierzchniowych nie odpowiada normom pod względem fizykochemicznym oraz mikrobiologicznym, mimo stałej poprawy wskaźników w ostatnich latach. Dotyczy to szczególnie przekroczenia wartości granicznych miana Coli oraz wskaźnika chemicznego zużycia tlenu. Najbardziej zanieczyszczoną rzeką w Poznaniu jest Bogdanka, w wodach której tylko stężenie substancji rozpuszczalnych mieściło się w III klasie czystości. Bogdanka przy wpływie do Warty prowadzi wody bardzo zanieczyszczone ze względu na sąsiedztwo przepompowni ścieków przy ul. Garbary.

Wody Warty mimo znacznej poprawy jakości wciąż kwalifikują się do kategorii pozaklasowej, mimo iż przekroczenia norm są niewielkie, a pod względem parametrów fizykochemicznych znajdują się już w wyższych klasach czystości. Po uruchomieniu części biologicznej Centralnej Oczyszczalni Ścieków w Koziegłowach wody rzeki wypływające z miasta nie są dodatkowo zanieczyszczane nieoczyszczonymi ściekami komunalnymi.

Obecnie Poznań zajmuje 6. miejsce wśród 198 miast w Polsce o dużej skali zagrożenia środowiska ściekami.

6.3.4. Klimat akustyczny

Środowisko miejskie Poznania cechuje powszechny dyskomfort akustyczny, spowodowany nagminnym przekraczaniem dopuszczalnych wartości równoważnego hałasu. Najgorsza sytuacja występuje w śródmieściu, w sąsiedztwie ulic tranzytowych na trasie dróg krajowych: Świecko – Brześć (Nr 2), Wrocław – Bydgoszcz (Nr 5), drodze wylotowej w kierunku Katowic (Nr 11), linii kolejowych do Warszawy, Katowic, Bydgoszczy, Wrocławia, Krzyża i Zbąszynka oraz lotnisk na Ławicy i w Krzesinach (wraz z korytarzami powietrznymi)¹⁰⁶. Najbardziej uciążliwy dla mieszkańców jest hałas komunikacyjny, w szczególności drogowy, emitowany przez pojazdy samochodowe i tramwaje. Hałas większy od 60dB, wywołany ruchem drogowym występuje na ok. 60% ulic miejskich. W centrum miasta w porze dziennej poziom powyżej 75 dB występuje wzdłuż 14% przebadanych tras. Do rejonów najbardziej zagrożonych hałasem należą: Rondo Kaponiera, skrzyżowanie ulic Żeromskiego – Dąbrowskiego oraz ulic Pułaskiego i Poznańskiej. W niektórych rejonach miasta notuje się obniżenie rejestrowanych wartości poziomu hałasu w wyniku zmniejszenia liczby pojazdów ciężkich, poprawy stanu technicznego pojazdów, eliminacji bruku, poprawy stanu nawierzchni drogowych, wprowadzaniu tzw. cichych nawierzchni (m.in. na odcinkach ulic: Głównej, Garbary i Grunwaldzkiej), budowy ekranów akustycznych (przy Trasie Katowickiej, ul. Dolna Wilda i ul. Witosa oraz wzdłuż odcinka miejskiego autostrady A2).

¹⁰⁶ ze względu na brak możliwości ograniczenia emisji hałasu i zlokalizowania w niewielkiej odległości od lotniska zabudowań mieszkalnych wojewoda Wielkopolski w 2003 r. utworzył w rejonie lotniska Krzesiny obszar ograniczonego użytkowania

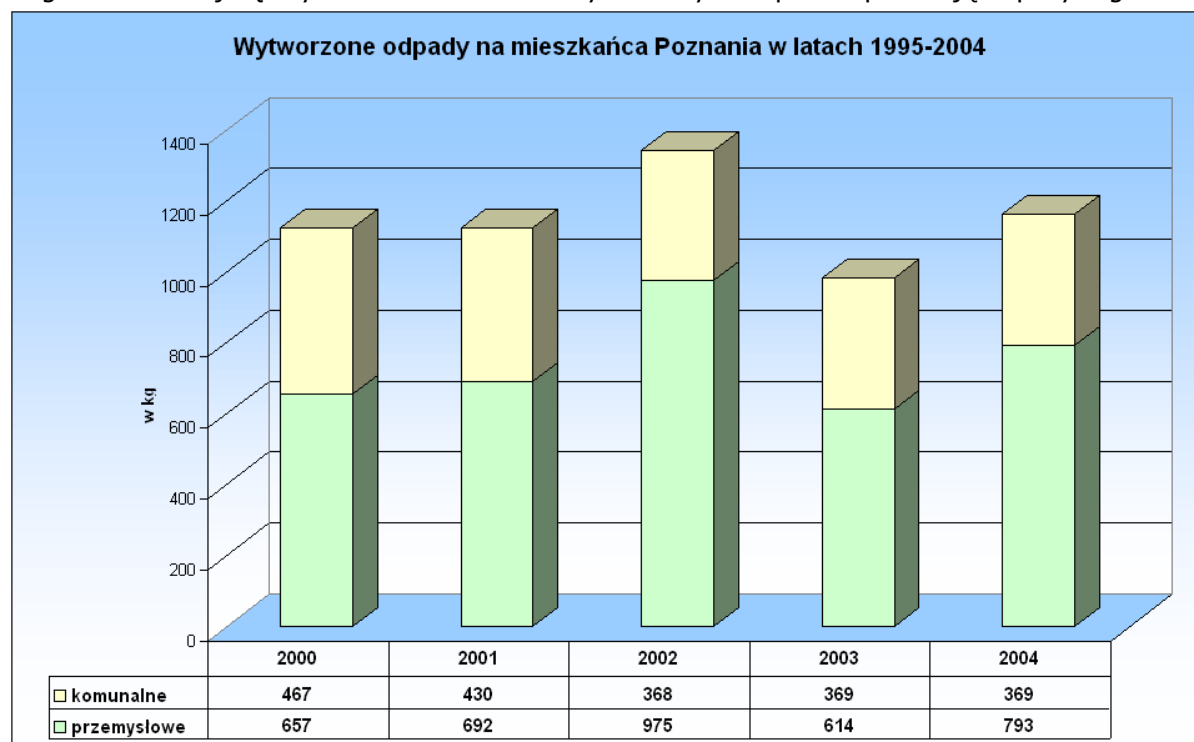
6.3.5. Odpady

W Poznaniu w 2003 r. wytworzono ogółem prawie 787 tys. ton odpadów (w tym prawie $\frac{1}{2}$ to odpady pochodzące z działalności gospodarczej), z których 95% wykorzystano gospodarczo. Na 1 km² powierzchni miasta przypada 1,4 tys. ton odpadów przemysłowych i 1,7 tys. ton odpadów komunalnych. Na 1 mieszkańca przypadało prawie 1,4 tony odpadów, w tym 615 kg to odpady przemysłowe. Dominowały odpady z poproduktów z procesów warzenia piwa (21%) oraz komunalne odpady ściekowe (17%). Największym wytwórcą odpadów jest Dalkia Poznań ZEC SA, która od 1984 r. składowe odpady paleniskowe¹⁰⁷.

Okolo 2,6% w wytworzonych odpadach przemysłowych stanowią odpady niebezpieczne, głównie odpady ciekłych paliw i oleje odpadowe (43%) oraz z wyeksploatowanych pojazdów, baterie i akumulatory, zużyte elektrolity, odpady z urządzeń elektrycznych i elektronicznych (34%). Blisko $\frac{1}{3}$ z nich jest odzyskiwanych (głównie pochodzących z procesów termicznych), a $\frac{2}{3}$ unieszkodliwiana. Spośród 11 największych wytwórców odpadów niebezpiecznych głównym jest firma Wyborowa SA. Problemy stwarzają także odpady niebezpieczne powstające w małych zakładach (opakowania po farbách i lakierach, baterie, lampy rtęciowe, szlamy galwaniczne, odpady z transportu m.in. emulsje olejowe, płyny hamulcowe, czy czyściwa). Duże ilości tych odpadów oraz opakowania z tworzyw sztucznych i odpady gumowe, głównie opony, są często spalane w piecach nieprzystosowanych do spalania zanieczyszczeń, np. w celach grzewczych względnie są mieszane z odpadami komunalnymi i trafiają na składowiska komunalne. Nie w pełni rozwiązany problemem są odpady medyczne i weterynaryjne¹⁰⁸. Odpady szpitalne są wywożone na składowisko odpadów komunalnych, a odpady specyficzne i specjalne są utylizowane w przyszpitalnych piecach c.o.¹⁰⁹ i spalarkach odpadów.

W mieście istnieje niedobór zakładów utylizacji odpadów oraz ich wtórnego wykorzystania, w związku z tym większość odpadów utylizowana jest poza Poznaniem. Brak jest systemu kompostowania odpadów.

Przeciętny mieszkaniec Poznania wytwarza rocznie prawie 370 kg odpadów komunalnych, czyli ponad 1 kg dziennie. Największy udział w strukturze wytworzonych odpadów posiadają odpady organiczne

¹⁰⁷ są one stopniowo przez spółkę rekultywowane

¹⁰⁸ są to odpady z diagnozowania, leczenia i profilaktyki medycznej oraz przeterminowane i wycofane ze stosowania chemikalia i leki

(43%) i papier (14%). Odpady komunalne są składowane na 6 składowiskach odpadów komunalnych zlokalizowanych poza granicami administracyjnymi Poznania (w Suchym Lesie, Czmoniu, Goraninie, Białęgach, Owińskach i Rabowicach). Ponad 94% odpadów komunalnych przyjmuje 2 składowiska: w Suchym Lesie (56%) i Czmoniu (38%). Zarządzane przez Miasto Poznań składowisko w Suchym Lesie o powierzchni 33,8 ha (w tym część obecnie eksploatowana wynosi 12,4 ha) spełnia wszystkie normy ekologiczne. Na jego terenie wykorzystywany jest nowoczesny system oczyszczania odcieków ze składowiska¹¹⁰, uruchomiono także elektrownię biogazową¹¹¹, wykorzystującą powstający samoistnie metan. Obecnie stopień wypełnienia składowiska wynosi 71,3%¹¹² i przewiduje się, że zakończenie jego eksploatacji nastąpi około 2016 roku. Miasto Poznań wdraża projekt usuwania odpadów problemowych (wielkogabarytowych i niebezpiecznych) pochodzących z gospodarstw domowych. W 2004 r. otwarto pierwszy Punkt Gromadzenia Odpadów Problemowych na terenie składowiska w Suchym Lesie, przygotowywany jest program tworzenia mobilnych punktów zbierania takich odpadów.

Zbyt niski jest poziom odzyskiwania surowców wtórnych z odpadów. Na terenie miasta jest prowadzona selektywna zbiórka surowców wtórnych, w wyniku której są pozyskiwane: makulatura, stłuczka szklana, tworzywa sztuczne i złom metali. Specjalnym programem selektywnej zbiórki odpadów komunalnych (makulatura, stłuczka szklana, opakowania z tworzyw sztucznych) objęto 28 tys. gospodarstw domowych z zabudowy jednorodzinnej oraz zabudowę wielorodzinną (740 pojemników na surowce wtórne ustawionych na terenie całego miasta)¹¹³. W 2004 r. odzysk surowców wtórnych z odpadów komunalnych wyniósł 4 tys. ton czyli nieco ponad 2% ich ogólnej ilości, w tym połowę stanowiła makulatura.

6.4. Bezpieczeństwo

Zagrożenie przestępczością w rejonie Poznania pozostaje w ostatnich latach na niepokojącym poziomie. W Poznaniu rejestrowanych jest rocznie około 40 tys. przestępstw, z których około 90% stanowią przestępstwa kryminalne, a dominującymi są kradzieże (ponad 50%). W ostatnich latach wskaźnik zagrożenia przestępczością, mierzony liczbą stwierdzonych przestępstw na 100 tys. mieszkańców wyniósł w 2004 r. 6.595 i od 1995 r. wzrósł blisko 2-krotnie. Spowodowane to jest przede wszystkim zwiększającą się corocznie liczbą ujawnianych przez policję przestępstw narkotykowych i gospodarczych¹¹⁴. Odnotowano natomiast spadek liczby stwierdzonych przestępstw kryminalnych, głównie w kategoriach najbardziej wpływających na poczucie bezpieczeństwa mieszkańców, tj. zabójstw, zgwałceń i kradzieży z włamaniem. Jedną z najbardziej uciążliwych dla mieszkańców kategorii przestępstw są kradzieże i włamania do samochodów oraz drobne kradzieże popełniane w miejscach i obiektach publicznych. Kradzieże aut i części samochodowych stanowią ponad połowę wszystkich kradzieży w mieście. Ogólna wykrywalność sprawców wynosi około 44,1%. Bardzo wysoka jest natomiast wykrywalność przestępstw narkotykowych i gospodarczych (w granicach 99%).

Poprawa bezpieczeństwa mieszkańców jest jednym z priorytetów władz miejskich. Wdrażany jest od kilku lat program „Bezpieczne Miasto”¹¹⁵, w którym w ramy szeroko pojętej profilaktyki wpisują się działania związane z rozbudową systemu monitoringu wizyjnego, którym obejmowane są etapowo miejsca uznane za niebezpieczne ze szczególnym uwzględnieniem skrzyżowań o dużym natężeniu ruchu, wiaduktów, przystanków komunikacji miejskiej i przejść podziemnych. Do końca 2004 r. na

¹⁰⁹własny specjalistyczny piec do spalania odpadów posiada Szpital Miejski im. J. Strusia oraz szpital przy ul. Kurlandzkiej. Część poznańskich odpadów jest spalana w spalarni w Samodzielnym Publicznym Szpitalu Wojewódzkim w Gorzowie Wielkopolskim

¹¹⁰składający się z oczyszczalni odcieków, 2 stawów retencyjnych i stawu infiltracyjnego. Oczyszczalnia oczyszcza rocznie ponad 3 tys. m³ odcieków

¹¹¹rocznie produkuje ona ponad 1,4 GWh energii elektrycznej, wykorzystywanej na potrzeby własne składowiska, i częściowo odsprzedawanej Grupie Energetycznej Enea S.A

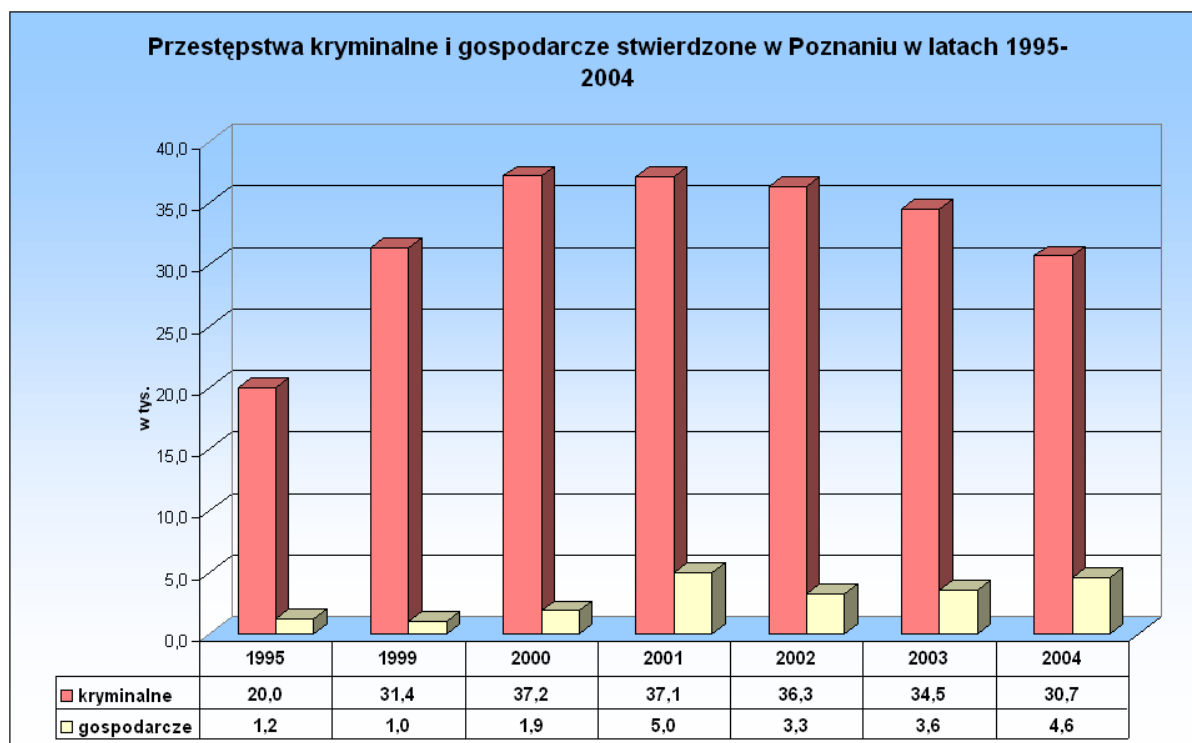
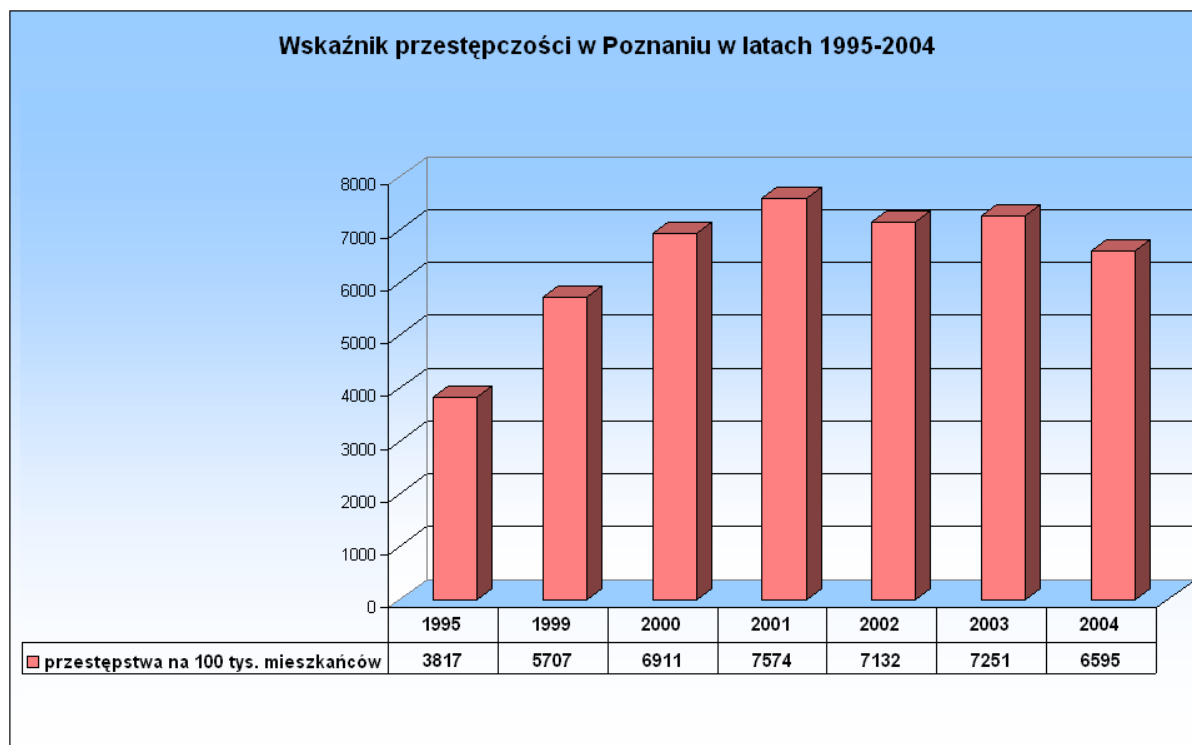
¹¹²w na terenie składowiska nagromadzono około 3,9 mln m³ odpadów

¹¹³w 2004 r. w systemie zebrano 1,3 tys. ton surowców wtórnych

¹¹⁴paradoksem analizy statystycznej dotyczącej popełnianych przestępstw jest to, iż w niektórych kategoriach np. przestępstw gospodarczych czy narkotykowych ich statystyczny wzrost wynika bardziej z lepszej pracy operacyjnej policji, zwiększającej ich wykrywalność niż z rzeczywistego wzrostu zdarzeń przestępczych

¹¹⁵podstawowe cele programu to: obniżenie stopnia przestępczości, ograniczenie zjawisk patologicznych i kryminogennych, szczególnie w środowisku dzieci i młodzieży, rozwijanie współpracy między społecznością lokalną, a jednostkami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo w mieście

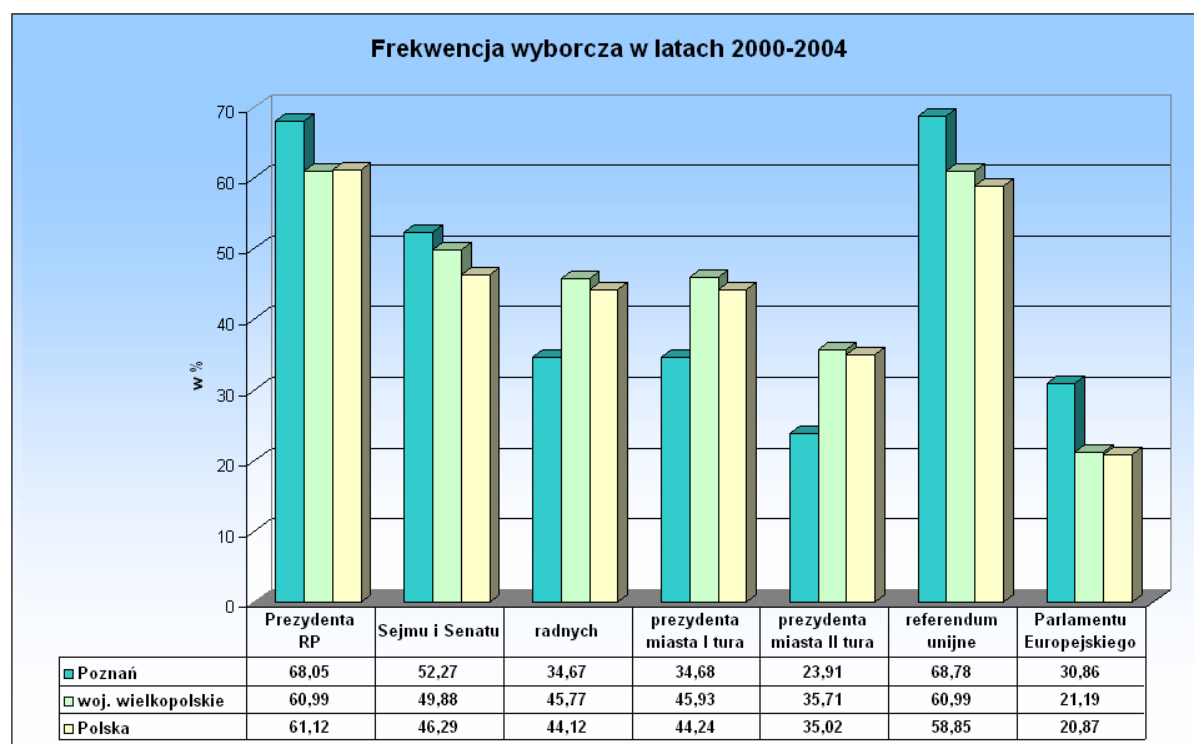
terenie miasta zainstalowano 79 kamer wizyjnych, trwają prace nad dalszą rozbudową systemu. Powstał też „Miejski Program Zapobiegania Przestępczości oraz Ochrony Bezpieczeństwa Obywateli i Porządku Publicznego”, którego zadaniem jest zmniejszenie liczby przestępstw w mieście oraz zwiększenie poczucia bezpieczeństwa mieszkańców. Rozwijany jest system reagowania kryzysowego i ochrony mieszkańców przed zagrożeniami, w ramach którego powstaje wspólny system łączności, w celu zwiększenia skuteczności reagowania oraz zintegrowania działań służb ratowniczych.

7. Aktywność obywatelska

W Poznaniu wprowadzany jest program aktywności obywatelskiej, który ma na celu zwiększanie zaangażowania obywateli w życie publiczne, rozwijanie świadomości obywatelskiej oraz podniesienie roli i skuteczności instytucji obywatelskich. W ramach programu aktywne grupy mieszkańców, władza lokalna i organizacje pozarządowe współuczestniczą w rozwiązywaniu konkretnych problemów lokalnych.

Mieszkańcy organizują się w osiedla - jednostki pomocnicze, powstające jedynie z inicjatywy społeczności lokalnych. Dbają one o zaspokajanie wspólnych potrzeb lokalnych, a w szczególności o ład przestrzenny, porządek i bezpieczeństwo, lokalną infrastrukturę techniczną i drogową, mienie Miasta znajdujące się na terenie osiedla, stan środowiska, zakres usług świadczonych na terenie osiedla, rozwój kultury, sportu i rekreacji. Na koniec lipca 2005 r. na terenie Poznania funkcjonowało 67 osiedli. Poznańskie osiedla zajmują powierzchnię ponad 224 km², tj. 85,8% powierzchni miasta. Zamieszkuje je ponad 507 tys. osób, co stanowi 88,6% ogólnej liczby mieszkańców. W radach osiedli działa ponad 850 radnych osiedlowych, wybranych przez mieszkańców.

W programie aktywności obywatelskiej ważną rolę pełni kilkaset organizacji pozarządowych, współpracujących z jednostkami samorządowymi poprzez współuczestnictwo w organizacji i dofinansowaniu przedsięwzięć z zakresu: pomocy społecznej i rehabilitacji osób niepełnosprawnych; profilaktyki i promocji zdrowia oraz rozwiązywania problemów alkoholowych; kultury fizycznej i sportu; upowszechniania turystyki; realizacji projektów kulturalnych i promocji kultury; edukacji kulturalnej; oświaty i wychowania; ochrony zabytków oraz poradnictwa konsumenckiego. W 2004 r. Miasto dofinansowało 612 fundacji, organizacji, stowarzyszeń, kościołów i parafii, klubów sportowych oraz różnych związków. Największą aktywność wykazały organizacje zajmujące się organizacją imprez i zajęć sportowych, pomocą społeczną i ochroną zdrowia oraz kulturą i sztuką.

O poziomie zaangażowania społecznego świadczy także frekwencja wyborcza. Od 2000 r. mieszkańcy Poznania uczestniczyli w 7 wyborach na szczeblu lokalnym i krajowym oraz w referendum unijnym. Z wyjątkiem wyborów do Rady Miasta Poznania i jednocześnie na funkcję Prezydenta Miasta w 2002 r., frekwencja wyborcza w Poznaniu była wyższa niż w woj. wielkopolskim i w Polsce (odpowiednio o od 2 do 7% i od 6 do 7%). Dużą aktywnością obywatelską wykazali się natomiast poznaniacy w referendum unijnym w 2003 r. (frekwencja 69%, podczas gdy woj. wielkopolskie – 61%, Polska – 59%) i w przeprowadzonych 13 czerwca 2004 r. wyborach posłów do parlamentu europejskiego

(frekwencja 31%, podczas gdy woj. wielkopolskie – 21%, Polska – 21%). Niepokój może budzić stopniowy spadek frekwencji w wyborach (o 45% w ciągu 5 ostatnich lat). Jest to tendencja ogólnopolska, a jej przyczyny są tematem analiz naukowców i polityków.

Poza wyborami samorządowymi i lokalnymi, w Poznaniu odbywają się wybory do rad osiedli - jednostek pomocniczych. W 2004 r. wybory odbyły się w 15 jednostkach pomocniczych. Frekwencja wyborcza do rad osiedli była bardzo niska i wyniosła zaledwie 7,0%¹¹⁶. Na niektórych osiedlach nie dochodzi do wyborów ze względu na brak zgłoszenia odpowiedniej liczby kandydatów. Występuje także małe zaangażowanie się w działalność rad osiedli.

¹¹⁶najwyższa frekwencja wyniosła 43,5% (osiedle Maltańskie), najniższa – 2% (osiedle Starówka)